COLECTIA ROMANTIC

Rowan Kirby

SOŢIE ÎN DUBLU EXEMPLAR

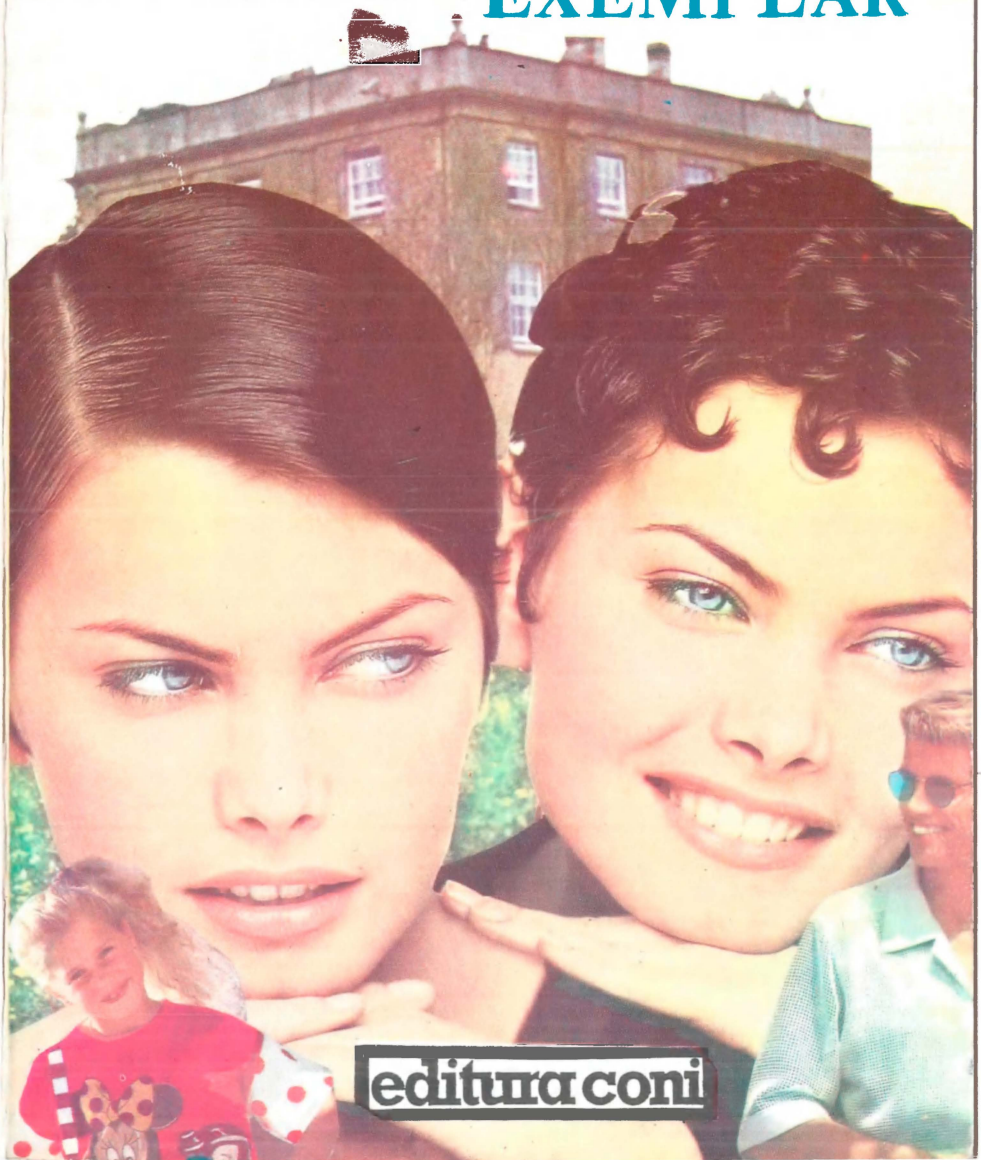

editura coni

ROWAN KIRBY

SOȚIE ÎN DUBLU EXEMPLAR

Coperta : ANDY

© by ROWAN KIRBY, 1987

SHADOW FALL

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin editurii CONI

ROWAN KIRBY

SOȚIE ÎN DUBLU EXEMPLAR

Traducere din limba engleză de
CEZAR NICULESCU

BUCUREȘTI, 1994

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TEODOR ATANASIU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-9170-24-2

Colecţia „ROMANTIC“

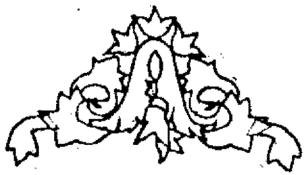

CAPITOLUL 1

— Acum vom vorbi despre deosebirile dintre animale. Pentru început, cine poate să-mi spună, care sunt caracteristicile păsărilor, ce le diferențiază de pești ?

Toți elevii înălțară capetele, dorind să afle cât mai multe de la Marion. Erau douăzeci și șapte în clasă și chipurile lor încruntate sau vesele, temătoare sau pline de încredere, erau atât de cunoscute și de iubite. Media de vârstă a școlarilor, nu trecea de opt ani și trei luni.

Așezați liniștiți în bănci, ei o studiau cu curiozitate pe Marion, cu acea nerăbdare care trăda setea lor de cunoaștere. Erau atât de diferiți, dar la școală deveneau cu toții, copiii ei. Marion se preocupa de fiecare dintre ei cu aceeași grijă și dragoste, specifice unui dascăl doritor de a insufla adevărul, micuților inocenți. După o zi de muncă, seara, când revenea în apartamentul ei liniștit, încă se mai gândea lă elevii săi, căutând să găsească soluții la nenumăratele probleme ridicate de neastâmpărații ei școlari. Acest

lucru se datora faptului că dorea să-şi facă meseria cu dragoste şi activităţile de la catedră, nu-i mai dădeau timp să se gândească şi la problemele personale.

— Este uşor, domnişoară — răspunse Jason, ca de obicei. Peştii pot înota, dar nu pot zbura. Păsările zboară, dar nu înoată.

— Cum rămâne atunci, cu peştii zburători ? — ţipă Michelle, din banca a doua.

— Eu am văzut odată un peşte zburător — susţinu Diana, colega ei. Mă aflam cu părinţii pe un vapor mare şi peştele a ţâşnit din apă, apoi a căzut fulgerător în ocean.

— Dar nu a zburat **cu adevărat** — le contrazise Jason care le considera pe fetiţe ignorante. De fapt, peştele a făcut un fel de săritură.

— Raţele înoată — rosti cu înţelepciune, roşcovanul Timmy. Raţele sunt păsări şi totuşi înoată, nu-i aşa, domnişoară ?

— Nu e vorba de înot adevărat, se înroşi Jason de furie, dorind să-şi apere cu orice preţ părerile. Raţele plutesc, nu înoată pe sub apă.

— Raţele se scufundă ! — nu se lăsă Diana. Ele se scufundă în căutarea hranei. Le-am văzut la grădina zoologică.

— Nu asta am vrut să spun — se uită rugător Jason la Marion, aşteptând să-i dea dreptate. Aceasta stătea la catedră şi ascul-

ta cu plăcere contrazicerile școlarilor, căci aceasta era calea care conducea la adevăr. Domnișoară — continuă Jason — nu-i așa că știți, ce-am vrut să spun ? Spuneți-le domnișoară, la ce m-am referit !

Jason era un băiat desghețat, dar cam pripit. Ea îi surâse cu multă căldură.

— Bineînțeles că știu ce-ai vrut să spui — îl încurajă ea. Peștii sunt făcuți să trăiască în apă. Păsările sunt făcute să respire aer — ca și noi — dar aproape toate pot zbura — rosti ea cu gravitate, în timp ce Jason se uita cu un aer triumfător la cele două fetițe. Dar tot atât de adevărat — continuă Marion — este și faptul că unele păsări pot înota, după cum unii pești pot zbura pe distanțe scurte. Vom discuta mai pe larg despre ele, lecția următoare. Aș vrea să știu acum, dacă celelalte animale de pe Pământ, pot să zboare sau să înoate !

— Eu pot să înot trei bazine de piscină — declară cu mândrie Kevin.

— Tu nu ești un animal — se repezi Jason la el.

— Ba da, sunt un animal. Oamenii sunt un fel de animale, nu-i așa, domnișoară ?

— Nu, oamenii nu sunt animale. Oamenii sunt oameni, iar animalele sunt animale — susținu Jason, uitându-se dispreţuitor la Kevin.

— Cățelul meu este un animal și înoată foarte bine, ce mai zici, sâc ! — se răţoi Kevin, scoţând limba la Jason.

Marion se hotărî că e timpul să intervină, deoarece discuţia lua o turnură prea subiectivă şi personală.

— Amândoi aveţi dreptate — rosti ea tare, zâmbind copiilor. Oamenii şi câinii aparţin într-adevăr aceleiaşi familii care are sânge cald şi poartă numele de mamifere. Atunci când spunem animale, nu ne referim întotdeauna şi la oameni. Foarte bine, cine poate să-mi dea alte diferenţe dintre peşti şi păsări ?

Tăcerea adâncă din sala de clasă fu tulburată numai de şoapte şi râsete înfundate.

— Ştiu eu, domnişoară — sări în sus Dirk, un băieţel simpatic şi blond. Păsările au pene, iar peştii... peştii au altceva — rosti sigur pe el.

— Peştii au solzi — îl informă Michelle cu promtitudine.

— Foarte bine, amândoi — îi lăudă Marion. Pentru ce credeţi că peştii au solzi ? Cine ştie ?

— Ca să-i păstreze uscaţi ! — se repezi Jason, care dorea să fie tot timpul, cel mai bun din clasă.

Înainte ca Marion să poată să-i potolească pe copiii care izbucniseră în hohote de

râs, prea-înțeleapta Samanta Briggs, interveni, din banca de la fereastră.

— Am citit în hârtiile mamei mele, despre un băiat care avea trupul acoperit cu solzi negri. — ca un pește. Fetița făcu o pauză pentru a mări efectul vorbelor sale. Când au încercat să-i scoată solzii, aceștia au crescut la loc și îi produceau o mâncărime îngrozitoare.

De data aceasta, tăcerea era plină de fascinația celor douăzeci și șapte de perechi de ochi, inclusiv ai lui Marion, care se îndreptară spre banca unde stătea Samanta. Le trezise curiozitatea și ea era mândră de realizarea ei.

— Unde a trăit acest băiat ? — o întrebă Jason sceptic.

— Care era numele său ? Câți ani avea ? — se interesă Diana.

— Cred că a trăit în China — răspunse Samanta pe un ton nepăsător.

— Aha, în **China** ! — exclamă Jason, a cărui voce trăda posibilitatea ca acel băiat să fi existat în China, din moment ce el nu plecase vreodată mai departe de Londra.

— Tatăl meu mi-a spus că nu trebuie să credem că tot ce se scrie în ziare, este adevărat ! — interveni Mark, cel mai bun prieten al lui Jason.

Când am fost cu sora mea la țară — se auzi din nou vocea lui Timmy — am auzit pe o doamnă spunând că îl știe foarte bine pe un bărbat căruia i-a crescut o pană în spate și ori de câte ori o smulgea, creștea alta în locul ei. O pană mare — adăugă el — ca... ca... la un pui de găină.

Marion nu era supărată că elevii săi spun asemenea întâmplări ce țin de o imaginație bogată, dar consideră că este cazul să readuca discuția, din tărâmurile fanteziei caracteristice vârstei copiilor, la realitatea mai aridă a studiului științific al naturi. Era bucuroasă că elevii săi își îmbogățesc vocabularul prin istorisirea unor întâmplări imaginare, dar se temea ca nu cumva unii dintre ei să nu poată dormi noaptea, impresionați de creațiile imaginare ale colegilor de clasă.

Știa foarte bine cât de puternic acționează imaginația asupra psihicului lor.

— Să văd acum cine știe ce animal respiră aer ca și noi, are sânge cald și trăiește în ocean ?

Câteva răspunsuri țâșniră imediat din mai multe bănci :

— Balena !

— Foarte bine. Alt animal ?

Copiii rămaseră pe gânduri și apoi ridicară mânuțele cu timiditate.

— Nu este monstrul din Loch Ness ? — încercă Jason.

— Loch Ness, este un lac nu o mare — îl combătu Kevin.

— Nu este vorba de o asemenea creatură imaginară. Mă refer la o ființă adevărată. Ca o balenă, dar mai mică — îi încurajă Marion.

Tăcerea deveni deplină și Marion se pregăti să intervină, când o voce subțirică se auzi din spatele clasei :

— Delfinul ?

Marion se uită spre fetița care rostise cu ezitare, dar destul de clar numele animalului atât de apropiat de om, la fel ca și ceilalți douăzeci și șase de colegi. Privirea fetiței era inteligentă și timidă și Marion avu o strângere de inimă. Fusese fără îndoială, răspunsul lui Rebecca Jarvis ! Venită în clasă în acest al doilea trimestru, închisă în sine și refuzând să vorbească, Rebecca fusese o enigmă pentru Marion care se purtase cu mult tact pedagogic pentru a o încuraja pe noua elevă, să se încadreze în colectivul clasei și să participe la lecții. Lucrările fetiței cu ochi mari și albaștri, trădau o vie inteligență, dar în timpul orelor, Rebecca rămânea tăcută ca un pește. În ultimele săptămâni ea rămăsese închisă în sine, stând de-o parte de ceilalți copii, din

motive pe care Marion le bănuia a fi foarte puternice, dar pe care nu putuse să le cunoască.

În timp ce se uită la chipul ei palid și drăguț, la zulufii aurii și la trăsăturile ei fine, zâmbetul lui Marion deveni și cald. Încurajată de căldura învățătoarei, fetița răspunse surâzând cu timiditate. Parcă era o rază de soare prin norii amenințători ai furtunii.

Zâmbetul Rebeccăi era fermecător, dar plin de nehotărâre încă — își spuse Marion în sinea ei.

Da, fusese un moment pe care-l așteptase de mult, dar Marion se feri să facă vreo remarcă directă pentru a nu răni susceptibilitatea fetiței, spunându-i firesc, ca și cum ar fi răspuns mereu la lecții :

— Foarte adevărat, Rebecca. Delfinii sunt mamifere ca și pisicile sau câinii, vacile sau caii, și bineînțeles, oamenii. Copii, voi ați văzut vreodată un delfin ?

Mânuțele se ridicară imediat și se auziră vocile lor subțiri :

— La delfinariu... Eu am văzut un delfin la Brighton, la mare... la televizor — săreau din apă și râdeau și prindeau mingi și inele de cauciuc cu gura.

— Doamne — exclamă Marion bucuroasă — văd că știți totul despre ei — în timp

ce-şi roti privirile prin sala de clasă. Am să vă arăt o fotografie cu delfini, dar mai întâi, aş vrea să aud de la voi, o altă diferenţă dintre păsări, peşti şi mamifere. Care dintre ele au pui proveniţi din ouă ?

Lecţia se desfăşură ca de obicei, Marion ştiind să-i stimuleze pe cei timizi şi să-i domolească pe cei neastâmpăraţi, obţinând din partea fiecăruia răspunsuri care arătau cunoştinţele dobândite acasă şi la şcoală. Dintre toţi, se distingea privirea sfioasă a Rebeccăi, care era numai ochi şi urechi la explicaţiile date de Marion. Fetiţa redevenise tăcută, dar învăţătoarea era sigură că ea absoarbe cunoştinţele, ca un burete uscat cufundat într-un lichid.

După masa de prânz, Marion se duse în cancelarie cu o ceaşcă de cafea fierbinte şi cu un teanc de caiete, dorind să le corecteze cât mai repede. Colegii şi colegele, roiau în jurul ei, discutând despre orele de dimineaţă sau planificându-şi activităţile de după-amiază. Marion stătea tăcută şi corecta caietele elevilor, fără să ridice privirile, ferindu-se să discute cu ceilalţi profesori, nu că ar fi fost o fiinţă retrasă, dar din cauză că avea motive întemeiate să stea de-o parte de colegii de breaslă.

De fapt, în afară de scandalul minor pe care-l declanşase cu un an în urmă, prezenţa ei în această şcoală fusese lipsită de incidente. Legătura dintre o învăţătoare şi directorul şcolii nu era o raritate, dar genera o sumedenie de bârfe care dăunau mult relaţiilor dintre ea şi ceilalţi dascăli.

Multe femei ar fi fost marcate de conspiraţia şuşotelilor şi, ar fi adoptat o poziţie mai vinovată. Nu şi Marion Thomas, care avea sângele fierbinte al înaintaşilor ei celţi. Era o fire hotărâtă şi mai presus de orice, se dedica întrutotul muncii sale de învăţătoare, de la Şcoala Elementară din Burnbrook.

Avea părul negru şi ochii străluceau de dorinţa de a insufla copiilor, setea de învăţătură. De obicei, femeile sunt vulnerabile şi suferinţa cauzată de eşecul unei iubiri sau a unui flirt, determină o scădere a interesului pentru profesie. Din contră, după ce se terminase totul între Marion şi director, ea se implică şi mai mult în activitatea didactică de la catedră, găsindu-şi un refugiu în dragostea cu care era înconjurată de elevi.

Când trecuse deja un an ? Ea îşi aminti cu tristeţe de venirea ei la şcoală. John Wood o impresionase de la început cu părul său scurt şi lucios şi cu hainele sale croite impecabil, care nu-i dădeau aerul de

dascăl. Având darul conversaţiei şi un farmec în priviri, John o captivase destul de uşor pe Marion, deoarece îl văzuse zilnic în cancelarie şi făcea parte din lumea în care trăia : şcoala şi copiii. El nu întruchipase bărbatul ideal din vise, ci făcea parte din realitatea cotidiană. De aceea nu văzuse nici un impediment să accepte invitaţia lui de a merge să bea ceva după un consiliu profesoral, sau să o conducă cu maşina până acasă. John se purtase foarte politicos, zâmbea fermecător şi discuta o grămadă de lucruri interesante, astfel că ea căzu pradă fascinaţiei pe care el o degaja, devenind tot mai doritoare să iasă împreună în oraş.

De aceea, i se păruse firesc s-o invite să ia masa cu el. Tot atât de firesc, acceptase. La fel de natural, el îi făcu avansuri pe când o conducea spre casă şi ea — liberă şi impresionată de farmecul lui — îi răspunse cu căldură...

Acum îşi amintea de flirtul ei, cu mâhnire. Nu era atentă la ceilalţi colegi şi corecta cu minuţiozitate, greşelile pe care le făcuseră elevii săi. Îmbujorarea din obraji se datora — îşi spuse în gândul ei — atmosferei din cancelarie, deoarece toate ferestrele erau închise din cauza frigului toamnei târzii. Marion nu suporta fumul ridicat de la ţigările colegilor şi ea aruncă

nişte priviri furioase în jurul ei, indignată de felul în care colegii se comportă în şcoală. Era de acord că profesia de dascăl implică un mare consum nervos, dar nu suporta ca profesorii să nu fie un exemplu demn de urmat, de către copii. John Wood fusese unul din dascălii care promit, dar nu realizează prea mult. Plin de bune intenţii, dar cu o conştiinţă morală labilă, care-l împiedicase să le pună în practică...

Putea să se considere mulţumită că aflase adevărul despre el, înainte ca răul să se fi produs. Rău care ar fi putut să-i atingă mândria şi demnitatea. Ajunsese chiar să-l invite să ia masa împreună în apartamentul ei, după terminarea orelor şi ar fi fost greu să pretindă că nu ştie la ce ar putea **conduce** o astfel de intimitate. John acceptase cu aerul cel mai nevinovat din lume, zâmbindu-i cu subînţeles, spunându-i cât de mult aşteaptă ziua în care va veni acasă la ea. Două zile mai târziu, descoperi aproape din întâmplare, că este însurat.

Ea nu anulă invitaţia, deşi nu era laşă şi fricoasă, schimbând locul de întâlnire la un restaurant, spunându-i că are ceva important de comunicat.

El se înfăţişă ţanţoş, fără pic de ruşine ; se vedea că-şi pregătise bine partitura. După spusele sale, căsnicia lui fusese un fiasco, jurându-se chiar că cei şapte ani alături de

soție, fuseseră un chin neîntrerupt. Viața lui era o lungă suferință, pe care numai Marion putea s-o înțeleagă. De câțiva ani, nevasta lui nu-i mai acorda nici o atenție, fiind preocupată până peste cap de munca ei. Nu aveau copii. Dacă Marion i-ar acorda o șansă și timp, ar putea să-și rezolve situația familială... alături de ea : nimic nu era imposibil.

Marion era atrasă de farmecul pe care John îl degaja și acum, îi era milă de el. Fu de acord să aștepte până când el va lua o hotărâre definitivă în privința căsniciei sale, dar nu mai reînnoi invitația la masă. Slavă cerului — își spuse ea acum — că avusese principii morale ferme ! Altfel, ce ușor i-ar fi fost lui John Wood, să o seducă...

Când se apropie trimestrul al doilea, ea fu tot mai convinsă că primăvara nu adusese nici o schimbare în comportamentul lui John : nici vorbă, să rupă relațiile cu nevasta sa, ori să intenteze divorț. Era evident că flirtul fusese un fel de joc — o diversiune în monotonia căsniciei.

Pentru Marion, jocul dragostei nu putea fi amăgitor sau considerat o fugă de realitate : iubirea era certitudinea vieții, prezentul și viitorul ei. Înțelesese și știa ce atitudine să adopte.

Cu toate că ieşise cu el în oraş, cu mult înainte de vacanţa de Paşti, se întâmplă ca tocmai în această perioadă să-i fie călcate în picioare mândria şi demnitatea, deşi sentimentele pentru John se atenuaseră.

Încetul cu încetul, zvonurile începură să-şi facă efectul lor nefast. Intrară în trimestrul al treilea şi vara se arăta caldă şi minunată. Deşi bârfele nu mai aveau un suport real, colegii şi mai ales colegele, jubilau de plăcerea de a discuta vrute şi nevrute despre legătura dintre ea şi John.

Zvonurile nu trebuiau să aibă un motiv real pentru a înflori în voie. Ea înfruntă situaţia cu mult curaj şi refuză să se mai întâlnească în afara şcolii cu John Wood, deoarece atât cât se vedeau în cancelarie, era de ajuns între colegi. El se arătă a fi un caracter slab, faţă de tăria cu care ea înfruntase calomnia colegilor, şi-şi prezentă demisia, Inspectoratului şcolar. Acest lucru se dovedi a fi benefic şi cariera lui nu avu de suferit, ba mai mult, fu mutat director la o şcoală mai mare, din alt cartier londonez.

Bârfele continuară şi se auziră vorbe că şi la noua şcoală se ţinu de fusta unei asistente medicale, destul de tânără.

Lui Marion nu-i păsa dacă zvonul acesta era sau nu, adevărat. Ştia că relaţia ei cu John încetase ; dacă avusese vreodată vreun sentiment pentru el, acum îl dăduse com-

plet uitării. Rămase singură — desigur și mâhnită — de răutatea celorlalți și de lașitatea lui, continuând să ducă aceeași viață ca și până atunci. Reflectă mult la gestul ei de a întrerupe flirtul cu John și-și dădu seama că renunțarea nu se datorase decepției că el era căsătorit, cât mai ales, faptului că dorea să fie o învățătoare devotată copiilor și sufletului ei sensibil și în afară de ei mai avea câteva prietene din copilărie cu care se înțelegea admirabil. Nu putea să se împartă în două direcții și de aceea, alese calea educației copiilor, sacrificându-și viața particulară, deși avea numai douăzeci și cinci de ani. Se gândea cu groază că va fi o fată bătrână și că din adolescența sfioasă și cuminte, nu va rămâne decât o palidă amintire.

Ca de obicei, își petrecu lunga vacanță de vară, cu copii, într-o tabără la munte. Acum începuse un nou an școlar și toamna se instală peste Londra, ca și peste sufletul ei mohorât.

Își dădu de-o parte bucla de păr negru care-i căzuse peste ochi și adnotă pe lucrarea lui Wayne, că nu trebuie să scrie peste linia trasată la caiet. Băiatul era harnic, dar mai încet la minte...

— Hei, Marion ! — auzi ea o voce cunoscută și tresări speriată, neștiind cine în-

drăznise s-o strige în cancelaria plină de profesori. Se încruntă, dar imediat zâmbi, întâlnind privirile prietenei sale Jilly, de serviciu pe școală. Jilly se așeză obosită pe un scaun, lângă ea. Pari foarte ocupată...

— Iar tu arăți extenuată ! Ce-ai făcut de te-ai tras așa de mult la față ?

— Am avut o oră de botanică în parc.

Marion o compătimi imediat.

— Nu mai trebuie să adaugi nimic.

Jilly își vărsă năduful :

— De ce ne chinuim cu copiii ăștia ? Trebuie să fim cu ochii în patru. O știi pe Tracy Perks, fetița brunetă, din banca a doua ? Văzând că Marion dă din cap, continuă :

— Mi-a spus că a găsit niște mure. Noroc că eram prin preajmă și le-am interzis copiilor să înfulece, cine știe ce mătrăgună otrăvitoare. Adu-mi aminte să le examinez înainte de ora următoare. Stai să-ți spun, ce trăsnaie a făcut Dave Linton : și-a umplut buzunarele cu melci. Să vedem ce va mai spune, de data asta, mama lui ? De-abia aștept să-i relatez ce face fiul său, mai ales că ea are un dinte împotriva mea, de când Dave s-a bătut cu colegii săi. Marion — exclamă ea — nu te simți bine ? Se uită îngrijorată la prietena ei :

— Ai avut o dimineață grea ?

— Nu prea — răspunse Marion, zâmbind ; avea încredere în Jilly și ținea mult la ea. Mă simt bine și din întâmplare, dimineața a fost foarte bună. Cred că am putut stabili o punte de legătură cu noua elevă.

— Te referi la Rebecca... și mai cum ?

— Da, la Rebecca Jarvis. Am impresia că a ieșit din carapacea în care se închisese.

— E un lucru minunat. Numai tu ai putut să faci o asemenea ispravă grozavă. Jilly știa cât de mult însemnaseră pentru Marion primele cuvinte scoase de fetița care se baricadase în spatele unei mutenii încăpățânate. Toți colegii erau interesați ca Rebecca să se integreze colectivului de elevi, dar Marion punea suflet în efortul de a se apropia de fetița care era un caz psihologic, deosebit.

— Rebecca este o elevă isteață, dar are tulburări de comportament, nu-i așa ? Ce copil ciudat.

— Cunoaște o mulțime de lucruri interesante, dar cu greutate scoate o vorbă. Astăzi a avut o contribuție importantă la desfășurarea lecției. A rostit un singur cuvânt, dar exact cel pe care-l așteptam de la copii. Și ceea ce este mai interesant, mi-a zâmbit — surâse Marion, reamintindu-și scena din clasă.

— Marion, fetiţa te adoră. Cu toţii am observat acest lucru. Am observat cum stă în preajma ta la şedinţe, sau se uită la tine în recreaţie când iese în curtea şcolii şi atunci când eşti de serviciu. Este evident că ţine la tine, mai mult ca la oricine.

— N-aş putea afirma că se simte nesigură pe ea ; mai degrabă este un fel de izolare de oameni — spuse Marion.

— Este un copil neobişnuit. Am auzit că locuieşte cu o mătuşă şi un unchi. Aşa e ? Care este situaţia ei ?

— Aici este baiul. Nu cunosc prea multe amănunte despre ea. Foaia ei matricolă nu menţionează mare lucru, iar ea nu vorbeşte deloc. Nu vreau s-o şochez, forţând-o să mi se destănuie, în starea în care se află. Am aflat numai că a locuit în străinătate şi părinţii ei se află încă departe de Anglia. Sunt sigură, că mătuşa ca şi unchiul ei, se străduiesc să o facă să iasă din mutismul ei, dar nu e acelaşi lucru ca atunci când părinţii ei ar face acest efort. Ce greşeală imensă au comis, trimiţând-o singură, la opt ani, într-o ţară nouă pentru ea, departe de dragostea lor, într-un mediu necunoscut, numai pentru a-şi satisface pasiunea de a călători şi de a obţine, cine ştie ce câştiguri materiale...

Marion îşi descărcase oful prietenei sale, mâhnită de cazul acestei fetiţe neglijate de

proprii ei părinți și Jilly știa cât de mult suferă din cauza nefericirii elevei sale. Asistase la momentul când părinții veneau să-și ia copii acasă și observase cât de tristă era Rebecca, văzând cum ceilalți elevi se bucură de revederea părinților și, numai ea se duce cu unchiul ei spre casă.

— Nu ți-a vorbit niciodată de părinții ei ? — o întrebă Jilly, îngrijorată și ea de evoluția fetiței, dar conștientă că numai Marion putea să lucreze cu Rebecca. Dragostea prietenei sale pentru copii, era de mult cunoscută în școală.

— Nu. Dar sper să aflu mai multe, în seara asta. Unchiul și mătușa au fost convocați la școală, tocmai pentru a ne spune mai multe despre nepoțica lor.

— Oricum, ea suferă de dorul părinților, deși rudele ei fac tot ce este posibil, pentru a o îngriji.

— Nu pentru asta îi acuz — rosti Marion. Sunt sigură, că se străduiesc s-o îngrijească pe Rebecca. Aș vrea să-i întâlnesc pe părinții fetiței și să elucidez misterul fiicei lor. Numai așa, voi avea șansa să mă apropii de fată.

— Dar asta este și în beneficiul părinților. Știu din practica pedagogică din școală, că o întrevedere cu părinții copiilor care constituie cazuri-problemă, rezolvă multe lucruri și-i lămuresc pe părinți unde au gre-

șit — spuse Jilly, admirând talentul pedagogic al colegei sale. În repetate cazuri, Marion se dovedise un fin psiholog și rezolvase multe situații delicate de neînțelegere dintre părinți și copii, dobândind o faimă extraordinară printre colegi.

Jilly se mută de pe scaun, apropiindu-se de prietena ei.

— Spune-mi, ai început deja să pregătești cu elevii tăi, serbarea de Crăciun ? Ai mei au început deja să învețe poeziile și rolurile din scenetă. Octombrie deja a trecut și nu mai este mult până la Crăciun.

— Știu și copii sunt deja nerăbdători să-și învețe rolurile.

Serbarea de Crăciun constituia un moment important în viața școlii și a copiilor. Aceștia acordau tot interesul pregătirii, până în cele mai mici amănunte, a programului festiv. Încerc să nu le dau de învățat poezii până la sfârșitul lunii noiembrie, dar degeaba, cu toții mă pisează să le dau rolurile pentru serbare, încă de acum.

— Ce faci anul acesta, de Crăciun ?

— Cred că mă voi duce la părinții mei. Așa am făcut mereu. Nu m-am gândit la altceva — răspunse Marion, fără chef. Dar tu ?

— Oh, Brian și cu mine, am hotărât să stăm acasă și să ne odihnim. El are numai

trei zile libere, şi, oricum, suntem nişte leneşi. Vrem să dormim şi să ne refacem forţele — adăugă Jilly, văzând figura mirată a prietenei sale. Ştiu că se spune că sărbătoarea Crăciunului este pentru toţi membrii familiei, dar noi preferăm să hibernăm şi să ne închidem în casă pentru câteva zile. Vreau să uităm de lume şi de ceilalţi, să fim numai noi doi şi să ne iubim — zâmbi ea. Îşi dădu seama că nu spusese ce trebuie şi-i mângâie braţul lui Marion :

— Doamne, îmi pare rău ! Nu am vrut să spun asta. Am făcut o gafă. Iartă-mă, Marion !

Regretele ei erau evidente şi Marion o linişti, surâzându-i cu căldură.

— Nu fii îngrijorată ! Mă voi bucura enorm în familie. Vor veni şi ceilalţi fraţi cu copiii lor. Va fi foarte frumos ! — rosti ea pe un ton grav.

Ce frumos va fi — se gândi ea cu tristeţe. Va fi calul de bătaie al nepoţilor. Numai bună să se joace cu copiii, deoarece este învăţătoare şi ştie cum să se poarte cu ei ! Este atât de naturală cu ei. Mătuşa lor bătrână este atât de bună cu ei — se întristă ea.

Sunetul clopoţelului care anunţa ora următoare, o salvă pe Marion de la alte ex-

plicații stânjenitoare. Sări repede în picioare și-și luă caietele și cărțile, sub braț.

— Trebuie să mă grăbesc, Jilly. Alerg să iau câteva pagini fotocopiate de la secretariat. Pe curând.

— Ce zici, bem o cafea în pauza de la trei și jumătate ?

— Ce idee excelentă. Am nevoie de un întăritor și până la patru și un sfert, nu putem mânca nimic. Ne vedem în sala de mese.

— Caută să nu te consumi prea mult — îi strigă Jilly, dar Marion se îndrepta deja spre ieșire. Rămase cu privirile după prietena ei, admirându-i picioarele lungi, felul grațios în care se mișca, ghetuțele roșii, fusta care se mula pe trupul ei mlădios, bluza care-i evidenția sânii mici și tari, talia mică și șoldurile ademenitoare.

Jilly clătină din cap fără invidie, căci ținea mult la Marion, care era pe deasupra, o excelentă învățătoare. Îi părea rău că este atât de retrasă și singură pe lume. Jill era mulțumită că îl avea pe Brian : restul nu mai conta.

Holul mare al școlii zumzăia de glasurile copiilor și ale părinților. Profesorii de-abia mai puteau să-i stăpânească pe elevii care erau agitați și veseli. Marion stătea în spatele

mesei, observând cu atenție momentul când părinții își luau copiii, deoarece aflase multe lucruri despre relațiile familiale ale elevilor săi, ceea ce o ajutase să înțeleagă caracterul fiecărui copil. Prezența ei degaja căldură și încredere. Nici un părinte nu pleca fără să se fi bucurat de zâmbetul ei, chiar dacă copilul său îi produsese necazuri sau făcuse vreo năzdrăvănie firească la vârsta lui. Ea se gândi cu mâhnire, că ajunsese tot atât de pricepută în relațiile cu părinții, pe cât era de bună ca pedagog.

Seara devenea mai liniștită, epuizată de o zi grea la catedră. Își frecă ochii de oboseală și se uită la ceas. Era aproape șapte seara: slavă Domnului, că mai avea doar doi copii care-și așteptau părinții ! Cine nu venise ? Bineînțeles, părinții Rebeccăi Jarvis. Deodată tresări. În fața ei se oprise un bărbat. Trebuie să fie unchiul ei. De ce venise singur ? Se poate ca mătușa să fi fost ocupată cu copiii ei. Marion dorise demult să-l cunoască, pentru a lămuri enigma care o înconjura pe nepoata lui, atât de tristă și retrasă. Poate că Rebecca este mai mult abătută, decât nefericită. Acesta era cuvântul care se potrivea cel mai bine, cu starea ei.

Marion simți că bărbatul se așezase în fața mesei, dar nu-și ridică ochii spre el,

căci mai avea de trecut notele în carnetele de elev. Curioasă, aruncă totuși o privire scurtă și rămase surprinsă de asemănarea lui cu Rebecca. Era uimitor să constate, că trăsăturile fetiței moșteniseră liniile lungi și armonioase ale familiei. Unchiul era un adevărat Jarvis și ea se gândea că trebuie să fie fratele tatălui Rebeccăi, deoarece semăna extrem de mult cu fetița.

Bărbatul nu putea avea mai mult de treizeci de ani — își spuse Marion în sinea ei, dar recunoscuse expresia chipului Rebeccăi pe fața lui, bineînțeles, cu linii mai accentuate : același nas drept, aceeași bărbie voluntară, același păr castaniu, ușor ondulat. Spre deosebire de pielea fetiței, albă și catifelată, aproape gălbejită, bărbatul avea o piele bronzată și sănătoasă. Fetița era slăbuță și zveltă, iar bărbatul, înalt și solid. Purta blue jeans și o cămașă din bumbac.

Ochii lui albaștri o scrutau din spatele ochelarilor cu ramă metalică. Ea înregistrase toate aceste amănunte într-o clipită, fiind obișnuită să surprindă repede mișcările copiilor. Termină de trecut notele în carnetele elevilor și ridică privirile spre necunoscut, bătând cu creionul în masă.

— Domnișoara Thomas ? — răsună vocea lui gravă și politicoasă.

— Da, eu sunt. Sunteţi domnul Jarvis, nu-i aşa ? — spuse ea, mai mult ca o constatare decât ca o întrebare, zâmbindu-i şi întinzându-i mâna. Este un copil inteligent, dar mă îngrijorează mult — abordă Marion problema direct, ceea ce o scutea să piardă timpul.

— Vă îngrijorează ? — repetă el uimit, aproape cu reproş. Domnul Jarvis se uită ţintă la ea, ca şi cum ar fi vrut să afle ce gândeşte ea. Marion îi înfruntă privirile, dar simţi că o emoţie adâncă o cuprinde, stânjenită puţin de insistenţa cu care el o privea.

— Desigur. De-abia am aşteptat să vă cunosc, pentru a vă pune mai multe întrebări în legătură cu ea şi cu situaţia ei familială.

— Situaţia ei ? — rosti el tărăgănat, aproape nemulţumit, că aude asemenea vorbe. Bărbatul părea prea puţin preocupat de situaţia nepoatei sale şi era deja plictisit de discuţia cu ea, deşi nu schimbaseră decât două fraze.

— Da, situaţia ei familială. Este un copil deştept şi-mi dau seama că ştiţi acest lucru. Temele de acasă sunt foarte bune. Este însă atât de tăcută şi de retrasă la şcoală... El se uită la ea cu priviri de uliu.

Ea rămase descumpănită pentru o clipă, dar își reveni și continuă :

— Domnule Jarvis, vreau să știu dacă Rebecca este frământată din cauza părinților ei. Le duce dorul ? V-a vorbit despre ei ? Poate a spus ceva, mătușii sale. Cât timp vor mai fi plecați, părinții ?

O dată ce începuse să-i pună prima întrebare, Marion nu se mai putea opri și-i adresă toate întrebările care o chinuiau.

El o ascultă cu răbdare, apoi se aplecă în față, cu un fel de uluială în atitudine și-și puse mâinile pe masă. Marion observă în treacăt, că avea mâini fine.

— Domnișoară Thomas, nu sunt sigur ce vreți să aflați...

Marion era însă hotărâtă să meargă până la capăt și să cunoască situația fetiței, așa că-l întrerupse cu autoritate :

— Înainte de a completa fișa psiho-pedagogică a fetiței, trebuie să cunosc mediul ei familial și mai ales, care sunt sentimentele ei față de părinți și de ce nu locuiește cu ei.

Bărbatul își încruntă sprâncenele, dar îi făcu semn să continuie. Oare ce gândea despre ea ?

— Toți copiii au nevoie de echilibru familial și Rebecca, nu este o excepție. Sunt sigură, că împreună cu soția dumneavoastră

vă preocupați de educația fetiței, dar îmi dau seama că nu puteți să-i înlocuiți pe părinți. Starea ei retrasă, trădează frustrarea dragostei paterne. Dacă s-ar exterioriza și și-ar destăinui chinul sufletesc, ar putea îndura mai ușor lipsa părinților. Ea însă, se închide în sine și suferă foarte mult.

Regăsindu-și stăpânirea de sine, Marion îl rugă cât putu de cald, uitându-se țintă în ochii lui :

— Povestiți-mi de fratele dumneavoastră, domnule Jarvis. Cu ce se ocupă ? Când se va întoarce în Anglia ? Tot timpul stă împreună cu soția lui ?

Bărbatul se lăsă pe spate, încrucișându-și brațele. Expresia feței sale se destinse într-un surâs ironic. Privirea lui părea amuzată.

Se aplecă din nou înainte și își sprijini bărbia în mâini.

— Miss Thomas, cred că este cazul să punem la punct câteva lucruri, înainte de a merge mai departe. Nu cred că este cazul să aruncați toată vina pe părinți, deși pregătirea profesională, vă poate îndemna la asta. Văd că vă faceți foarte bine meseria, dar eu nu sunt orb sau surd. Regret că nu-ți utilizezi talentul, jucând într-un film.

— Visul meu dintotdeauna a fost să **joc** într-un film — replică ea, supărată de vorbele lui și de comportamentul său ironic.

— Pentru început — îi explică el cu calm, neluându-și ochii de la ea — nu cred că vrei să afli prea multe despre fratele meu.

— Ba da — susținu ea cu tărie.

— Sunt sigur că nu, domnișoară Thomas.

— Atunci, despre cine crezi că mă interesez ? — întrebă ea, nelămurită.

— De mine. Nu sunt unchiul lui Becky.

— Nu sunteți ? — repetă ea, dându-și seama ce va spune el. Intuiția ei era corectă.

— Mă tem că nu — îi spuse el, apropiindu-se mai mult și rostind cu gravitate : sunt tatăl ei.

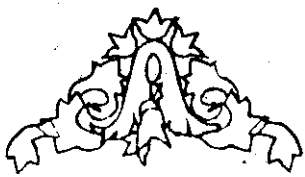

CAPITOLUL 2

— Ah, da, desigur că sunteți tatăl Rebeccăi — constată Marion, ca și cum ar fi știut de la început cu cine are de-a face.

Ea începu să se foiască pe scaun, semn că-și pierduse siguranța de sine. El continuă să se uite fix la ea, mai mult din curiozitate decât iritat, deși ar fi avut tot dreptul să fie.

— Rebecca a crescut... a locuit — se corectă el brusc — cu unchiul Denham și cu mătușa Frances. Eu sunt fratele mai mare al lui Denham — îi explică el. Mai bine zis, fiul risipitor care s-a întors acasă. Nicol Jarvis este numele meu. Sunt la dispoziția dumneavoastră — adăugă el, înclinându-se cu un gest teatral, ca și cum ar fi fost un erou de operetă.

— Aha — reuși Marion să spună. Îmi pare foarte bine că v-ați întors, domnule Jarvis, pentru că...

— Pentru că ați fost atât de îngrijorată de soarta lui Becky, domnișoară Thomas — îi tăie el vorba. Ați observat foarte bine

frământarea ei lăuntrică. Puteți fi mai clară, domnișoară?

— Tocmai vă povesteam despre starea ei, domnule Jarvis — replică ea cu asprime în glas, înfruntând privirea lui sfredelitoare. Era obișnuită cu astfel de discuții cu părinții, deoarece rezolvase multe cazuri-problemă, în urma acestor întâlniri.

— Îmi cer iertare pentru întrerupere — rosti el pe un ton mai blând, lăsându-se pe spate, așteptând ca ea să vorbească. Parcă era un joc în care fiecare îl ataca pe celălalt și acum venise rândul ei.

Marion trase adânc aer în piept, gata să continuie cu argumentele sale pentru a clarifica starea familială a lui Becky.

— Am observat de la început, că ceva nu e în regulă cu fata dumneavoastră, deoarece nu vorbea cu ceilalți copii. Este firesc ca ea să se fi apropiat de mine, dar în cazul ei, apropierea depășește relația obișnuită dintre elev și profesor. Nici cu mine nu vorbește prea mult, dar caută orice prilej să stea în preajma mea, în pauze sau în sala de mese, când sunt de serviciu.

— Nu sunt defel surprins.

Marion îi aruncă o privire, nemulțumită că el o întrerupse. Era obișnuită cu discuțiile dificile cu diverși părinți și știa să evite confruntările nervoase, găsind mereu calea

de înțelegere cu ei, nu avea de gând să se lase derutată de acest părinte.

— A fost o plăcere pentru mine să lucrez cu Rebecca pentru că este atât de isteață și înțelege repede ceea ce predau, dar... Ea făcu o pauză, pentru că își găsea cu greu cuvintele.

— Dar ? — o întrerupse el din nou.

Marion nu-i dădu atenție nici de data asta și continuă :

— Este atât de gravă, dă impresia că nu dorește să participe la viața clasei. Ascultă ce spun ceilalți elevi, dar nu vorbește cu ei. Nu și-a făcut nici o prietenă, deși celelalte fete vor să se apropie de ea. Îmi dau seama că învață foarte bine, căci temele sale sunt întotdeauna corecte, dar răspunde foarte rar la lecții. Întotdeauna i-am stimulat pe copii să participe activ la desfășurarea lecției, dar în cazul ei, nu am reușit să o determin să răspundă la întrebările ce i le pun. Înțelege foarte repede și temele sale de acasă, sunt strălucite și pline de imaginație.

— Hmm — făcu tatăl fetiței, încruntându-și sprâncenele. Totdeauna, Becky a avut o imaginație bogată.

— Este însă atât de închisă în sine. Parcă nu vrea să aibă de-a face cu ceilalți oameni și nu dorește să stabilească relații cu cei din

jurul ei — sfârși Marion de relatat tot ce știa despre fiica lui Nicol.

Acesta nu se lăsă așteptat și spuse pe un ton detașat :

— Deci aveți impresia că Becky este profund nefericită ?

— Nu aș spune că este nefericită. Mai degrabă... se opri ea, căutând cuvântul exact, care să exprime starea fetiței. Mai curând, este nesigură, mâhnită... frustrată de dragoste.

Ea aștepta reacția lui pentru a-și da seama care erau relațiile dintre el și fiica sa.

— Și ce vreți să fac eu, domnișoară Thomas ? — o întrebă el.

Marion clătină din cap. Se așteptase ca discuția cu un om atât de inteligent, să fie dificilă ; atitudinea lui defensivă, nu o ajuta prea mult să găsească motivele care declanșaseră starea depresivă a fetiței. Ea se străduia să pară calmă, dar firea ei iubitoare, o făcu să insiste ca el să fie mai sincer.

— În primul rând, vă rog să-mi spuneți cum se comportă Rebecca acasă, care sunt pasiunile ei, ce dorințe are. Deduc că ați fost departe de ea și ați lăsat-o să locuiască cu unchiul și mătușa ei. După părerea mea, Rebecca suferă de depărtarea de părinți. Este nesigură, căci îi lipsește îndrumarea părintească. Toți copiii doresc să fie crescuți de părinți.

— Mi-ați mai vorbit de echilibrul sufletesc — o întrerupse el, nemulțumit. Privirea lui era mereu ațintită asupra chipului ei și Marion începu să se simtă stingherită, deși încercase din răsputeri să stabilească un contact direct și sincer cu părintele Rebeccăi. Îmi dau seama că sunteți foarte preocupată de starea fiicei mele și că țineți mult la ea. Den și Fran mi-au spus că școala dumneavoastră este foarte bună și observ că au avut dreptate. Am venit aici în această seară, cu intenția de a descoperi, care sunt punctele nevralgice ale relațiilor mele cu Becky.

De ce nu venise mai devreme ? — se întrebă ea mirată, dar nu lăsă să se vadă nemulțumirea și-l întrebă pe un ton neutru :

— Bine, atunci ce puteți să-mi destăinuiți ?

El o studie cu atenție, apoi descumpănit, se uită la ceas. Ea observă că ține ceasul la mâna dreaptă, care avea pielea bronzată și acoperită cu păr (galben) blond.

— Din invitația pe care am primit-o de la secretariatul școlii, reiese că timpul pe care-l acordați unei consultații cu părinții, este de cincisprezece minute. Văd că mai sunt trei minute și se face un sfert de ceas de când stăm de vorbă. Nu pot să vă informez despre viața și preocupările fiicei

mele, în acest răstimp. El aruncă o privire peste umăr şi-i făcu un semn în direcţia unui cuplu de părinţi care aşteptau respectuoşi, la distanţă. Constat, că mai aveţi şi alţi părinţi cu care trebuie să discutaţi.

Of, ce ciudă îi era, că nu ştiuse să-şi păstreze calmul şi să-l facă pe el să se destăinuie şi era nervoasă că lăsase să treacă timpul, fără a afla ce o interesa !

Marion le adresă un zâmbet părinţilor pentru a le arăta că nu uitase de ei şi se adresă tatălui Rebeccăi :

— Aşa e, mai am încă o consultaţie. Nu cred că se vor supăra dacă vor mai aştepta câteva minute, dacă puteţi fi concis.

— Sunt sigur, că părinţii ceilalţi nu se vor supăra — comentă el cu blândeţe — numai că nu pot fi concis. Este vorba de situaţia fiicei mele şi nu pot să fac o mărturisire rapidă şi sub presiune — adăugă el, pe un ton sever şi tăios. Brusc, se aplecă spre ea, punându-şi mâinile pe masă. Când terminaţi cu consultaţiile, domnişoară Thomas ? — o întrebă el.

Ea tresări, dar răspunse cu sinceritate :

— La ora opt voi fi liberă.

— Ce faceţi după aceea ?

— Nimic. A, ba da, mă duc acasă, mănânc ceva şi...

— Nu vă aşteaptă nimeni acasă ? Sunteţi liberă ?

Întrebările lui erau atât de directe, încât ea răspunse înainte de a se indigna la îndrăzneala lui.

— Nu.

— Atunci vă invit să bem ceva şi vă voi spune tot ce vă interesează despre Rebecca.

El se ridică şi se uită la ea uşor amuzat, în timp ce-şi aranja părul buclat. Marion rămase dezorientată, dar îşi spuse că problemele elevei sale erau mai importante decât orice, aşa că instinctul ei de femeie o îndemnă să accepte invitaţia lui, sigură că va afla care este misterul care o înconjura pe Becky.

— Cu plăcere — spuse ea. Unde ne întâlnim ?

— Mă bucur — rosti el, uşor surprins. Cunoaşteţi restaurantul italian din piaţa Station Road ?

— Desigur. Merg adesea acolo.

— Foarte bine. Voi fi acolo la ora opt.

— De acord, voi veni imediat ce ies de la şcoală.

Nici o grabă. Nu trebuie să scurtezi discuţia cu ceilalţi profesori, din cauza mea — îi zâmbi el, apoi se întoarse şi se îndreptă spre ieşire, cu un pas uşor, degajând putere şi bărbăţie.

Marion aşteptă până când el dispăru, apoi se adresă celor doi părinţi, cu un surâs cald :

— Doamna și domnul Bartlett ? Vă rog să vă apropiați. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați.

Marion se uită în caietul în care-și nota discuțiile avute cu părinții și constată că nu avea ce să scrie în urma discuției cu tatăl Rebeccăi, în afară de constatarea că-l cunoscuse în sfârșit, pe domnul Jarvis. Trase o linie în dreptul numelui fetiței : nu mai avea ce scrie, până nu va discuta în amănunțime cu tatăl ei.

Era mult mai important să aibă mărturia tatălui, pentru a-și da seama care sunt cauzele care au determinat-o pe fetiță, să devină închisă în sine și să respingă pe ceilalți oameni. Până acum, nu aflase prea multe ; nu încă — se gândi ea, bucuroasă că va auzi confesiunea tatălui. Nu știa nimic de mama Rebeccăi. La fel de străin era și Nicol, care purta un prenume rar, care se potrivea cu caracterul lui straniu.

Puse însemnările referitoare la Rebecca, deasupra caietelor, ca să poată adăuga amănuntele revelatoare oferite de tatăl ei.

Privirile lui Nicol se îndreptară spre barul în stil italian al restaurantului unde sticlele de Chianti străluceau în lumina roșiatică tamisată, din local. Pereții erau decorați cu peisaje din Veneția, Florența, Napoli și Roma. Cantonetele erau difuzate prin

boxe uriașe, răspândind o atmosferă lirică. Se auzea vocea unui tenor italian cântând **„O sole mio"**.

Nicol își turnă un pahar de vin roșu din carafa care era așezată pe masa lui, decorată în roșu și sorbi o înghițitură, apreciind calitatea băuturii. Nu era rău vinul — constată el, mai ales, că era obișnuit cu localurile de lux, din toată lumea. Fusese în Bangkok și Singapore, în Yokohama și Bombay. Recent vizitase Vera Cruz, New Orleans și Guatemala.

Se uită neliniștit la ceas, apoi la ușa de la intrare. Era deja opt și jumătate și domnișoara Thomas, nu-și făcuse încă apariția. Unde putea întârzia ? Îi spusese să nu se grăbească, dar nu vroia să o aștepte toată noaptea. Nu avea timp de pierdut și regreta că este nevoit să stea ca un caraghios, așteptând pe învățătoarea fetei sale.

Nu, clătină el din cap, nimic nu este mai important ca sănătatea și fericirea fetei sale. Poate că era mai bine să comande ceva de băut pentru domnișoara Thomas. Oare ce băutură ar putea prefera o femeie care se ocupă de educația copiilor ? Vișinată ? Rachiu nemțesc ? Mai bine să aștepte până vine ea. Părea foarte sigură pe ea și fără îndoială, avea preferințele ei, în orice privință. Era o ființă voluntară, care nu accepta să se supună voinței bărbaților. El era

un fin psiholog şi recunoscuse deîndată, cam ce fire are ea.

Deveni nerăbdător şi-şi trecu nervos mâna prin păr. Domnişoara Thomas îi făcuse o puternică impresie şi-i apreciase caracterul hotărât. Se părea că are o influenţă benefică asupra Rebeccăi...

Ah, iat-o ! Într-adevăr, Marion apăru în dreptul uşii, purtând un mantou călduros. Îl căută cu privirea şi se îndreptă spre el printre mese. El se ridică pe jumătate când ea ajunse în dreptul său şi o rugă să se aşeze pe scaunul tapiţat din faţa sa. Ea îşi puse mantoul pe speteaza scaunului şi-şi aranjă părul ei negru, apoi se uită cu calm la el.

— Domnişoară Thomas, îţi mulţumesc că ai venit — îi spuse el cu politeţe.

— De ce te-ai îndoit că vin ? Am fost de acord cu invitaţia şi nu văd de ce nu aveţi încredere în cuvântul meu.

— Bineînţeles că am încredere în cuvântul dumneavoastră, numai că trebuie să fiţi foarte obosită de consultaţiile avute cu părinţii elevilor. Consider că sunteţi prea tracasată de problemele copiilor ; toată ziua staţi în mijlocul lor şi nu aveţi timp să vă gândiţi şi la problemele dumneavoastră personale.

Ea înfruntă privirea lui de oţel.

— Domnule Jarvis, grija mea faţă de copii este constantă şi nu se termină deîndată ce am ieşit din şcoală. Mă frământ să găsesc metode noi de a-i ajuta şi a-i stimula şi, orice cale prin care îi înţeleg mai bine, îmi dă posibilitatea să le pun în valoare personalitatea lor. Aceasta este munca de pedagog.

— Nu mă îndoiesc de talentul dumitale, domnişoară — rosti Nicol cu o privire uşor amuzată, dar imediat deveni serios. Foarte bine, acum este rândul meu să vă întreb, ce preferinţe aveţi în seara aceasta. Localul este renumit prin vinurile sale alese, cocktailurile variate şi prin sortimentele rafinate de mâncăruri italieneşti. Vreţi să vă arăt meniul ? — adăugă el cu neîncredere.

— Ce serviţi dumneavoastră ?

— Un excelent vin roşu aprins şi puţin aspru, aşa cum îmi place mie. Dar puteţi alege orice soi de vin, nu trebuie să...

— Acesta este şi vinul meu preferat — spuse ea cu hotărâre. Aş lua o pizza cu o salată asortată, care merge cu vinul roşu. Ştiu că bucătarii de aici sunt renumiţi. Sunt moartă de foame.

Nicol rămase impresionat şi puţin mirat de faptul că o femeie, poate alege fără şovăire o mâncare şi că preferă vinul roşu, aspru. Fără îndoială, că o astfel de femeie

este un bun sfetnic pentru fiica sa. Becky era pe mâini bune.

— Nu veți aștepta prea mult — o asigură el, ducându-se la bar, pentru a comanda mâncarea. Se întoarse cu un pahar gol și cu un platou cu măsline. Serviți-vă, domnișoară Thomas, până când vine pizza.

Ea își turnă vin în pahar, fără să se formalizeze, așteptând să facă el acest lucru. Ea se uită amuzată la chipul lui care părea uimit de nonșalanța ei și-i zâmbi cu căldură, după ce gustă din vin.

— Acum, mă simt mai bine.

— A fost o seară încărcată ? Ați avut multe consultații ? — o întrebă el, aproape cu simpatie.

— Nu în mod deosebit, numai că a trebuit să rămân până târziu. Ea sorbi din nou din vin și adăugă :

— Acum, să auzim ce se întâmplă cu Rebecca. Vreau să aflu, de ce are acest comportament ciudat și ce o frământă. Altfel, îmi va fi foarte greu să o scot, din carapacea în care s-a baricadat de lumea exterioară.

El luă o măslină și o rontăi pe îndelete.

— Cred că este mai bine să încep, prin a-ți mărturisi ceva despre mine însumi.

— Întotdeauna, aceasta este calea cea mai bună — îl încurajă ea. El se uită la felul

delicat în care ea luă o măslină și apoi puse sâmburele în scrumieră. Observă că buzele ei nu purtau nici o urmă de ruj. Era o femeie sociabilă și plăcută, departe de tiparul unei profesoare plină de ticuri și având un caracter plictisitor. El se gândea că oamenii trebuie cunoscuți bine pentru a putea fi apoi judecați și că este mai corect să nu-i judeci după aparențe, sau să-i tratezi după niște idei preconcepute.

El bău din vin și-i spuse :

— Așa după cum ați putut remarca, am călătorit foarte mult.

— Bineînțeles că am știut că sunteți departe de Rebecca ; am citit asta în dosarul fetiței.

— Tocmai vreau să vă întreb despre ce scrie în acest dosar — îi spuse el direct, punând paharul pe masă. Nu este cumva dosarul care se afla pe masa de la liceu ?

Marion izbucni în râs.

— Nu vă fie frică, nu este nimic important în el. Fiecare elev, are o fișă psihopedagogică. Este necesar să întocmim portretul fiecărui elev, pentru a pune în evidență calitățile care trebuie încurajate și defectele de care trebuie să ținem seamă în educație.

— Bine, bine, știu asta — spuse el nemulțumit, făcând un gest nervos cu mâna. Ce scrie în dosarul fetiței ?

— Numai date informative, ca de exemplu : părinţii sunt în străinătate şi faptul că locuieşte cu mătuşa şi unchiul ei.

— Cred că este insuficient, pentru a cunoaşte caracterul lui Becky. El îşi ţinu respiraţia şi ea îl simţi că e puţin neliniştit.

— Primul lucru care trebuie clarificat, este rubrica afectată părinţilor. Nu aveţi datele exacte.

Ea îşi încruntă sprâncenele.

— Ce vreţi să spuneţi ?

Înainte ca Nicol să răspundă, barmanul îi anunţă că pizza este gata şi el se duse să aducă farfuriile. Ea îşi luă tacâmul şi începu să guste din delicioasa mâncare italiană, nu înainte de a-l întreba curioasă :

— Ce vreţi să spuneţi cu „părinţii" ?

— Becky nu are doi părinţi, ci numai unul — răspunse el cu tristeţe. Dacă ea fusese deschisă şi el îi răspunsese pe acelaşi ton sincer. El îşi coborî privirile şi începu să mănânce în tăcere.

Marion îşi termină porţia de pizza şi-şi concentră atenţia asupra lui.

— Vreţi să spuneţi că...

— Că soţia mea a murit.

— Oh, nu — exclamă ea mâhnită, uitându-se la chipul lui trist. El nu suporta să fie compătimit, dar tonul vorbelor acestei

femei era cald şi înţelegător şi el se simţi adânc mişcat. Ea nu putu să mai spună altceva şi el continuă încet :

— A fost un accident, în urmă cu doi ani. Ne aflam atunci la Hong Kong.

— Ce s-a întâmplat ? — se interesă ea, văzând că el tace.

— Întâmplat ? — suspină el, plecându-şi privirile. Marion înţelese că-i vine greu să relateze evenimentul tragic care-i marcase familia, dar ea trebuia să ştie foarte bine ce accident avusese loc, pentru a înţelege trauma copilei.

— Soţia mea s-a dus într-o vizită — continuă el — pe una din insulele îndepărtate de coastă. Când vaporaşul a ajuns într-un golf, s-a stârnit o furtună tropicală. Imediat echipajul a dat alarma, dar semnalele se auzeau foarte slab.

El făcu o întrerupere şi-şi drese glasul, apoi continuă :

— Vă puteţi închipui ce înseamnă să fii cuprins pe neaşteptate de o furtună, în plină mare. Uraganul se deplasează cu rapiditate şi-şi schimbă direcţia de mers, aşa că poate lovi acolo unde nu te aştepţi.

— Nu aţi fost împreună cu soţia, în acea vizită ?

— Nu, soţia mea era cu nişte prieteni.

Eu și Rebecca, am rămas acasă. El mai luă o bucată de pizza și spuse :

— Vaporașul s-a sfărâmat de niște stânci și nu a mai rămas nici un supraviețuitor.

— Oh, Doamne ! — exclamă ea îngrozită.

— Trupurile celor de pe vaporaș au fost descoperite a doua zi, pe plajă.

Accidentul fusese destul de înspăimântător și Marion simți nevoia să-i abată gândurile de la durerea pierderii soției.

— Ce s-a întâmplat cu Rebecca ? — se forță ea să rămână calmă, dorind să afle efectul morții mamei, asupra fetiței.

— Ce s-a întâmplat cu Rebecca ? — repetă el mohorât.

— Cum a reacționat, când a aflat de moartea mamei sale ? — îl întrebă ea, știind că reacția Rebeccăi nu putuse să fie, decât una groaznică. Orice copil ar fi avut aceleași simțăminte !

— Nu a reacționat prea rău — răspunse el, mirat. Nu fusese crescută de mama ei care nu se interesa de educația fetiței. Andreea era înnebunită de a se bucura de viața plină de încântare pe care o oferă meleagurile exotice din Asia — îi explică el. Trăia într-o perpetuă plăcere și totul în jurul ei era numai încântare și plăcere — adăugă

el pe un ton amar, care trăda faptul că dispreţuieşte un asemenea mod de trai.

— Am auzit şi eu de vraja Orientului — spuse Marion cu mâhnire. Nu am călătorit prea mult — îl îndemnă ea, să-şi continuie povestirea.

— Bineînţeles, că Becky a simţit lipsa mamei, dar are aceeaşi servitoare asiatică, care a crescut-o. Numele acesteia este Nanny — îi explică el, în timp ce ea îl aproba tăcută. El continuă pe acelaşi ton neutru. Becky a dus aceeaşi viaţă ca şi mai înainte, a mers la şcoală şi s-a jucat cu prietenii ei. În plus, mă are pe mine. Am fost întotdeauna apropiaţi — rosti el cu căldură, zâmbind. În luna iunie, am terminat treaba din Orient şi ne-am întors în Anglia. Cred că de atunci ea a început să fie retrasă, aşa cum aţi afirmat mai înainte.

Să fie o reacţie întârziată ? — sugeră Marion, văzând că el tace din nou.

— Poate noul mediu, poate faptul că locuieşte cu fratele meu şi soţia lui. Am fost nevoit să plec din nou peste graniţă şi nu am mai putut să o iau cu mine. El adăugă cu o voce tristă, aproape justificându-se, că s-a despărţit de fiica lui. Nu am putut cu adevărat să o iau cu mine, domnişoară Thomas, mai ales, că trebuia să mă deplasez în mai multe locuri... nimeni nu avea grijă

de ea... mi s-a părut că e mai bine pentru ea, dacă rămâne cu Frances și Denham. I-am promis că mă întorc cât pot de repede și am să stau cu ea, cât pot de mult, și m-am ținut de cuvânt. El își scoase ochelarii și se frecă la ochi cu degetul arătător. Ea observă că avea cearcăne mari, datorită oboselii acumulate.

Era timpul să-și întregească portretul psiho-somatic al fetiței și să-l lase în pace pe tatăl ei, pentru că acesta îi mărturisise tot ce știa în legătură cu fiica lui.

— De ce călătoriți atât de mult, domnule Jarvis ? Cu ce vă ocupați ? Sunteți militar de carieră ? Diplomat ?

El ridică privirile spre ea, surâzându-i cu căldură, amuzat de strădania ei de a-i ghici profesia.

— Prenumele meu este Nicol. Detest orice ceremonie oficială. Nu-mi place protocolul și cu greu accept relațiile manierate, dintre persoanele ce dețin funcții administrative și solicitanți. Nu același lucru se poate spune despre relațiile dintre profesori și părinți, unde trebuie păstrată disciplina.

— De către cine ? De noi, sau de părinți ? — replică ea pe dată, întorcându-i zâmbetul și risipind atmosfera tensionată dintre ei.

Nicol dădu de-o parte, farfuria goală.

— Nu, domnișoară Thomas — spuse el, accentuând numele ei. Nu sunt nici mem-

bru al Forţelor Armate Regale, nici reprezentantul ţării, într-o ţară străină. Sunt un simplu profesor universitar. Sunt antropologist, specializat în studiul societăţilor umane, deşi în ultimii ani, m-am ocupat şi cu cercetarea istoriei, a mediului înconjurător şi a studiilor etnografice, pentru a realiza o sinteză completă, a societăţilor pe care le-am investigat. Am scris mai multe lucrări ştiinţifice adunate în câteva volume, cuprinzând descrierea etnografică a mai multor culturi umane din toată lumea şi, din fericire, am avut succes de librărie, ceea ce-mi permite să nu mă preocupe găsirea resurselor de trai. Această viaţă m-a pasionat foarte mult şi Andreea se obişnuise cu ea, însă...

— Însă nu aţi mai avut timp să vă ocupaţi de educaţia Rebeccăi — îl completă ea, văzând că el îşi pleacă privirile şi se joacă cu paharul de vin. Doamna Jarvis vă însoţea oriunde mergeaţi ? — insistă ea.

— Doamne, bineînţeles. Nu m-a părăsit o clipă. Ei îi plăcea să trăiască din plin.

Marion îşi dădu seama că el este mâhnit de pierderea soţiei, care-l afectase foarte mult. Doi ani, nu reprezentau o perioadă prea îndepărtată, mai ales, că ea pierise într-un accident groaznic.

Ea lăsă de-oparte furculiţa şi cuţitul şi-l întrebă :

— Dacă Rebecca nu a fost zdruncinată de moartea mamei, credeți că...

De data aceasta Nicol deveni mai încrezător și-i făcu o mărturisire completă.

— Vreau să-ți dau amănuntele care-ți lipsesc pentru a completa fișa psiho-somatică a fetiței. Ea s-a născut în urmă cu opt ani, la New Delhi, când am început studiul meu cel mai important, referitor la culturile din subcontinentul indian. Ne-am întors apoi în Anglia, unde mi-am sistematizat materialul adunat și am publicat câteva cărți interesante. După aceea am plecat în Orientul Îndepărtat, unde am cercetat diferitele culturi care se întretăiau în aceeași arie geografică și, prima mea carte scrisă în această privință a avut un succes uimitor și editorii m-au încurajat să scriu și altele. Pe când strângeam materialul necesar, Andreea...

El se întrerupse oftând și ea dădu din cap în semn de compasiune și înțelegere. După o pauză, el continuă :

— Am rămas acolo să-mi termin studiul și să-mi sfârșesc cartea. Bineînțeles, că Becky a locuit cu mine. Apoi am venit în Anglia și am primit propunerea de a studia civilizațiile din America Centrală. De data aceasta e vorba de o lucrare de mai mică întindere, care mi-a luat numai câteva luni de zile, pentru o publicație științifică internațională.

Am cercetat culturile originale din această regiune și am studiat miturile și legendele popoarelor de aici. Lucrarea se referă la populație, obiceiuri, rămășițe arheologice și mărturii contemporane... o lume fascinantă, domnișoară Thomas.

— Sunt sigură. Așa cum prezenta el lucrurile, orice putea fi atractiv și interesant.

El se aplecă spre ea, ca și cum ar fi vrut să o oprească să-i aducă vreo critică la adresa modului cum se ocupase de creșterea fetiței sale.

— Nu am vrut să o părăsesc pe Becky, dar trebuie să muncesc pentru a-mi câștiga existența — spuse el cu gravitate. Profesia mea este tot ce pot face mai bun pe lume și simt că sunt înzestrat pentru ea. De aceea am lăsat-o pe Rebecca la unchiul și la mătușa ei, care țin mult la ea, mai ales, că are și doi verișori cu care se poate juca. Fratele meu mi-a recomandat școala unde predați și nu am mai dat-o la internat...

— Desigur, că este mai bine ca ea să locuiască la rudele sale iubitoare, decât la un pension de fete — spuse ea, cu convingere. Ce vârstă au verișorii ? Nu cumva, vor veni și ei la școală la mine ?

— Încă nu, sunt abia niște copilași. Viitori școlari, aș putea zice — zâmbi el. Becky îi adoră și pot să vă asigur, că se înțelege

de minune cu Frances şi Den. Altfel, nu mi-aş fi permis să o las pe Becky cu ei şi nici ei nu s-ar fi oferit să o ţină pe fetiţă — adăugă el, după un moment de gândire.

— Înţeleg — spuse ea, deşi îi păru rău că-l întrerupse pe tatăl fetei, înainte de a afla tot ce se întâmlă în casa unde locuieşte aceasta. Căută să nu mai intervină şi să-şi reprime tendinţa de a comenta vorbele lui şi-i puse o întrebare legată de fratele lui :

— Aş vrea să ştiu cu ce se ocupă fratele dumneavoastră. Este şi el profesor ?

El se arătă mirat şi exclamă râzând :

— Oh, slavă Domnului, nu ! Den este un slujbaş al bisericii. Reverendul Denham Jarvis este vicar la catedrala Sf. Petru. Este un om extrem de serios şi de înţelept, nu ca fratele său — adăugă el supărat.

— Fratele risipitor ? — replică ea, întorcându-i zâmbetul. Domnule Jarvis, sunt sigură că vicarul şi soţia lui, se preocupă ca fiicei dumitale, să nu-i lipsească nimic. Aceeaşi străduinţă o încerc şi eu. Din cele ce mi-aţi povestit, reiese că nu este surprinzător că ea suferă de o... cum să-i spun ? — o oarecare nesiguranţă şi dificultate de adaptare. Ea îşi alesese cu grijă cuvintele pentru a pune un diagnostic exact, stării în care se afla Rebecca. Este vorba de un şoc emoţional întârzit şi acum, că ştiu care e starea

ei sufletească, îmi va veni mai uşor să o ajut. Am vrut să cunosc acest lucru, încă de la început.

— Nu am putut să vă spun cazul fetiţei, deoarece nu am dorit să vă stânjenesc munca educativă şi apoi, n-am avut timp.

— Îmi dau seama că nu aţi avut când să-mi relataţi situaţia familială a fetiţei, deoarece lucrările ştiinţifice v-au solicitat, unde aţi spus ? America Centrală ?

— Săptămâna trecută, am fost acolo — confirmă el.

— Cât de interesantă este munca dumneavoastră — spuse ea, gândindu-se că nu părăsise niciodată Anglia. Ce minunat este să vizitezi regiunile îndepărtate ale planetei şi să studiezi civilizaţiile apărute şi dezvoltate acolo, de-a lungul timpului. Profesorul Jarvis era un om înzestrat cu o minte deosebit de ascuţită şi cu un simţ al observaţiei, extrem de dezvoltat. Avea o capacitate extraordinară să sintetizeze datele oferite de studiul civilaziţiilor şi culturilor şi să le expună în cărţile care vor fi apoi citite de oameni obişnuiţi. Oameni ca ea, cantonaţi într-o viaţă monotonă şi plină de rutină.

Oamenii de talia lui Nicol Jarvis educă chiar şi pe educatori, având talentul de a transmite o mare experienţă acumulată de

omenire. În plus, ei sparg tiparele gândirii comune, aducând imaginaţia creatoare în slujba cercetării ştiinţifice şi a observaţiilor experimentale, ceea ce este un lucru extraordinar. Jarvis îşi merită faima dobândită. Era mândră că un astfel de om deosebit, stă în faţa ei la un pahar de vin, discutând despre fiica lui şi căile de a o ajuta să iasă din starea de singurătate. Stăteau numai ei doi, izolaţi în oraşul-metropolă care adăpostea milioane de oameni ca ei.

În curând, poate el va pleca spre alte meleaguri îndepărtate şi va ferici pe alţi oameni de pe planetă, dar gândul că acum era numai cu ea, o umplea de fericire.

Marion îl ascultă fascinată pe Nicol, care continuă să-i împărtăşească din experienţa lui de cercetător al civilizaţiilor de pe glob.

— Săptămâna trecută, am fost la Mexico City, să cercetez arhivele civilizaţiei aztecilor. Putem învăţa multe de la vechile triburi indiene : aztecii, incaşii şi mayaşii. Chiar astăzi, urmaşii acestor civilizaţii uimitoare, au un alt mod de a concepe viaţa. Tocmai îi vorbeam cumnatei mele, azi dimineaţă, de experienţa pe care am avut-o, cercetând civilizaţiile precolumbiene din America Centrală.

El își așeză coatele pe masă și își sprijini bărbia în mâini, uitându-se fix în ochii ei.

— Acesta este doar un exemplu, domnișoară Thomas. Dacă vrei să descrii maniera în care un om își contemplă trecutul său, sau își imaginează viitorul, cum vei proceda să-l descrii ? Cum crezi că privește el, la aceste momente importante din viața sa ?

Provocarea lui o stimulă și ea îi răspunse imediat.

— Aș spune că se uită cu spatele la trecut și cu fața spre viitor.

— Așa e ! — izbucni el în râs. Așa aș proceda și eu. Știi însă, cum ar proceda un indian maya ?

Ea clătină din cap, fascinată de inteligența și cunoștințele lui.

— După concepția mayașilor, este evident că ne uităm cu fața la trecut, deoarece putem vedea ce s-a petrecut de-a lungul timpului. De asemenea, viitorul trebuie să fie în spatele nostru, căci nu putem zări ce se va întâmpla.

— Într-adevăr, concepția mayașă este plină de înțelepciune ! — rosti Marion cu încântare. Ce satisfacție majoră ai, când pătrunzi în tainele unei alte culturi și observi că o altă logică, chiar neobișnuită, poate să susțină o altă concepție de percepere a realității !

— Cu siguranță că înțelepciunea cu care mayașii priveau realitatea, se extinde și la alte domenii ale cunoașterii, odată ce ești de acord cu modul lor de a cerceta lumea. Dacă ar fi avut posibilitatea de a se dezvolta, aceste civilizații ar fi putut să ne transmită multe lucruri interesante. Dar încă mai pot face lucrul acesta, nu crezi, domnișoară Thomas ?

— Marion — îi spuse ea în mod spontan, corectându-l cu blândețe, ca și cum rezerva din sufletul ei s-ar fi topit ca un fulg de nea.

Nicol surâse ușor, dar continuă să-și expună ideile despre civilizațiile nimicite de invazia omului alb pe Noul Continent.

— Ceea ce mă interesează să aflu, este cât de mult putem să învățăm astăzi, de la aceste civilizații. Acest subiect de meditație îmi va lua mai mult timp. Am fost în America în luna august și am stat până acum, dar cartea o voi scrie aici, la Londra, — o preveni el, ca și cum i-ar fi ghicit obiecțiile în legătură cu creșterea Rebeccăi. Nu pot să las munca mea, făcută numai pe jumătate. Nu am putut să las să-mi scape ocazia de a cerceta la fața locului, actele păstrate în arhivă, mă înțelegi, Marion ?

El ridică vocea când o chemă pe nume pentru prima dată, trădând emoția lui lăun-

trică. El îşi destăinuise preocupările ştiinţifice şi frământările şi o câştigase definitiv, deoarece munca lui o fascinase în mod deosebit. De obicei, ea căuta să arate părinţilor, unde greşeau în educaţia copiilor, dar acum nu avea decât cuvinte măgulitoare la adresa profesiei şi a capacităţilor ştiinţifice ale lui Nicol. Mintea ei lucra cu înfrigurare. Nu numai mayaşii fuseseră în stare să arate lumii noi căi de cunoaştere a realităţii. Ea, Marion Thomas, deşi locuia la Londra, acum, spre sfârşitul secolului, ştia că sunt atâtea căi de a cunoaşte viaţa şi lumea.

— Puteam să-mi abandonez cercetările, Marion ? — repetă el patetic, rupând tăcerea.

— Nu, Nicol, nu puteai. Rebecca însă, trebuie să crească în cadrul unei colectivităţi umane, ca şi noi. Cu toţii ne străduim — noi, profesorii, alături de voi, părinţii — să educăm copiii, într-un mod cât mai bun. Voi pune la curent pe ceilalţi colegi cu situaţia familială a fetiţei şi-i voi ruga să-mi prezinte părerea lor, în legătură cu ajutorul pe care-l vom putea acorda Rebeccăi. Cred că eşti de acord cu mine, nu ?

— Mă încred în tine şi în colegii tăi, Marion. Sunt sigur, că te străduieşti să-i fie bine fetiţei. Am dorit să prezint tabloul complet al situaţiei sale familiale, de aceea

ți-am făcut invitația să ne întâlnim aici — îi zâmbi el amabil. Îți dai seama, că nu puteam să-ți povestesc totul în trei minute, acolo, în holul școlii, înconjurat de colegi și de părinți. Nu vreau să cer nici o favoare pentru fiica mea, dar cazul ei...

— Cazul ei a justificat pe deplin întâlnirea noastră și mă bucur că am discutat despre fetiță — replică ea, conștientă că fusese una dintre cele mai interesante discuții din viața ei. Acum trebuie să mă scuzi, dar vreau să merg acasă. Aș vrea să împărțim cheltuielile pentru mâncare și băutură — zise ea, deschizând poșeta.

— Asta nu, te rog ! — încruntă el sprâncenele aurii, indignat de gestul ei. Sunt de acord, că femeile sunt egale cu bărbații, dar eu te-am invitat la restaurant și insist să te simți ca invitata mea !

Marion nu mai avu ce să spună și după ce se ridică de la masă, îi mulțumi și vru să-și pună mantoul.

El se ridică repede și o ajută să-și îmbrace haina și mâna lui îi atinse pielea catifelată de la gât. Pentru a-și ascunde emoția ce o cuprinsese, ea își îndepărtă părul care fusese prins de gulerul mantoului și-l dădu pe spate cu un gest automat. Se întoarse apoi către el și-i spuse :

— Pot să chem un taxi pentru tine, sau ești cu mașina ?

— Nu conduc — răspunse el — locuiesc în apropiere, după colțul pieții. Îți mulțumesc pentru amabilitate.

Ajunseră afară și ea își luă la revedere, surâzându-i.

— Îți voi telefona, în legătură cu Becky — îi spuse el.

— Foarte bine — îi răspunse ea, pe un ton politicos. Sunt sigură, că fratele tău și soția lui, mă vor anunța dacă se întâmplă ceva fetiței — continuă ea puțin stânjenită, căci atmosfera de intimitate din restaurant, se risipise.

— Te asigur, că îți vor comunica orice schimbare în atitudinea și comportamentul ei. Voi sta și eu cu ea, câteva săptămâni. Vei putea constata orice transformare la Becky și te rog, să-mi transmiți cum se comportă la școală.

— De fapt, până acum, nu prea a fost comunicativă, dar astăzi... Marion rămase pe gânduri. Astăzi ea a avut o intervenție decisivă, la oră. Era vorba de delfini.

— Delfini ? — repetă el. Oh, ea a văzut delfinii în marea Chinei de Sud. Știe totul despre ei.

— Asta explică totul — zise Marion, băgându-și mâinile în buzunarele mantoului. Serile erau umede și reci. Trebuie să plec,

domnule Jarvis. Ea se simţi obosită şi îi era frig.

— Nicol — îi reaminti el încetişor, apropiindu-se de ea şi întinzându-i mâna stângă. Ea observase că mâncase tot cu mâna stângă. Era stângaci, ca şi fiica lui — îşi spuse ea — ce interesant.

El începu să râdă, văzând că întinsese mâna stângă şi repede, se corectă scoţând mâna dreaptă din buzunar.

— Convenienţele sociale nu iau în considerare pe cei diferiţi de ceilalţi oameni. Este ceva ereditar, căci şi Becky este stângace. Nu crezi, Marion ? Să fie ceva învăţat, sau ceva transmis genetic ?

— Tu eşti expertul în antropologie — spuse ea, strângându-i mâna. Cred că ne vom revedea, Nicol. Îţi mulţumesc pentru invitaţie. La revedere.

Ea se îndepărtă în grabă, lăsându-l singur pe trotuar, ducând cu sine, imaginea restaurantului italian luminat puternic.

— La revedere, Marion — îi spuse el, urmărind-o cu privirea până când ea coti la colţul străzii şi dispăru în întuneric, fără să se mai uite înapoi. El se întoarse şi se îndreptă în direcţie opusă, unde se afla parcată maşina sa închiriată, la câţiva metri de restaurant.

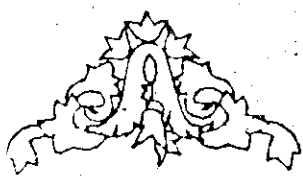

CAPITOLUL 3

Încă de a doua zi dimineață, Rebecca începu să se deschidă spre lume, precum petalele unui boboc de trandafir care-și arată culorile aprinse, iubitorilor de frumos. Desigur că miracolul se datora tatălui ei, dar Marion considera că avea și ea o mică parte de contribuție, la schimbarea atitudinii fetiței.

Fu o mare bucurie să observe transformarea neașteptată a comportamentului Rebeccăi. Surâsurile timide pe care i le trimisese, se transformaseră în zâmbete calde care erau adresate nu numai ei, ci și celorlalți copii. Rebecca trecu de la intervenția constând dintr-un singur cuvânt, la fraze lapidare, apoi la răspunsuri ample și la obiect. Începu chiar să răspundă favorabil la apelurile afectuoase ale colegilor săi, deși era încă prea devreme pentru a-și manifesta propriile sentimente.

Marion se bucură în tăcere, știind că de abia acum se vede adevăratul caracter al Rebeccăi, caracter ferecat de șocul pe care-l

suferise şi care o protejase de lumea exterioară. Acum însă, după ce căpătase încredere în ea, fetiţa progresa în fiecare zi. Marion era încântată şi mulţumită. Doar pentru acest lucru se pregătise ; profesia ei era făcută pentru a educa copiii şi pentru a-i ajuta să înfrunte lumea exterioară.

Perioada aceasta fericită, dură o săptămână şi jumătate, după care, Rebecca dispăru, sau mai bine-zis, nu mai veni la şcoală. Miercuri şi joi, ea nu apăru în clasă. Vineri, de asemenea. Marion se îngrijoră de soarta fetiţei. Golul lăsat de Rebecca în clasă, o stânjenea vizibil şi ea nu ştia ce se întâmplase cu fata lui Jarvis.

După terminarea programului de vineri, Marion intră în panică şi se duse hotărâtă la secretariat, pentru a telefona familiei Jarvis. Avea inima grea şi simţea o durere ascunsă în suflet.

— Alo ? — se auzi o voce feminină, plăcută.

— Doamna Jarvis ?

— Da, Frances la telefon. Cu ce vă pot fi de folos ? Era soţia vicarului. Soţul ei avea o profesie asemănătoare cu a lui Marion; de a ajuta, de a sprijini, de a mângâia, de a întări sufletul oamenilor.

— La telefon, Marion Thomas. Sunt de la şcoala Burnbrook şi...

— Domnișoară Thomas ! Slavă Domnului ! Am auzit atât de multe lucruri despre dumneavoastră !

— Oh ! — suspină Marion. Cine v-a povestit de mine ?

— Becky numai despre dumneavoastră vorbește : domnișoara Thomas a spus asta, domnișoara Thomas a spus așa. Ești subiectul numărul unu, în discuțiile din casă.

— Cât de plictisitor este pentru dumneavoastră, să auziți vorbindu-se numai despre mine — spuse Marion, autoironizându-se. Pe moment, gândurile ei se îndreptară mai degrabă spre Nicol, decât spre fiica lui, deși dorea mai mult ca orice, să afle noutăți în legătură cu fetița...

— Nu este adevărat, este o reală plăcere să discut cu Rebecca, despre dumneavoastră — răspunse doamna Jarvis cu politețe.

— Și eu mi-am dat seama, cât de bine se simte Becky de câtva timp — spuse Marion.

— Asta se datorează faptului că s-a întors tatăl ei — zise Frances bucuroasă. Eu și soțul meu ne-am străduit să-i asigurăm condiții cât mai bune de viață, dar ea murea de dorul lui Nicol. Nu a fost obișnuită să stea departe de el. Mai ales... când... înțelegeți, domnișoară Thomas. Vreau să spun că Becky era atât de bucuroasă că merge la

școală și atât de liniștită când se întorcea acasă. Acest lucru se datorește dragostei pe care i-ați arătat-o și trebuie să vă mulțumim, din tot sufletul. .

— Oh, sunt bucuroasă că... Marion nu putu să sfârșească fraza.

— Becky și-a recăpătat încrederea în sine și este din nou veselă și se joacă la fel ca orice copil. Se vede că a prins drag de școală.

Marion profită de ocazie, pentru a se interesa de lipsa lui Becky de la școală.

— Tocmai de aceea, v-am telefonat. Vreau să aflu de ce nu a venit la școală în ultimele zile. Vreau să mă liniștesc, că nu i s-a întâmplat nimic rău.

—Ce drăguță sunteți, că vă interesați de Becky ! — exclamă înduioșată mătușa ei. Dacă toți profesorii ar avea inima dumneavoastră !

— Cred că toți au același suflet. Vreau să știu ce se întâmplă cu Rebecca. Știți că ea este un caz special — rosti tare Marion, cu inima strânsă.

— Vreau să spun că sunt mișcată, de interesul deosebit pe care-l purtați nepoatei mele — insistă Frances. Nu trebuie să vă îngrijorați din cauza ei, domnișoară Thomas. Marțea trecută, a început să tușească și noaptea a făcut febră. Cred că a căpătat un

guturai şi am fost nevoită să o ţin în casă. Acum nu mai face febră şi se simte mult mai bine.

Ce teamă îi fusese lui Marion şi iată că totul se reducea la o simplă răceală ! Se gândi că nu trebuie să facă o dramă din boala elevei sale şi consideră că este bine să arate că regretă faptul că fetiţa pierduse multe lecţii.

— Bine că nu a fost decât asta. M-am gândit să telefonez, căci au trecut trei zile de când Rebecca nu a venit la şcoală, dar acum mă bucur că se poate odihni mai mult timp şi, cred că mai poate lipsi câteva zile, până se restabileşte complet.

— Încă două trei zile ? — exclamă bucuroasă mătuşa Rebeccăi. Ce bine ! O săptămână întreagă, fără şcoală — chicoti ea. Pun pariu, că vă veţi odihni şi dumneavoastră, mai ales, că săptămâna viitoare luaţi o mică vacanţă. Meritaţi şi dumneavoastră, profesorii, puţină odihnă — adăugă ea.

— Într-adevăr, mă bucur că mă voi odihni — spuse Marion fără convingere.

— Mai e vorbă ! Sunt sigură că de abia aşteptaţi să vă odihniţi, mai ales când am aflat câtă sârguinţă depuneţi la şcoală, cu copiii.

— Îmi fac doar meseria — obiectă Marion stingherită, întrebându-se de unde ştia

Frances, că depune o muncă susţinută cu elevii săi.

— Oh — pufni Frances, supărată. Parcă sunteţi soţul meu. tot aşa spune, când întârzie un enoriaş, căutând să-l ajute să depăşească o criză familială : „Îmi fac doar meseria".

Chiar dacă nu o vedea, Marion putea lesne să-şi închipuie expresia de exasperare, de pe chipul soţiei vicarului. Înainte de orice altă caracterizare, Marion era sigură că Frances este o fiinţă comunicativă şi sociabilă. Cu o asemenea persoană care degajă căldură şi personalitate, era evident că Rebecca nu se simţea singură şi neajutorată. De aceea Nicol considerase că poate să-i încredinţeze copila, atunci când plecase în America Centrală.

— Am să vă rog ceva, domnişoară Thomas, fără supărare — rosti Frances, cu entuziasm. Dacă tot sunteţi liberă, de ce nu veniţi să-i faceţi o vizită lui Becky ? Fetiţa ar fi încântată să vă revadă, iar mie îmi va face plăcere să vă cunosc. Soţul meu, de-abia aşteaptă să vă întâlnească.

— Nu ştiu ce să zic...

Frances interpretă greşit ezitarea lui Marion.

— Să ştiţi, că nu are o boală contagioasă. Este vorba numai de un simplu guturai.

— Oh, nu din cauza asta, mă tem să vin — obiectă Marion. Am avut toate bolile copilăriei şi sunt obişnuită să trăiesc într-un mediu în care sunt numai copii. Nu asta e problema. Cred că Rebecca este vaccinată împotriva bolilor contagioase şi nu are de ce să se teamă.

— Aşa e. Ultima vaccinare a făcut-o de curând şi nu mai am probleme cu ea, deşi a avut şi ea câteva boli specifice copilăriei. E foarte bine, pentru că nu mai există pericolul să le contracteze când va fi mai mare.

— Îmi dau seama ce vreţi să spuneţi. Va avea o dublă protecţie. Marion se gândi că mătuşa şi nepoata erau foarte apropiate, dacă Becky o pusese la curent cu toate bolile avute.

— Deci, rămâne să mă sunaţi când puteţi veni pentru o jumătate de oră, sau pentru a servi o ceaşcă de ceai, până când veţi pleca în vacanţă — insistă Frances.

— Nu plec nicăieri — protestă Marion, căreia nu-i plăceau vacanţele scurte. O singură săptămână, rupea ritmul de învăţare al elevilor şi era prea scurtă pentru odihnă.

— Foarte bine, atunci ne vedem neapărat — continuă Frances bucuroasă. Becky va fi încântată să te vadă — rosti ea cu satisfacţia că va avea prilejul să o cunoască pe Marion.

Şi Marion era curioasă să o întâlnească pe această mătuşă, atât de simpatică.

— Sunt de acord, doamnă Jarvis. Ce zi vă convine ?

— Aproape în toate după amiezile. Sunt mereu acasă, deoarece trebuie să-i culc pe băieţii mei. Becky va putea să se bucure şi ea de vizită, deoarece după amiezile este mai tristă şi va putea ieşi din starea de apatie. Dacă avem noroc, soţul meu va fi prezent la ora ceaiului.

— Atunci, rămâne pentru marţi.

— De acord. Veniţi pe la ora trei.

— Negreşit — promise Marion, în timp ce se întreba, dacă şi cumnatul doamnei Jarvis, va fi şi el prezent. **Va fi şi el acolo ?**

— Nu se ştie niciodată, dar este posibil ca şi Nicol să treacă pe la mine — rosti Frances, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Nu mai pleacă până la sfârşitul săptămânii viitoare. Acum, îşi petrece timpul în biblioteci, studiind documentele istorice necesare viitorului său studiu, dar îi place atât de mult să vină să o vadă pe Becky.

— Voi veni să o văd pe Rebecca — spuse Marion cu hotărâre şi adăugă pe un ton mai scăzut — bineînţeles, că vreau să vă cunosc şi pe dumneavoastră.

— Deja ai avut o discuţie fructuoasă, cu Nic. A fost atât de drăguţ din partea du-

mitale, domnișoară Thomas. Nic a fost încântat. Vă rog să mă scuzați, cel mic scâncește și Jamie este suspect de liniștit. L-am lăsat uitându-se împreună cu Becky, la desene animate, dar el nu stă o clipă locului.

— Vă rog, doamnă Jarvis, nu intenționez să vă răpesc timpul. Transmiteți-i lui Becky, că mă bucur că se simte mai bine și că voi trece să o văd, marțea viitoare.

— Mulțumesc, domnișoară Thomas. Știți care este adresa noastră ? În spatele catedralei Sf. Petru, pe Charch Road, prima casă pe dreapta. Se vede că este casă parohială, modestă, dar cum fondurile se duc pe reparațiile acoperișului, pe înlocuirea tuburilor de la orgă și...

— Știu foarte bine cum se pune problema — spuse Marion surâzând. Nu vă faceți griji, voi găsi casa cu ușurință.

— Rămâne pe marți, la trei. Oh, domnișoară Thomas, trebuie să vă mulțumesc pentru telefon. Ce încântat va fi Nicol, când va afla !

— Pentru puțin. Vreau să știu tot ce se întâmplă cu elevii mei. Ea recunoscu din nou, cu modestie, că **nu-și face decât datoria.**

— Dacă spuneți dumneavoastră — remarcă Frances, sec. Atunci, la revedere.

Frances puse telefonul în furcă. Marion se gândi, ce mătuşă minunată are Rebecca : plină de atenţii, prietenoasă şi extrem de bună. Mamă a doi copii, mătuşă a Rebeccăi, soţie a vicarului şi cumnată a lui Nicol. O femeie extraordinară, un simbol universal, pe care Marion îl admira şi-l respecta. O iubea, chiar înainte de a o cunoaşte. Şi poate, în forul ei interior, doritoare să-i semene.

Marion rămase zâmbind, în timp ce puse receptorul în furcă. Nu fusese nevoie de o prea mare forţă de convingere din partea doamnei Jarvis, pentru a o face să accepte invitaţia. De obicei, nu căuta să se amestece în viaţa familială a elevilor săi. Nu putuse însă, să se împotrivească invitaţiei făcute de amabila soţie a vicarului.

Nu avea ce să-şi reproşeze — îşi spuse ea, întorcându-se în cancelarie. Între ea şi Rebecca, era mai mult decât o înţelegere reciprocă. Avea pentru fetiţă un sentiment deosebit de tandreţe şi de iubire. Niciodată nu făcuse diferenţe între elevii săi, absolut niciodată. În afara şcolii însă, exista o altă lume şi ea nu vedea nici un impediment să-şi urmeze imboldul inimii. Şi ea putea să se simtă uneori, singuratică şi abătută, aşa cum caracterizase Nicol, starea fiicei sale, dar nu trebuia să se lase pradă nefe-

ricirii sale personale pentru a înceta să aibă relații de prietenie, cu anumiți oameni.

Tocmai pentru a-și îndepărta gândurile negre, se gândi ce va face săptămâna viitoare când va fi liberă și dori să pornească spre casă, gândindu-se ce activități plăcute să aleagă pentru week-end.

Marion apasă butonul soneriei și se retrase puțin, pentru a se uita mai bine la casă. Nu ar fi putut spune că este părăginită, dar oricum, sărăcăcioasă. Cocoțată la capătul unei terase, construită în stil gotic, domina clădirile din jur și avea zidurile împodobite cu basoreliefuri și o ușă impozantă din stejar, la intrare.

Nu așteptă prea mult. Ușa se deschise încet și scârțâind, ca și cum ar fi fost prea grea pentru persoana care venise să o întâmpine pe Marion. Zări chipul radios și îmbujorat al Rebeccăi și ochii ei albaștri care o priveau cu bucurie.

— Bună, Rebecca, te simți mai bine ? — îi spuse Marion cu calm, păstrându-și mâinile în buzunare.

— Da, mulțumesc — răspunse fetița, care-i zâmbi cu timiditate. Mă bucur că vă văd aici, domnișoară.

Numai când oamenii se află unde nu trebuie, au sentimentul că sunt caraghioși. Marion se uită zâmbind la eleva sa, pe care se

obișnuise să o vadă numai la școală. Deși se devota muncii pedagogice, nu se vedea cu copiii în afara școlii și a excursiilor organizate. Pot să intru ? — îi spuse fetiței care rămăsese blocată în fața ei, fără îndoială, copleșită de importanța vizitei.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați — se scuză Becky, dându-se înapoi, pentru a-i permite să intre. Mătușa Fran e la bucătărie și m-a rugat să vă deschid eu. Copiii dorm. Jamie nu a vrut să se culce până la două și jumătate. Când i-am spus că veniți s-a liniștit și acum este lângă frățiorul său.

— Oh, ce grijă ai de ei — o lăudă Marion, urmărind-o pe fetiță. Cred că mătușa este mulțumită de tine ! — exclamă ea, gândindu-se că poate Rebecca nu mai scosese demult, atâtea cuvinte deodată. Ce casă drăguță. Îți place să locuiești aici, Rebecca ?

— Da, foarte mult — replică fetița fără ezitare — m-am obișnuit aici. Ea făcu o pauză, apoi îi mărturisi lui Marion, că la început nu-i plăcuse deloc casa.

— Și mie mi s-a părut stranie — îi spuse Marion, cu simpatie. Acum mă bucur că și ție îți place să locuiești în ea.

— Într-adevăr, acum mi se pare atât de drăguță — rosti Becky, adresându-i un zâmbet cald.

Dacă imobilul fusese o surpriză plăcută, soția vicarului se dovedi a fi o revelație. Este un lucru obișnuit ca oamenii să gândească stereotip despre anumite aspecte ale realității și, Marion se simți rușinată de faptul că-și închipuise că soția preotului, putea fi o femeie severă și uscată. Încă de când vorbise la telefon, Marion știuse că Frances este o ființă caldă și bună. Acum avea în fața ei o femeie subțire și mlădioasă, cu picioare lungi, îmbrăcată în jeanși prespălați. Trăsăturile feței erau regulate și fine, iar părul castaniu, se revărsa în cascadă pe umerii ei, frumos arcuiți. Vocea ei era caldă și binevoitoare, făcând-o pe Marion să se simtă în largul ei.

— Ce drăguț din partea dumitale, să ne vizitezi, domnișoară Thomas ! Am stat pe ghimpi, până când ați venit, nu-i așa, Becky? — continuă ea, în timp ce își ștergea mâinele cu un prosop.

Rebecca dădu afirmativ din cap, uitându-se cu dragoste la Marion, dar stând în preajma mătușii.

— Ați fost foarte amabilă, doamnă Jarvis, că m-ați invitat. Ce bucătărie minunată ! — exclamă Marion, uitându-se la vasta încăpere care adăpostea bucătăria. Drăguță și...

— Te rog să-mi spui, Fran ! Toți îmi spun așa — o îndemnă mătușa lui Becky,

cercetând-o cu privirea, fără să arate că este curioasă să o descoase, despre viața ei.

— Atunci, spune-mi simplu : Marion ! — se grăbi ea să să zică, uitându-se pe fereastră, lăsând-o deliberat pe Frances, să o vadă cum arată. Ce grădină mare aveți ! Rebecca, spune-mi dacă obișnuiești să te joci acolo !

— Uitați-vă domnișoară, este un copac în fundul grădinii, care are un leagăn făcut de unchiul Den și...

— Domnișoară ! Sunt sigură că domnișoara Thomas nu dorește să se simtă ca la școală, draga mea. Știi foarte bine, că este în vacanță.

— Nu e nici o supărare — protestă Marion, zâmbind. Sunt obișnuită ca elevii mei să-mi spună domnișoară, oriunde îi întâlnesc. Elevii obișnuiesc să-i salute pe profesori cu aceeași deferență, chiar și pe stradă. Chiar și un băiețel din clasa a doua, a cărei mamă este profesoară la școala noastră, o strigă „domnișoară", nu-i așa, Rebecca ?

Fetița aprobă cu o ușoară mișcare din cap.

— Cred că acasă, băiețelul îi spune „mămico" — interveni Frances.

— Când își amintește de asta. Oricum, Becky, poți să-mi spui cum vrei, Marion aici, domnișoară la școală sau aici, nu are nici o importanță, pentru mine.

— Pot să vă arăt grădina ? — sări Becky în sus de bucurie. Am săpat un iaz micuţ, ca să punem peşti, nu-i aşa, mătuşico ? Am început să săpăm, săptămâna trecută. Nu vrei să mergem, să-l vedem ?

Marion se întoarse întrebătoare spre gazda sa. La şcoală, meseria ei o determina să ia hotărâri, dar nu aici, într-o casă străină.

— Dacă mătuşa ta ne dă voie.

— Bineînţeles, că sunt de acord. Am o idee şi mai bună. Este o zi minunată şi cum Becky a stat prea mult timp în casă, cred că are nevoie de puţin aer proaspăt. Acum se simte mai bine, iar eu nu pot să ies din casă, atâta timp cât băieţii dorm. De ce nu mergeţi în parc, să vă plimbaţi ? Până când vă întoarceţi, se face ora cinci şi vom servi ceaiul. Poate până atunci, revine şi soţul meu.

— Oh, da, o plimbare în parc ! Vă rog, domnişoară ! — exclamă Becky cu naturaleţe, luându-i mâna cu un gest instinctiv, uitând de orice rezervă şi teamă.

Marion se uită la chipul radios al fetiţei, apoi la Frances, care dădu afirmativ din cap.

— De ce nu ? De atâta vreme nu am mai fost în parc şi acum este un timp grozav să admirăm culorile frunzelor. Nu este totuşi prea cald, deşi soarele străluceşte.

Frances le conduse până la uşă şi-i puse nepoatei sale, un mantou călduros.

— Să veniţi pe la ora patru.

— Foarte bine — a fost de acord, Marion.

După ce ieşi din casă ţinând-o de mână pe Rebecca, ea se gândi că doamna Jarvis, este o femeie extraordinară. Avea grijă de o casă mare, dar în care atmosfera era intimă şi plăcută. După-amiază, va avea prilejul să-i cunoască pe băieţii şi pe soţul ei, dar se întreba, unde este tatăl Rebeccăi Gazda nu-i vorbise de el. Nicol putea să se întoarcă la ora ceaiului, sau putea să rămână la Biblioteca Naţională, să studieze. Se gândea cu teamă la prima posibilitate, dar cu o vizibilă dezamăgire, la cea de-a doua.

Parcul era demn de faima mondială a capitalei : copaci seculari creşteau în voie, înconjuraţi de pajişti cu iarba încă verde, aleile şerpuiau printre tufişurile în care mai cântau păsările. Terenurile de tenis erau pline, ca şi locurile de joacă ale copiilor. În mijlocul parcului se întindea un lac, înconjurat de sălcii care-şi aplecau crengile în apă. Pe suprafaţa lacului pluteau răţuşte şi lişiţe, iar pe insuliţa din mijloc, tufişurile sălbatice ascundeau o lume incredibilă, de basm.

Lumina soarelui de toamnă, aurise frunzele copacilor, iar cele ruginii, căzuseră deja, alcătuind un covor ce încânta privirea. Ce simțăminte de pace și liniște o cuprinseseră pe Marion, în timp ce se plimba pe aleile parcului, sporovăind veselă cu tânăra sa însoțitoare care se schimbase ca prin farmec și acum, era zglobie și vorbea cu ea, ca și cum s-ar fi cunoscut de când lumea. Carapacea în care se ferecase de lume, fusese stânjenitoare, dar foarte subțire. Întoarcerea tatălui și eforturile constante ale lui Marion, săvârșiseră un miracol și făcuseră o breșă în cochilia fricii fetiței care depășise depresiunea nervoasă și se deschidea acum, lumii din afară. Era bucuroasă de schimbarea comportamentului Rebeccăi, dar nu putea să nu se gândească cu teamă la reacția fetiței, când ființa care se afla în centrul vieții sale, o va părăsi peste câteva săptămâni. De data aceasta, despărțirea nu va dura mult timp, dar era îngrijorată de efectul ei asupra echilibrului psihic fragil, al fetiței.

Marion își alungă temerile și-și concentră atenția asupra vorbelor Rebeccăi. Ieșită din chingile muțeniei de la școală, Becky se dovedea a fi un copil dezghețat și cu un spirit ager, punând o sumedenie de întrebări

şi făcând numeroase remarci faţă de ceea ce observa în parc.

— De ce, unele umbre sunt mai lungi şi altele, mai scurte ? — o întrebă ea.

— Din cauză că soarele nu este la fel de sus pe bolta cerească şi din cauză că nu toate zilele sunt la fel de lungi, de-a lungul anului.

— Din cauza soarelui, umbrele sunt într-o direcţie — spre apus, dimineaţa, când în alta — spre est, seara, nu-i aşa ? deduse cu bucurie, Becky.

— Ai perfectă dreptate, draga mea. Dacă razele soarelui ar cădea perfect peste capetele noastre, aşa cum se întâmplă într-o ţară caldă, din apropierea Ecuatorului, umbrele noastre ar fi foarte reduse şi chiar ar dispărea, mai ales la amiază. Ştii când este miezul zilei ?

— Desigur, la ora douăsprezece, când luăm masa de prânz. De aceea spunem, după-amiază.

— Foarte bine — se bucură Marion, că fetiţa are o inteligenţă atât de vie.

— Tatăl meu mi-a spus acest lucru. El a călătorit în locuri unde soarele cade direct deasupra capului la amiază şi toţi oamenii se duc să moţăiască puţin, din cauză că este prea cald afară.

— Ce bine este să călătoreşti.

— Dacă spunem „după-amiază", de ce nu spunem „înaintea-amiezii" ?

Marion izbucni în râs.

— Ce idee nostimă. De fapt, oamenii spun „înainte de amiază", dar foarte rar folosesc acest cuvânt, de obicei utilizează „dimineața". N-aș putea ști pentru ce au ales ultimul cuvânt, Rebecca. Uneori, unele cuvinte sunt înlocuite cu altele.

— Oh — exclamă Becky, numai ochi și urechi, ridicând brațele și urmărind umbra lăsată de ele, cu o curiozitate științifică. Ce ciudat, când cauți să atingi o umbră, vezi că dispare, deși e reală. Vreau să spun că dacă stai în picioare, umbra o poți vedea, dar...

Ele ajunseră la marginea lacului și admirară suprafața apei în ușoară mișcare.

— La ce te gândești, Becky ? — o întrebă Marion.

— Tata mi-a vorbit despre acei oameni — șoptă Rebeca.

— Care oameni ? — insistă Marion, nedumerită.

— Cei care au fost omorâți de o bombă mare și înspăimântătoare, în război. Foarte mulți oameni au pierit din cauza exploziei devastatoare... — spuse Rebecca, uitându-se rugător la Marion, pentru a afla lămuririle de rigoare.

— Te referi, la Hiroşima ? — exclamă Marion, uimită. Este un oraş în Japonia.

— Da, asta e. Tata mi-a povestit, că unii oameni care se aflau prea aproape de locul unde a explodat bomba, au fost pulverizaţi şi nu au mai rămas decât umbrele lor pe pământ, sau pe ziduri. Mi se pare că umbrele lor pot fi încă văzute — adăugă Rebecca, băgându-şi mâinile în buzunare.

— Aşa este, cum mi-ai spus — rosti Marion cu tristeţe în glas, uitându-se la insula din mijlocul lacului. Tatăl tău ţi-a relatat despre Hiroşima ? — o întrebă ea, mirată că Nicol a putut să-i spună fetiţei asemenea lucruri înspăimântătoare, deşi Becky era un copil inteligent. De fapt, orice părinte este liber să povestească orice întâmplare care i se pare semnificativă pentru educaţia copilului său, dar Nicol era un om dotat cu un discernământ extrem de pronunţat.

Înainte ca Rebecca să-i poată răspunde, o voce gravă se auzi în spatele lor, făcându-le să tresară, deoarece ele nu simţiseră apropierea necunoscutului.

— Vă deranjez, domnişoară Thomas ? Pardon, Marion ! Ele se întoarseră surprinse şi-l zăriră pe Nicol, care le adresă un zâmbet cald.

— Tăticule ! — exclamă Rebecca, aruncându-se în brațele sale. Cum de-ai știut, că suntem aici ?

— Cum crezi draga mea, că am știut ? Mătușa Fran, m-a trimis după voi, când am sosit acasă. El o strânse în brațe pe fiica lui și îi zâmbi lui Marion.

— Ce dărguț din partea ta, că ai venit s-o vezi pe Becky. Îți mulțumesc mult, pentru vizita făcută.

Marion își învinse reticența și-i întoarse zâmbetul.

— Eram îngrijorată că s-a întâmplat ceva cu ea și, Frances m-a invitat.

— Știu — o întrerupse el. Așa e Fran, dorește ca toată lumea să fie fericită.

— Tăticule, ne-am plimbat prin parc — spuse Rebecca, desprinzându-se din brațele lui și uitându-i-se bucuroasă în ochi. Tocmai i-am povestit domnișoarei Thomas, despre umbrele acelor oameni din Japonia, de care mi-ai vorbit.

— Hiroșima, da, draga mea. Aș vrea să o întreb pe domnișoara Thomas, dacă crede că am greșit când ți-am povestit despre această întâmplare din război.

Se plimbară împreună, dând ocol lacului. Nicol își ținea un braț petrecut pe după umerii fetiței sale. Marion mergea în partea cealaltă, ținându-și mâinile în buzunare.

Ea se gândi puțin, înainte de a răspunde la întrebarea lui.

— Nu ai greșit, Nicol. Cred că Rebecca poate înțelege o astfel de tragedie, deși pentru alte întâmplări, nu are încă vârsta discernământului.

El îi zâmbi recunoscător.

— Becky, aș vrea să-ți spun ceva, ce am citit recent despre bomba de la Hiroșima.

— Spune-mi, tăticule. este așa de interesant, ca umbrele rămase pe ziduri ? — rosti fetița curioasă, în timp ce Marion se gândi, că între tată și fiică, relațiile sunt adânci și calde.

— Mă tem că ceea ce-ți voi spune, este destul de trist, dar cred că este o întâmplare pe care trebuie s-o cunoști.

El se uită amuzat la Marion, zicându-i pe un ton vesel :

— Poate că domnișoara Thomas, știe deja despre ce este vorba.

— Nu pot afirma nimic, până nu-mi istorisești ceea ce ai citit — răspunse ea, nedumerită.

— De acord. Orașul a fost construit cu ajutorul lutului extras din dealurile din apropiere. Lutul folosit la ridicarea pereților caselor, conținea semințe, dar nimeni nu a dat importanță, atâta timp cât au rămas înglobate în cărămizi. Căldura degajată de

bombă a fost atât de mare, încât a trezit semințele la viață și ele au dat naștere la flori, într-o perioadă de timp extrem de scurtă ; mai puțin de câteva zile, sau câteva ore chiar, nu știu precis. Oricum, ruinele orașului au fost acoperite de minunate flori albastre. Nu este un lucru uluitor ?

— Este adevărat, tăticule ? — îl întreabă Becky, mirată.

— Așa am citit zilele trecute, că au relatat martorii oculari.

Marion rămase tăcută, impresionată de simbolul imaginii orașului distrus, acoperit de flori.

— Uluitor — repetă ea, mai mult pentru a-și exprima emoția profundă pe care-o resimțea.

— Îmi place această întâmplare ! — exclamă Rebecca, cuprinzându-i mâna tatălui. Trebuie să le spunem și celorlalți copii, domnișoară — se adresă ea lui Marion.

— Așa e. Cred că ți-ar face plăcere să le spui tu, cele auzite de la tatăl tău.

— Credeți că elevii vor fi atenți ? — întrebă fetița, îngrijorată.

— Dacă le vei istorisi tu întâmplarea, toți colegii te vor asculta cu atenție.

Lui Nicol, îi crescu inima de bucurie, auzind discuția dintre ele și-i zâmbi lui Marion.

— Este cumva bolnavă ? — o întrebă el, arătându-i obrajii îmbujirați ai Rebeccăi.

— **Am fost,** bolnavă. Acum, mă simt foarte bine — protestă fetița.

— Bineînțeles, că ești sănătoasă. Mă bucur că domnișoara Thomas a venit la tine. Sunt încântat, că te-a vizitat. Pardon, ne-a vizitat — zâmbi el.

Marion se desvinovăți.

— Cumnata ta a fost drăguță și m-a invitat.

— Mătușica Fran, ne-a spus să fim acasă la ora patru — rosti cu gravitate Rebecca, uitându-se la ceas, îngrijorată. Este patru fără un sfert.

— Așa e, puișor. De aceea m-a trimis Fran după voi. Băieții s-au trezit și unchiul Den este acasă. Suntem așteptați la ceai.

— Rămâneți la ceai, nu-i așa domnișoară ? — se grăbi să o întrebe fetița, care veni lângă ea și o luă de mână.

— Dacă sunt invitată...

— Sunteți, mătușa așa a spus.

— Bineînțeles, că vei lua ceaiul cu noi. Totul este pregătit — spuse Nicol, cu autoritate. Familia Jarvis, abia așteaptă să vii la ceai.

Marion dădu mulțumită din cap și se adresă fetiței :

— Voi fi încântată să merg cu tine la mătușa ta, să-i cunosc pe ceilalți membri ai familiei.

Dădură ocol lacului, admirând suprafața liniștită a apei, care reflecta ultimele raze ale soarelui blând de toamnă.

Rebecca se uita bucuroasă la oglinda lacului, care scânteia în mii de luminițe aurite.

— Ce frumoase sunt scânteierile apei. Sunt tot atât de interesante, ca și umbrele. Sunt mai jucăușe si-ți permit să vezi copacii răsturnați. Ce nostimi sunt, cresc de sus în jos.

— Parcă te uiți într-o oglindă, nu-i așa ? — sugeră Marion.

— Mai interesant decât într-o oglindă. Poți vedea, ceea ce este reflectat în apă, dar umbrele, nu-ți spun care sunt posesorii lor. Deși imaginea nu este reală, te poți gândi și afla, cine este reflectat în apă — rosti Rebecca, bucuroasă.

Marion era satisfăcută de curiozitatea copiilor care doreau să afle cât mai mult despre realitatea înconjurătoare. Setea lor de cunoaștere, îi făcea să caute adevărul și să învețe cum este alcătuită lumea.

— Uneori, lucrurile reale ne rămân în memorie, altădată, ele se transformă cu

timpul şi capătă o altă semnificaţie. Lucurile, oamenii şi locurile, se schimbă mereu...

— Mai ales oamenii — o întrerupse Nicol, uitându-se cu drag la fata lui. Marion admiră încă o dată, legătura strânsă dintre tată şi fiică, ceea ce o liniştea în privinţa viitorului Rebeccăi, care avea un părinte admirabil.

Ieşiră din parc şi se îndreptară fericiţi spre casă, nu înainte de a trece pe lângă nişte copaci impunători, care-şi lăsaseră frunzele pe pământ. Rebecca nu rezistă ispitei şi, răvăşi cu picioarele frunzele ruginii.

— Au căzut deja din pom. Nu vreau ca vara să se sfârşească — se lamentă ea.

— Draga mea, totul are un sfârşit — spuse Nico cu blândeţe.

— Toate frunzele trebuie să cadă — interveni Marion. Dacă nu vine toamna, nu vom mai avea niciodată Crăciunul.

Chipul Rebeccăi se lumină pe dată când auzi de sărbătoarea atât de iubită de copii, şi-l cuprinse cu mâinile pe tatăl său :

— Tăticule, te vei întoarce până la Crăciun, nu-i aşa ?

— Îţi promit, scumpa mea — o asigură el, punându-şi mâinile în şold şi uitându-se cu dragoste la Becky, încât Marion îşi în-

toarse privirile în altă parte, pentru a nu deranja scena lor de tandrețe.

— Nu vreau să cadă frunzele, căci nu-mi place iarna, dar n-am ce face deoarece vreau să sărbătorim Crăciunul — exclamă fetița.

— Am impresia, mica mea înțeleaptă, că ai exprimat una din marile dileme ale spiritului omenesc — o alintă tatăl ei, mângâind-o pe păr.

— Cum e tatăl, așa e și fiica — observă Marion, amuzată.

— Vrei să spui, că Rebecca seamănă cu mine ? — se miră Nicol, încruntându-se. Marion, știu că este o reacție firească a părinților, de a se recunoaște în comportamentul copiilor. Nu vezi, că sunt diferit de ea ? — exclamă el, pe un ton ușor amuzat, căci din tot ce-i relatase lui Marion, reieșea dorința de a-și crește fiica într-un spirit de învățătură și cunoaștere, proprie lui.

Marion pufni în râs, dar Becky consideră că discuția dintre adulți durase prea mult și nu era deloc interesantă. Într-adevăr, ce obositor este să-i înveți pe cei mari, să fie cu gândul numai la ceea ce are legătură cu lumea copiilor !

— Gata, putem merge acasă ? — îi rugă ea, luându-i de mâini. Vreau să beau un ceai. Mor de foame !

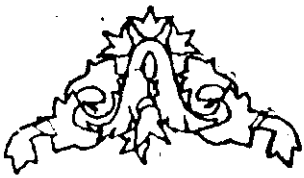

CAPITOLUL 4

James Ian Jarvis, în vârstă de trei ani, stătea, jos, pe covorul din sufragerie, cu picioarele încrucișate. Era o poziție comodă, din mai multe motive. În primul rând, mama lui stătea în fotoliu și putea să se sprijine cu ușurință de genunchii ei, iar în al doilea rând, verișoara sa Becky era la un pas de ea, concentrată să alăture piesele de diferite mărimi, pentru a reda imaginea aflată pe coperta jocului de puzzle. James se uita curios la mâinile agile ale Rebeccăi, care potrivea de minune piesele de carton, încât imaginea căpătă repede contur.

În al treilea rând, era nu loc strategic, căci putea să stea cu ochii la bebelușul Michael de teamă să nu-l audă scâncind și țipând, ceea ce ar fi atras atenția tuturor.

Lucru neobișnuit, micuțul stătea cuminte în brațele tatălui său, uitându-se curios la toți cei aflați în încăpere ; nu se știa însă, când va începe să se smiorcăie și să urle, cerând ceva.

În al patrulea rând, atenția îi era atrasă de neașteptata musafiră, despre care Becky îi povestise atâtea lucruri și care acum, discuta și râdea cu părinții lui și cu unchiul Nic, ca și cum ar fi fost niște prieteni vechi și nu doar o cunoștință recentă. Din locul său, James putea să o observe cu atenție pe Marion, căutând să înțeleagă ce are atât de neobișnuit, încât toți doreau să stea de vorbă cu ea. El consideră că este destul de drăguță, chiar frumoasă, cel puțin, tot așa de fermecătoare ca mama sa. El era însă obișnuit cu vizita atâtor doamne frumoase și, niciuna nu trezise un asemenea interes familiei sale. Ce avea în plus față de celelalte femei, încât toți discutaseră despre ea, înainte de vizită și acum, se uitau la musafiră mai mult decât la el ? Ei uitau, că el vrea să fie mereu în atenția tuturor și se gândea s-o întrebe mai târziu pe Becky, de ce Marion era înconjurată atât, de atenții.

James mușcă din prăjitura făcută de mama lui și nimeni nu-i făcu nici o observație, deși rămăsese mânjit în jurul gurii și dăduse firimiturile pe covor. Erau cu toții absorbiți de conversația cu musafira, care-i răpise locul în sânul familiei. Becky stătea tăcută, ascultând discuțiile celor mari. Chiar și zgomotosul frățior își redusese urletele și scâncea încetișor.

— Mi se pare, Marion, că nu ești din Londra — zise Denham Jarvis, legănându-l ușor pe fiul său, pentru a-l liniști.

Marion îl lămuri cu căldură, deoarece era imposibil să te abții să fii drăguț față de reverendul Denham, chiar dacă nu l-ar fi ținut în brațe pe fiul său. Era un om plinuț și amabil, puțin mai scund decât fratele său, deși se asemăna cu el prin strălucirea ochilor din spatele ochelarilor, prin părul blond și prin amabilitatea expresiei feței sale.

— Ce repede ați remarcat. M-am născut la Glamorgan. Se observă așa de ușor, accentul meu ?

— Mi-am dat seama că strămoșii tăi au fost celți, de când te-am văzut — rosti cu blândețe Nicol.

— Mi-am dat seama că ești din Țara Galilor, când am vorbit la telefon — îi explică Frances, care văzu cât de mirată era Marion. Este domeniul meu. Am studiat lingvistica și am remarcat accentul tău, deși telefonul exagerează accentele.

— Este adevărat — recunoscu Marion, sorbindu-și ceaiul. Vreau să cred că mi-am pierdut accentul. Sunt atâția ani de când nu mai locuiesc în Țara Galilor.

— Familia ta, locuiește acolo ? — o întrebă reverendul, după ce termină de înghițit ultima îmbucătură din sandvișul cu șun-

că, ferindu-se să lase vreo firimitură pe șcutecele lui Michael.

— Nu, am copilărit la Shropshire. Părinții mei locuiesc aici.

— E o regiune destul de pitorească. Am dorit ca Den să poată găsi o biserică dintr-un sat liniștit de acolo, dar din păcate, nici o parohie nu a fost liberă — mărturisi Frances, zâmbindu-i soțului cu căldură.

— Sunt deja bine instalat la Londra, împreună cu familia. Unul dintre frați trebuia să aibă un domiciliu stabil — îl întepă Den, pe fratele său. Este de ajuns un globetrotter, în familia noastră.

Privirea lui Marion se îndreptă spre chipul lui Nicol, care o atrăgea mereu ca și cum ar fi dorit să-l admire la nesfârșit. Când era singură cu el, se simțea stingherită, dar acum, în sânul familiei, nu mai avea nici o reținere. Se simțea ca la ea acasă și discuta cu membrii familiei, ca și cum i-ar fi cunoscut de ani de zile, nu de câteva ore.

— Nu te simți obosit de atâta mers prin lume, Nicol ? Nu vrei să prinzi rădăcini ? — îl întrebă ea, curioasă să vadă, dacă el îi poate răspunde, căci era ceva ce ținea de modul lui de gândire.

— Rădăcini ? — se încruntă el nemulțumit, chiar supărat. Ce reprezintă rădăcinile, în zilele noastre și la vârsta mea ? Am

vârsta când simți nevoia să cunoști lumea. Sunt cetățean al planetei, domnișoară Thomas — răspunse el, iritat.

— Ești o ființă cosmopolită — afirmă Frances, în timp ce-l mângâia pe păr, pe băiatul ei.

Marion nu se lăsă și adăugă :

— Să nu-mi spui că ai fost educat la marea universitate a vieții.

— Ba da, ba da — îi zâmbi Nicol, tachinând-o. El se lăsă pe speteaza scaunului, întizându-și picioarele lungi și-și încrucișă mâinile la piept.

— Poate la cursurile postuniversitare — remarcă Den. Ai fost mândria celebrelor universități Cambridge și Harvard.

— Când vei pleca din nou, să studiezi caracteristicile altor civilizații ? — îl întrebă Marion, neliniștită de șocul pe care ar putea să-l sufere fetița lui. Îi fu rușine de întrebare și ar fi vrut să-și ia cuvintele înapoi. Ea se încruntă și Rebecca își ridică privirile la ea și la tatăl ei, devenind brusc atentă, la ceea ce va răspunde Nicol.

— Probabil că la sfârșitul săptămânii, dar nu pentru mult timp — spuse el, cu un calm aparent.

Cuprinsă de o emoție subită, Marion își coborî privirile, supărată pe ea însăși că avusese limba slobodă și nu se abținuse în

fața Rebeccăi, să-l întrebe pe Nicol, când avea de gând să plece în lume. Regreta că nu avusese tactul necesar, de a nu o supăra pe Becky.

Aceasta rupse tăcerea jenantă care se lăsase în cameră.

— Se va întoarce de Crăciun — anunță ea, cu voce tare.

— Am impresia că fiul nostru trebuie schimbat — rosti Den, după ce pipăi scutecele lui Michael. Nu te deranja, draga mea se adresă el soției, care se ridicase — este rândul meu să-l schimb pe băiețel.

Frances se îndreptă hotărâtă spre soțul ei.

— Este timpul de baie. Trebuie să fie ora șase.

— **Nu** vreau baie ! — urlă James. De ce trebuie să fac baie și eu, dacă numai Michael este ud și scâncește ? El are numai șapte luni, dar eu sunt mare !

— Jamie, nu poți să mergi mânjit de ciocolată — îi explică Becky, care dădu de-o parte cutia cu puzzle și o puse pe un raft unde verișorul nu putea ajunge. Fă o baie și pe urmă, am să-ți citesc o poveste.

— Vreau o poveste — o rugă, luând-o de mână. Povestea lui Becky.

Ajunsă la ușă, Rebecca se întoarse spre Marion.

— Vrei să urci în camera mea, înainte de a pleca, domnişoară ? Vei putea asculta o poveste interesantă. Voi citi povestea motanului încălţat. Jamie este fascinat de isprăvile năzdrăvanului motan.

— Oh, motanul încălţat — repetă Jamie, cu nerăbdare.

Marion se simţi mişcată de atenţia fetiţei, ceea ce însemna că se află pe un drum bun. Îi zâmbi cu căldură, admirându-i inteligenţa.

— Cum să nu, draga mea. De abia aştept, să ascult o poveste citită de tine.

— Becky eşti un înger ! Urc şi eu, în două minute — îi strigă mătuşa ei. În timp ce Becky urcă sus împreună cu Jamie, Frances îl luă în braţe pe micuţul Michael care începuse să facă gălăgie, cerând prin ţipete, să fie schimbat. Rebecca are o grijă extraordinară de Jamie. Nu ştiu ce m-aş fi făcut, fără ea.

— Nu ştiu ce ne-am fi făcut **noi toţi** fără **tine** — exclamă Nicol, zâmbind. Fratele lui se ridică în picioare, uşurat de povara fiului său şi îi aruncă o privire plină de mulţumire, soţiei sale.

Marion se simţea din ce în ce mai stânjenită, faţă de atitudinea gazdelor sale, care o copleşeau cu amabilităţi. Văzând atmo-

sfera de pace şi linişte ce domnea în această casă, avea sentimentul că este o intrusă

Ea îşi clăti gâtlejul şi rosti, ruşinată :

— E timpul să plec. Mă bucur că am avut ocazia să fac cunoştinţă cu membrii familiei voastre şi sunt încântată de vizita făcută, totuşi, trebuie, trebuie să plec.

— Te rog să aştepţi, până-i fac baie micuţului ăsta care urlă şi pe urmă, mă întorc să ne luăm la revedere — îi spuse Frances, îndreptându-se grăbită spre sala de baie.

Marion se ridică în picioare şi strigă după ea :

— Nu e nici o grabă.

— Te rog să mă scuzi — rosti Den, uitându-se la ceas. Am o întâlnire cu enoriaşii la ora şapte şi trebuie să-mi pregătesc discursul. Reverendul o bătu cu palma pe umăr, surâzându-i larg. Ea răspunse la zâmbetul lui, înclinându-se uşor în faţa reverendului, spunându-şi, că Nicol este cu cel puţin un cap mai înalt, decât fratele său mai tânăr.

— Ne-a făcut o mare bucurie vizita ta. Te rog, să vii oricând aici şi îţi mulţumesc, pentru munca pe care ai depus-o cu Becky. Rămânem în legătură, dar nu cred că Nic se îngrijorează de starea nepoatei mele : este pe mâini foarte bune.

— Știu asta — interveni Nicol, care se uita bucuros la cei doi. Altfel, nu aș fi putut pleca și lăsa pe Becky, într-o stare de nesiguranță.

— Nu cred că te-ai fi despărțit niciodată de Becky, dacă munca ta științifică nu te-ar fi obligat — afirmă Den, pe un ton înțelegător. Noi înțelegem exigențele muncii tale, nu-i așa, Marion ?

— Desigur — îl aprobă ea, cu convingere.

— Sunt sigur, că ne vom revedea, domnișoară Marion. La revedere. Reverendul îi făcu semn cu mâna și zâmbindu-i din nou, se retrase în biroul său.

Marion și Nicol, rămaseră singuri în sufragerie. Tăcerea care se lăsă, fu spartă de vocea lui Nicol.

— Te voi conduce acasă.

— Nu e nevoie — replică ea, dar regretă impolitețea și adăugă : îmi place plimbarea și nu stau prea departe.

— Cum dorești — spuse el, îndreptându-se spre fereastră și aruncând o privire în grădină.

Încurajată de faptul că el nu o privea, Marion se uită cu atenție la Nicol. Prezența lui îi capta privirea, ca de obicei, dar simțămintele ei erau mult mai adânci decât o simplă atracție ; era vorba de ceva misterios și diafan.

El se întoarse brusc şi-i spuse :

— Nu cumva, printre treburile pe care trebuie să le faci, se numără şi masa de seară ?

— Vrei să spui, cina ? — se miră ea.

Presupun, că ţi-e foame şi că vei cina, nu ? Ştiu că nu respingi mâncarea — zâmbi el ironic, apropiindu-se de ea. Doar am văzut că-ţi plac, anumite feluri, îţi aduci aminte ?

— Nu ştiu ce să spun... de ce mă întrebi ?

— Ce-ai spune, dacă am lua cina împreună, în această seară ?

— După ce am luat ceaiul ? — protestă ea, slab.

— Am observat, că nu prea ai gustat din bucatele pregătite de cumnata mea.

— Oh, — suspină ea încurcată, zâmbindu-i. Cred că mai târziu, îmi va fi puţin foame — mărturisi ea. Dar, cum rămâne cu Rebecca ? Nu ţii, să petreci cât mai mult timp cu ea ?

— Bineînţeles, nu plec până nu se culcă. Verific, dacă doarme împreună cu mătuşa Fran — îi explică el, pe un ton uşor amuzat. Se îndreptă spre ea şi continuă pe un ton serios : înainte de a pleca din nou din ţară, Marion, este o altă problemă... care trebuie s-o lămurim.

Era atât de aproape, încât o atingea. Vocea lui sună straniu şi ea simţi că o cuprinde o emoţie adâncă.

— Ceva în legătură cu Rebecca ! se interesă ea, îngrijorată.

— Într-un fel, da — continuă el, cu gravitate. Este un lucru important, altfel nu te-aş fi întrebat.

— Trebuie neapărat, să discutăm în această seară ?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Vorbele lui îi creară o stare de neliniște în suflet.

— De acord. Vino să mă iei, la ora opt !

El făcu un pas înapoi, uşurat. Marion se liniști şi ea, dar tresări când el o apucă de încheietura mâinii.

— Ştiam eu, că nu mă vei lăsa să aştept. Îţi mulţumesc, Marion.

— Nu e nici un deranj, dacă mă inviţi la cină — se apără ea.

El îi dădu drumul la mână şi-i spuse pe un ton vesel :

— Apreciez femeile care îmbină plăcerea cu afacerile. Nicol se sprijini de speteaza unui scaun, ezitând să-i vorbească. Reuşi totuşi, să o întrebe :

— Îţi plac, restaurantele indiene. În seara asta, vom merge la unul dintre cele mai bune din capitală.

— Cred că ştiu, la care restaurant m-ai invitat. Am fost de multe ori în el.

— Oh, nu cred că-l cunoşti — îi mărturisi el, încetişor, fără să aibă intenţia de a o

dezamăgi. Nu se află prin împrejurimi. Este un local mic şi necunoscut. Merg acolo de câţiva ani şi pot să spun, că au mâncărurile cele mai bune, preparate după reţete de mii de ani.

— Aştept cu nerăbdare, să le gust — zise ea, pe un ton politicos. Nu putea să-l contrazică, mai ales, că el avea un simţ de observaţie atât de ascuţit. Alt bărbat, i s-ar fi putut părea lăudăros, dar Nicol, îi făcea impresie copleşitoare şi simţea că personalitatea lui o fascina.

Se auziră paşi pe scară şi ei ridicară privirile, zărind-o pe Becky, care venea să-şi ia rămas bun de la tatăl ei, înainte de a merge la culcare.

— Becky citeşte bine ? — o întrebă Nicol.

— Foarte bine — îl asigură ea, umplându-i inima de mândrie. Citeşte, ca un copil de zece ani.

El îi zâmbi recunoscător.

— I-am citit poveşti, încă dē când era un ţânc ce mergea de-a buşilea.

— Se vede, că a reţinut multe — îi zâmbi Marion, la rândul ei.

— Oh, Marion, aproape am uitat...

— Da, ce e Nicol ? — se interesă ea. Paşii se auzeau din ce în ce, mai aproape.

— Mărturisesc, că nu-ţi cunosc adresa.

Mă simt atât de prost, că te-am invitat la cină şi nu ştiu unde să te caut.

Ea îşi deschise poşeta şi îi înmână o carte de vizită, galbenă, pe care era imprimată cu litere groase, adresa ei din Londra.

Când Rebecca se apropie, ei izbucniră în râs.

— De ce râdeţi ? Ce sunt acestea ? — îi întrebă ea, arătând pachetul de cărţi de vizită.

— Am aproape o mie de cărţi de vizită. Mama mi le-a dăruit. Ea este de părere, că nimeni nu poate ieşi în lume, fără cărţi de vizită, pentru orice ocazie.

— Ce idei bune are mama ta — rosti Nicol, pe un ton solemn, deşi în ochi avea o strălucire ironică.

— Ce drăguţe sunt. Puteţi să-mi daţi şi mie, una ? — o rugă Rebecca.

— Desigur, draga mea — răspunse Marion, dându-i o carte de vizită.

Becky se uită la ea, cu o privire misterioasă.

— Am să o pun în albumul meu de amintiri — îi mărturisi ea, apoi se întoarse către tatăl său. Este timpul să vă luaţi rămas bun, de la Jamie. Este un băieţel foarte dificil. Mi-a cerut o poveste, dar nu vrea să începem fără voi. Da, fără voi amândoi. Fetiţa îl luă de mână pe Nicol şi îl împinse către scară şi o strigă pe Marion :

Haideţi, sunteţi aşteptaţi !

— Am promis că vin — se auzi răspunsul lui Marion.

— Ne îndreptăm spre camera de poveşti — spuse Nicol urcând scările, ţinând-o de mână pe Becky.

Lui Marion îi plăcea arhitectura veche, aşa că-şi alesese un apartament într-o casă construită în stil victorian. Clădirea avea trei etaje şi ea locuia la etajul al doilea. Era mulţumită aici, dar nu se simţea ca în casa părinţilor săi. Aici se odihnea după ce-şi termina programul la şcoală, care-i ocupa cea mai mare parte din zi.

Cum fereastra ei dădea spre stradă, auzi zgomotul maşinii închiriate de Nicol, când ceasul arăta ora opt. O privire rapidă aruncată în stradă, îi confirmă sosirea lui Nicol, care ieşise din maşină şi se uita curios la casă. Ea îşi puse repede mantoul, îşi luă poşeta şi coborî scările în grabă, astfel că îi deschise uşa de la intrare, imediat ce el sunase.

Expresia chipului său se umplu de bucurie, când o zări pe Marion, care arăta splendid în rochia ei gri din jersé care se asorta cu pantofii şi poşeta. El remarcă pielea ei fină şi strălucirea ochilor ei negri. Părul său era strâns într-un coc, care-i punea în evidenţă, trăsăturile regulate ale feţei.

El purta un pantalon bine croit şi o cămaşă albastră din bumbac, iar sacoul îl ţinea neglijent, pe umeri. Nicol îi zâmbi şi ea se înseninâ de fericire. Cuvintele erau de prisos. Se îndreptară spre maşină şi ea se opri din obişnuinţă, în faţa portierei din dreptul scaunului pasagerului. El deschise uşa cealaltă şi, cu un aer misterios, o invită în maşină.

Ea rămase mirată, când văzu că volanul era în dreptul ei. Râse şi se duse la cealaltă uşă, amuzată de faptul că el închiriase o maşină, cu volanul invers decât în Anglia.

— Ştiam eu, că şi aici trebuie să te deosebeşti de ceilalţi — îl mustră ea, în glumă.

El porni motorul.

— Să nu crezi că sunt un om excentric, am motive bine întemeiate, că volanul este pe stânga.

Înseamnă că în locurile pe care le-ai vizitat, volanul maşinilor este pe stânga, nu-i aşa ?

El reuşi să înscrie maşina în traficul intens al străzii şi-i zise :

— Mai poţi să dai şi altă explicaţie, domnişoară. Haide, poate ai altă părere.

Cuvintele lui o stimulau, făcând-o să se simtă mai veselă decât în compania oricărui alt bărbat. Ea îl urmărea cum conduce degajat cu mâna stângă, în timp ce cu cea dreaptă, schimba vitezele. Ei i se părea ciudat ca el să conducă într-un asemenea mod,

căci toţi şoferii în Anglia, aveau volanul pe partea dreaptă a maşinii.

— Oh, da, acum mi-am amintit ! Se potriveşte cu tine, deoarece eşti stângaci !

— Punct ochit, punct lovit !

— Ce senzaţie ciudată îmi dă faptul că stau aproape de mijlocul drumului, parcă ies prin parbriz şi mă ciocnesc de maşinile care vin din sens opus.

— Să ştii, că poţi sta calmă pe scaunul din dreapta. Nu ţi se va întâmpla nimic rău, crede-mă. Este mult mai confortabil pentru cei care nu conduc, să stea în partea dreaptă. El frână în faţa unei treceri de pietoni şi adăugă : spune-mi, cum te simţi ?

— Ai avut dreptate, mă simt excelent.

El acceleră când lumina semaforului deveni verde şi o întrebă :

— Când te simţi mai bine, la volan, sau când te plimbi pe jos ? Ştiu că eşti o femeie independentă şi vreau să cunosc care este părerea ta, despre binefacerile maşinii.

— Mărturisesc, că-mi place mai mult să mă plimb. E un lucru atât de minunat, să poţi merge pe jos — susţinu ea, cu convingere.

— Şi eu mă simt bine, când mă plimb.

Ea îi aruncă o privire rapidă, dar chipul lui rămase nemişcat, cu atenţia fixată la drum.

— Oricum, este atât de ușor să călătorești cu mijloacele de transport în comun, în capitală. Dacă vreau să merg în altă parte, iau trenul sau autocarul.

— Obișnuiești să te deplasezi, deseori ?

— Nu — recunoscu ea. Nici chiar atunci când trebuie, nu mă grăbesc să părăsesc Londra.

— Ai mers, destul de departe ?

— Nici pe departe, cât tine — recunoscu ea. Marion se uită prin parbriz, atentă la reclamele luminoase care se succedau fără întrerupere. În curând, ieșiră din Londra și ea nu cunoscu drumul pe care se angajaseră. El părea familiarizat cu străzile întortocheate, care păreau că nu duc nicăieri. Nu s-ar fi putut descurca singură, mai ales, noaptea, deși știa să conducă mașina. Orașul era atât de mare și ea cunoștea numai cartierul în care locuia și unde mergea la școală...

— Am ajuns — exclamă el, făcând-o să tresară și să-și alunge gândurile.

— Ce bine, mi-e o foame de lup !

El surâse.

— Te cred. Nu ai mâncat de la prânz. Mărturisesc, că și mie mi-e foame.

Restaurantul se afla pe o stradă lăturalnică, într-o clădire modestă, situată în partea de vest a Londrei. Ea nu fusese niciodată în acest cartier atât de îndepărtat.

Pereţii localului erau acoperiţi cu tapet auriu şi roşu şi erau plini cu imagini din India : celebrul templu Taj Mahal, temple budiste şi hinduse, munţii Himalaya şi scene de la munca câmpului.

Patronul restaurantului îl salută cu respect pe Nicol, ca pe un oaspete de seamă şi luă comanda.

Marion se uită în jur şi-i spuse lui Nicol :

— Aĭ dreptate, restaurantul nu este unul obişnuit. N-am mai văzut, unul asemănător.

— Aşteaptă, până vei gusta mâncarea.

— De unde sunt imaginile de pe pereţi ?

— Din Pakistan, din Caşmir, din Nepal. Cea care înfăţişează nişte ţărani pe câmp, este din Bhutan.

— Bhutan ? — se miră Marion. N-am auzit până acum, vorbindu-se de el. Deşi era profesoară, cunoştinţele ei geografice lăsau de dorit şi Marion se simţea puţin ruşinată.

— Mulţi oameni nu au auzit de acest mic regat autonom, situat la poalele munţilor Himalaya. Produsul naţional era asigurat de agricultură, unde de secole, domneau relaţiile feudale. Cunosc foarte bine acest ţinut misterios, deoarece am scris o lucrare despre comunităţile ţărăneşti de acolo şi am petrecut şase luni de zile, adunând material ştiinţific.

Curiozitatea, o făcu pe Marion să-şi înfrângă reţinerea şi-l întrebă fascinată :

— Cum a fost şederea ta în Bhutan ?

— Minunată, plină de linişte, primitivă şi descurajantă.

— Descurajantă ? — repetă ea, nedumerită, dorind să afle mai multe amănunte despre acest regat îndepărtat.

Satele sunt situate la depărtări enorme de şosele ; nu permit accesul la ele decât pe jos şi izolarea lor le condamnă la o viaţă primitivă. Marion era numai ochi şi urechi, zâmbindu-i şi încurajându-l să continue povestirea. Multe triburi au fost decimate din cauza epidemiei de dizenterie. În fiecare săptămână, piereau cel puţin nouă sau zece copii, din cauza lipsei de îngrijire medicală. Am cunoscut o familie numeroasă, alcătuită din douăzeci şi doi de membri, unde moartea unui copil nu era privită ca o pierdere, căci însemna o gură mai puţin de hrănit — adăugă el, uitându-se la expresia de groază de pe chipul lui Marion, şocată de realităţile crude de pe alte meleaguri.

— Ce groaznic ! — exclamă ea, ducându-şi mâna la gură.

El dădu din umeri surâzând, văzând cât de sensibilă este ea.

— Oamenii de acolo, au o altă concepţie despre viaţă şi lume. Ei sunt fatalişti şi superstiţioşi, respectând tradiţiile seculare. To-

tul se rezumă la anotimpuri, recolte și animale. Concepția aceasta, are părțile ei bune și rele. În urmă cu veacuri, nici lumea occidentală nu era diferită de civilizația Extremului Orient — spuse el cu ironie, accentuând cuvântul **civilizație.** În calitate de umanist și antropolog, sunt obișnuit să am o viziune globală și de lungă durată, asupra civilizațiilor care s-au succedat pe Pământ. În Epoca de Piatră sau în Evul Mediu, am trăit la fel ca și populațiile din Orient sau Africa. Poate că am suferit mult, dar am avut și momente de bucurie.

A fost rândul lui să se aplece spre Marion, sporindu-i tulburarea. Ea îl urmărise cu atenție și avu curajul să-și expună punctul de vedere :

— Vrei să spui, că oamenii din Bhutan trăiesc fără să beneficieze de progresele tehnico-științifice, dar și fără să cunoască efectele negative ale tehnologiilor moderne ? Fără poluare și fără alte noxe industriale ? El dădu din cap. Dar acum, nu s-au schimbat moravurile, nu s-au adaptat și ei la noile schimbări din lume ?

— Mă tem, că nu. Acum zece ani, totul era așa cum ți-am relatat, și știu, că nimic nu s-a schimbat de atunci.

— Ce uluitor lucru, dacă te gândești, că ne separă puține ore de zbor cu avionul

până acolo ! Să treci din epoca noastră, înapoi, în alte epoci ! Ce fascinant !

El zâmbi, dând din nou din cap.

— Așa e. Trăim într-o epocă a schimbărilor profunde și accelerate. Scriitorul E. M. Forster le numește „schimbări făcute din nesăbuință" și cuvintele lui, scrise în urmă cu optzeci de ani, au o pregnanță deosebită în zilele noastre, când lucrurile merg din ce în ce, mai rău.

Acum, Marion era în domeniul său.

— Cunosc citatul la care te referi. Și eu am admirat figura profetică a lui E. M. Forster. El spunea că unele civilizații nu progresează și nu sunt într-o perpetuă schimbare, din cauză că au momente de lungă durată când „rămân într-o stare de somnolență". La aceasta, te-ai referit ?

— Exact la acest lucru m-am gândit, deoarece cred că mulți dintre oameni își irosesc viețile, trăind fără un scop precis, din cauză că au pierdut legăturile cu mediul înconjurător, izolându-se într-un egoism material.

— Egoism material — repetă ea în șoaptă, ca și cum ar fi fost propriile sale cuvinte. Ea îi zâmbi, risipind atmosfera solemnă dintre ei. Spune-mi, dar speranțele tale **zădărnicite**, nu contează ?

— Mi-am pierdut şi eu multe speranţe, astfel că m-am putut apleca asupra studiului motivelor pentru care omenirea îşi iroseşte năzuinţele. Când studiez comportamentul oamenilor, nu mă mai analizez pe mine şi cred că pasiunea mea poate să dea naştere unor studii utile, societăţilor pe care le cercetez.

— Ştiu asta — spuse ea, în timp ce chelnerul aduse două pahare pline şi le puse pe masă. Marion sorbi din băutură şi-l întrebă :

— Care din romanele lui Forster, conţine fragmentul de care vorbeai ? „Sfârşitul familiei Howard", nu-i aşa ?

— Tot ce se poate. Tu eşti specialistă în literatură — zise el, ridicând paharul în semn de noroc.

— Elevii mei sunt mult prea mici, pentru a putea înţelege operele importante ale literaturii engleze, din secolul XX.

— Cu excepţia lucrărilor pentru copii.

— Aşa e — zâmbi ea.

Mâncarea a fost adusă de alt chelner şi ei se năpustiră asupra ei, deoarece erau înfometaţi. Să fi fost prezenţa lui Nicol cea care sporea gustul minunat al preparatelor, sau invers ? Oricare ar fi fost adevărul, niciodată Marion nu mai mâncase, pui pregătiţi după reţeta indiană, având un gust atât de suav.

— Ai avut dreptate, Nicol, mâncarea este extraordinară.

— Am ştiut, că-ţi va plăcea bucătăria orientală, Marion.

Expresia puţin mândră a chipului său, se destinse spunând aceste vorbe. Marion simţi că o emoţie profundă o cuprinde, dar nu găsi cuvintele cu care să protesteze la complimentul lui. Din contră, prezenţa lui îi ascuţea simţurile şi o determina să fie mai comunicativă şi mai sigură pe opiniile sale, izvorâte din experienţă şi cunoaştere. Nu întâlnise până acum, un alt bărbat mai fascinant ca Nicol.

În timp ce luau desertul alcătuit din dulciuri indiene şi o îngheţată de banane, el continuă să-i povestească diferite întâmplări din călătoriile sale. Fiecare opinie a lui Nicol se baza pe fapte reale, dar stilul său unic de interpretare şi puterea personală de convingere, îi sporeau farmecul.

Marion este captivată de vorbele sale, uitând unde se află, pierzând contactul cu realitatea, transportată în lumea incitantă a cercetării moravurilor civilizaţiilor. Era conştientă de vraja pe care o exercita asupra ei, dar nu-i păsa. Pentru prima dată, convenienţa socială fu abandonată şi ea se lăsă purtată de imaginea stimulată de descrierile lui uluitoare, despre civilizaţii diferite de cea occidentală.

După ce a fost adusă cafeaua, ea simți nevoia să vorbească despre ea, despre munca de la școală, despre părinți și frați, făcându-l să o asculte cu luare aminte. Nu uită să-și destăinuie dragostea profundă ce o anima, față de copii.

În mod firesc — nici ea nu știuse cum se întâmplase să-i mărturisească direct — ea îi povesti despre John Wood. Nu-i pomeni numele, nici nu-i dădu amănunte prea multe, dar îl făcu oricum să înțeleagă ce se întâmplase, cu fostul director al școlii. Situația ei nu se compara cu suferința lui, cauzată de șocul morții soției, dar și ea cunoscuse plăcerea și chinul și dorea să-i destăinuiască tot oful ei. Povestirea ei fu scurtă și sinceră, dar cuvintele îi veneau cu greu, deoarece nu mai relatase nimănui cele întâmplate.

— Ce secătură ! — exclamă el, indignat, privind înțelegător chipul ei îmbujorat. „**Nu mă înțelege nevasta**“ — îl imită el pe fostul director, cu dispreț. Ce tupeu, a avut ! Cum de nu i-a fost rușine, să debiteze aceeași versiune compătimitoare, numai pentru a seduce inimile sensibile ! Este de neimaginat !

— Nu uita, că am suferit din cauza lui — se plânse ea.

— Cel puțin, nu ai cedat avansurilor lui nereușite și ai știut să-ți păstrezi capul pe

umeri — rosti el cu gravitate, ţinând ceaşca de cafea.

— Aşa e. Mulţumesc Domnului, că nu am căzut pradă ispitei. Cu cât trece timpul, cu atât îmi dau seama prin ce pericol am trecut. Dacă el... — izbucni ea furioasă, sorbind cafeaua. Se simţea protejată de Nicol, deşi îl cunoştea de puţină vreme şi confesiunea nu i se păru o impolitețe. Acum îmi dau seama — continuă ea — că el nu avea de gând să se despartă de soţia sa. Eu am fost o diversiune plăcută în viaţa lui... un fel de... înlocuitoare a nevestei sale. O aventură trecătoare — adăugă ea, cu mâhnire. Sunt sigură, că nu am fost cu prima victimă şi sunt convinsă, că nu voi fi nici ultima. După o pauză, exclamă uşurată : bine, că am scăpat de el.

— Ai perfectă dreptate, Marion — spuse Nicol, cu privirea aţintită la un difuzor care transmitea muzică indiană, aflat într-un colţ al localului. Simţea că atenţia lui, este concentrată asupra povestirii ei.

— Unii oameni au nevoie de o diversiune, pentru a-şi păstra intactă căsnicia. În loc să caute să fie mai buni şi mai înţelegători cu aleasa inimii, doresc o aventură care să le împrospăteze sângele. Este, după părerea mea, o cale greşită de a consolida căsnicia. Este o realitate tristă, dar aşa-sunt făcuţi oamenii.

— Numai unii, nu toţi, sunt sigură de asta — îl corectă ea. Nicol se foi în scaun, făcând semn chelnerului.

— Aş vrea să ne faceţi nota de plată, apoi, întorcându-se spre Marion : este timpul să plecăm. N-o să-ţi vină să crezi, dar stăm aici de mai bine de două ore.

— Nu se poate — exclamă ea, mirată. I se păruse că trecuseră numai douăzeci de minute, deşi timpul scurs, fusese încărcat de discuţia înflăcărată dintre ei...

După ce Nicol achită nota de plată, ieşiră imediat şi el o conduse pe drumul de întoarcere, trecând prin acelaşi cartier, acum animat de activitatea de noapte a oraşului. În maşină, domnea o atmosferă liniştită : era un loc confortabil şi dătător de siguranţă. Nu aveau nevoie să vorbească în acest univers al lor, care-i proteja de contactul cu lumea de afară. Niciodată până atunci, Marion nu avusese o înţelegere tacită, atât de deplină şi plăcută.

Când ajunseră în dreptul casei ei, el opri motorul şi tăcerea deveni totuşi, stânjenitoare. Ea îşi desfăcu centura de siguranţă, îşi luă poşeta şi, dregându-şi vocea, se adresă lui Nicol :

— A fost o seară minunată. Îţi mulţumesc pentru...

— Ştii ce lucru groaznic ai făcut ? — o întrerupse el, cu o licărire şireată în ochi.

Să i se fi părut ei, sau semiobscuritatea îl făcea pe Nicol şi mai misterios ? El îşi scoase ochelarii şi-i puse în buzunarul de la cămaşă.

— Ce-am făcut ? îl întrebă ea, cu teamă în glas.

— Te-am rugat, să discutăm ceva important.

— Dar conversaţia noastră, nu a fost interesantă ? — se apără ea, reamintindu-şi că el îi ceruse într-adevăr, această favoare.

— Da, dar nu am reuşit să abordez problema care mă preocupa.

— Nu ai reuşit ? — repetă ea, simţindu-se răspunzătoare de lipsa lui de îndrăzneală, ca şi cum ar fi fost vina ei.

— A fost din vina ta.

Ea tresări, simţind că el îi ghicise gândurile !

— Nu trebuia să fii atât de bună ascultătoare şi să mă inciţi la discuţie.

Ea se înroşi, stingherită.

— Recunosc, că am abordat o serie de subiecte care mă interesau foarte mult.

El îi zâmbi cu căldură.

— Eşti expertă în aprecierea dialogurilor, domnişoară Thomas.

— Pot să mărturisesc, că discuţia noastră a fost fascinantă, domnule Jarvis.

— Atât de fascinantă, încât nu am reuşit să ajung, acolo unde am vrut — îi spuse el

mișcându-se pe scaunul șoferului. Nu-mi stă în fire, să fiu distrat — clătină el din cap.

— Sunt sigură de asta — zise ea, cu voiciune. Nu poți, să-mi spui acum, despre ce este vorba ?

— Nici vorbă. Nu, în această împrejurare. Trebuie să mă întorc la casa fratelui meu, căci nu se știe dacă Becky se trezește și întreabă de mine. Se întâmplă ca fata mea să se scoale brusc în timpul nopții și vreau să fiu alături de ea, în acele momente.

— Este firesc, să stai cu fiica ta — îl asigură ea, deși era împărțită între ușurare și dezamăgire. Era convinsă, că el nu va mai dori să urce puțin, la ea în cameră. Așteptase ca el să-i propună acest lucru și nu știa, dacă l-ar fi putut refuza. Mai mult, gândise ca ea să aibă această inițiativă. Întreaga situație era convențională și destul de neobișnuită pentru ea, ca pășirea pe un teritoriu necunoscut în care fiecare lucru ți se pare asemănător cu cadrul familiar din trecut.

— Aș vrea să știu, dacă mâine seară ești liberă. Mai am doar câteva zile la dispoziție și țin neapărat, să vorbesc cu tine, înainte de plecarea mea.

Marion luă o hotărâre rapidă, fără să se gândească prea mult, la faptul că se vedea din ce în ce mai des cu el.

— Da, sunt liberă. Poţi veni să luăm cina împreună, după ce Becky se duce la culcare, dacă nu se supără cumnata ta. Este rândul meu, să te invit la masă.

— Putem face altfel : i-am promis lui Becky, că vom mânca la unul din restaurantele Mc Donald's. De ce nu vii cu noi ?

— Nu, mulţumesc pentru invitaţie. Nu mă dau în vânt după mâncărurile americane — îl refuză ea, surâzându-i cu politeţe.

— Mie-mi place să mămânc un sandviş cu brânză şi să beau un pahar de lapte cu ciocolată — chicoti el, — dar nu pot să te acuz, că nu preferi preparatele rapide. Cred că voi putea veni să te vizitez, după ce o culc pe Becky. Ce zici, ora nouă, îţi convine ? Nu e nici o piedică din partea lui Fran, dar dacă se iveşte vreo piedică, îţi telefonez.

— De acord. Vom lua cafeaua împreună — se învoi ea, bucuroasă. Era aşa de curioasă să afle ce avea el atât de important de spus, deşi în seara asta, fusese puţin dezamăgită. Cu toate acestea, se simţea tare mulţumită de drumul pe care-l făcuse cu Nicol.

Se aplecă spre el pentru a-şi lua la revedere cu inima împăcată şi... întâlni mâinile lui care-i cuprinseră obrazul, mângâindu-i pielea fină şi mătăsoasă. Buzele ei se întredeschiseră în aşteptare.

Gura lui era gingaşă şi caldă, iar sărutările deveneau tot mai pasionale şi mai pu-

ternice, pline de dorinţă şi de voluptate. Marion răspunse îmbrăţişărilor sale, dăruindu-i fraga buzelor, dorind ca momentele de plăcere să nu se mai termine niciodată.

Intensitatea dorinţei făcu ca mâinile lui Nicol, să alunece uşor pe gâtul ei delicat, apoi pe umerii ei rotunzi şi să coboare, până îi prinse mâinile, strângându-i-le cu putere, astfel că trupurile lor, unite într-o sărutare nesfârşită, se topeau în năvala emoţiilor indicibile.

Când el rupse vraja sărutului, ea îşi ridică ochii şi întâlni privirea lui încărcată de emoţie, ştiind că această clipă a primului sărut, este unică şi sfântă.

— Marion, rămâne pe mâine seară — rosti el, cu o voce sugrumată.

— Pe mâine.

Ea se depărtă de el, îşi luă poşeta şi deschise portiera, deşi, acţiona împotriva instinctului care o îndemna să rămână cu el ; dorea să-şi pună în ordine, gândurile sale răvăşite.

Ea rămase pe trotuar, în timp ce el ambală prea tare motorul, încât scoase un fum înnecăcios pe ţeava de eşapament.

— **Poluare!** ! Ea zâmbi şi se uită la maşina care se îndepărta, sigură că el se uită în oglinda retrovizoare, până când coti la prima intersecţie.

CAPITOLUL 5

A doua zi la ora prânzului Marion îmbrăcată în jeanşi şi într-un tricou, cu părul strâns într-un coc, se odihnea pe un scaun din bucătărie, sorbind dintr-un pahar de ceai şi ronţăind un sandviş. Toată dimineaţa dăduse cu aspiratorul, ştersese praful, lustruise mobila şi spălase geamurile, astfel că întregul apartament strălucea de curăţenie. Era obosită, dar emoţia pe care-o resimţise ieri seară, îi dădea o senzaţie de linişte interioară. Avea dorinţa de a pune casa la punct, lucru care în trecut o plictisea, deoarece nu aştepta oaspeţi. De luni de zile, nu mai avusese asemenea chef de viaţă. Da, simţea că are pentru cine deretica. Speranţa, îi-dădea forţă şi rezistenţă. Nu mai reflecta la consecinţele întâlnirii din seara aceasta, dorea să lase ca lucrurile să se desfăşoare în voia lor firească.

Soneria telefonului puse capăt frământărilor ei. Se duse cu paharul de ceai pe hol şi ridică receptorul.

— Marion Thomas este la aparat.

— Alo ? Vocea de la celălalt capăt al firului, era ascuţită şi părea nesigură.

— Alo ? Cine sunteţi ?

— Domnişoară, dumneavoastră sunteţi ? Marion zâmbi şi se linişti.

— Da, eu sunt. Cine vorbeşte ? — întrebă ea, ştiind deja răspunsul.

— Domnişoară, sunt eu, Rebecca Jarvis.

— Bună, Rebecca. Ce surpriză plăcută ! Ce doreşti draga mea ?

— Păi, ştiţi... Fetiţa făcu o pauză, apoi continuă repede : ştiţi că mi-aţi dat numărul, pe care l-am notat în agenda mea şi m-am gândit să vă dau un telefon şi mătuşa Fran mi-a spus că fac foarte bine dacă vă sun.

— Ce drăguţ din partea ta — spuse Marion, în timp ce Rebecca îşi trăgea răsuflarea. S-a întâmplat ceva ?

— Da, este vorba de tăticul meu. Marion tresări îngrijorată, dar aşteptă cu calm ca fetiţa să-i spună tot ce ştie. După amiază, eu şi tăticu' ieşim împreună şi el mi-a spus că aţi refuzat să veniţi cu noi.

— Este adevărat. Mergeţi la un restaurant Mc Donald's, nu-i aşa ?

— Da, dar mai întâi, vom vedea un film. La Gaumont, — accentuă fetiţa, cu importanţă.

— Da ? Şi ce film rulează ? — se interesă Marion.

— Este un film interesant. Se numește „Întâlnire de gradul trei" — îi explică Becky. Tăticu' mi-a spus că este foarte bun și că l-a văzut, acum câțiva ani. L-ați văzut, domnișoară ?

— Nu — recunoscu Marion. Nu prea merg la cinematograf. Filmul acesta nu l-am văzut. Își aminti, că pierduse prilejul de a-l vedea, deși, majoritatea colegelor văzuseră filmul și discutaseră săptămâni de-a rândul, despre calitatea lui artistică. Ea citise cronicile favorabile apărute în presă, dar îi lipsea experiența vizionării directe a filmului.

Se părea că Rebecca vorbește cu cineva, deoarece se auzeau șoapte la telefon. Se întrebă, cine era interlocutorul fetiței.

Nu trebui să aștepte mult, căci Becky îi spuse :

— Tăticu spune că trebuie să vezi acest film, care este o ca... cum ai spus ? — se auzi vocea îndepărtată a Rebeccăi — o capodoperă, dacă știți ce înseamnă acest cuvânt.

— Așa spune el ? — rosti Marion pe un ton grav, deși zâmbea.

— Chiar așa spune și-mi șoptește să-ți transmit, că ar putea să vă fie rușine că, deși meseria pe care o aveți vă obligă să acordați o atenție sporită educării tinerilor, nu participați la activități culturale, împre-

una cu elevii clasei — se auzi vocea Rebeccăi.

— El gândeşte chiar aşa ? — se prefăcu Marion supărată, cu toate că se simţea emoţionată de cuvintele fetiţei.

— Chiar aşa, domnişoară. De ce nu veniţi cu noi ?

— Bine...

— Oh, ce bucurie, domnişoară !

Dacă Marion mai avea unele îndoieli, speranţa şi entuziasmul care se desluşeau în glasul Rebeccăi, le risipiră imediat.

— De ce, nu ? Mi-ar face plăcere, să văd filmul.

— Ce minunat ! Minunat, domnişoară ! Rachel şi Dawn se vor bucura şi ele.

— Vin şi ele cu noi, nu-i aşa ?

— Desigur. Acum, ei sunt cei mai buni prieteni ai mei — spuse Rebecca, luând un aer confidenţial, ca de la femeie, la femeie ; Marion rămase uluită şi extrem de bucuroasă de schimbarea comportamentului fetiţei.

— Filmul începe la paisprezece şi un sfert, aşa că îi luăm în drum pe prietenii mei, de aceea tăticu spune că noi...

— Te rog, spune-i tăticului tău, că ne întâlnim la cinematograf. Voi aştepta în hol, în jur de ora două.

— Dar putem să te luăm cu maşina noastră, dacă...

— Nu, mulţumesc, Rebecca. Ajung foarte repede la cinematograf, fără maşină.

— După spectacol, veniţi la noi, să beţi o ceaşcă de ceai ?

— Nu ştiu, se poate.

— Oh, veniţi domnişoară — o rugă Becky. Cu toţii ne vom bucura, dacă veţi. Inclusiv tăticu — adăugă ea cu convingere.

— Mă mai gândesc — ezită Marion, ştiind că îi vorbeşte ca un adult care vrea să scape de insistenţele unui copil. De fapt, nu ştia nici ea, dacă va dori să meargă să ia ceaiul, la familia Jarvis. Mai avea încă destul timp să se gândească, la propunerea fetiţei. Pe moment, nu dorea să fie acaparată de acestă idee, dar nici nu voia să o dea la o parte.

— Bine, atunci vedem acolo — spuse Rebecca, folosind o expresie utilizată mai ales de oamenii mari, dar o rosti cu toată căldura glasului ei subţire.

— Abia aştept, să te revăd.

— Oh, domnişoară...

— Da, ce e, Rebecca ?

— Tăticu spune, că eşti invitata lui şi că nu trebuie să protestezi.

— Vom vedea mai târziu, ce hotărâre trebuie să iau. Îţi mulţumesc, pentru telefon. Acum, îţi spun la revedere.

Marion rămase pe gânduri câteva momente, sorbindu-şi ceaiul care se răcise, uitându-se la telefon, mirându-se cum de poate acest aparat, să transmită atâtea mesaje umane, pline de căldură. Se uită la ceas şi-şi dădu seama că nu mai are timp să se schimbe şi-şi păstră jeanşii, punându-şi un pulover călduros, de culoare maro cu gri.

La două fără douzeci, se îndreptă cu un pas grăbit spre centru, având ochii şi obrajii, strălucitori, aerul răcoros al toamnei, o învălui imediat ce ieşi din casă, dar ea se simţea voioasă şi de abia aştepta să se întâlnească cu Rebecca şi cu tatăl ei.

După ce intrară în sală, Marion se gândi, că ar fi o idee ridicolă să refuze amabila invitaţie de a lua ceaiul la familia Jarvis. Nicol fusese extrem de vioi şi de prietenos cu ea, aruncându-i nişte priviri pline de căldură, pe deasupra capetelor celor trei copii, dar rămase totuşi retras şi circumspect. Se purtase atât de amabil cu cele trei fetiţe, încât Marion nu putuse să nu admire căldura şi atenţia lui faţă de ele. Copilele sporovăiau vesele cu Nicol şi ea se alătură conversaţiei, cu autoritatea şi înţelegerea datorate experienţei sale didactice, păstrând totuşi, distanţa faţă de ele. Nu mai putea să se comporte ca o fetiţă. Aşezată comod în fotoliu şi uitându-se la documentarul care rula înaintea

filmului artistic, ea se simţea emoţionată de apropierea lui Nicol, deşi erau despărţiţi de cele trei fetiţe. Fascinaţia pe care o degaja fiinţa lui, o făcea să aibă o senzaţie de împlinire lăuntrică, ca şi cum el i-ar fi atins trupul înfiorat. Nu era nevoie decât de prezenţa lui prin preajmă, pentru ca o emoţie adâncă să o cuprindă.

În timpul filmului ea îşi dădu seama că Nicol avusese dreptate afirmând — aşa cum îi transmisese Rebecca — că este strălucitor. Prinsă de intriga abil ţesută de scenarist şi captivată de efectele speciale ale echipei de electronişti, ea înţelesese de ce Nicol dorise ca şi ea să vadă filmul. Admiră jocul interpretului principal, care lupta cu disperare să scape de presiunea exercitată asupra lui de fiinţele extraterestre şi dorinţa eroului de a explora lumile misterioase din Univers...

Era fascinată de film şi trăia alături de interpretul principal, întâlnirea cu forţele misterioase din Cosmos.

Cât despre copii, aceştia stăteau cu ochii aţintiţi la ecran transpunându-se în pielea eroului care înfrunta fiinţele ciudate, venite din altă lume.

După ce se termină filmul, se îndreptară cu toţii spre restaurantul Mc Donald's, unde Marion gustă cu plăcere din preparatele americane : alese o chifitea cu muştar, apoi

o plăcintă cu mere şi îngheţată, la fel ca şi ceilalţi patru însoţitori. Conversaţia era animată, fetiţele fiind nerăbdătoare să-şi împărtăşească impresiile din sala de cinematograf.

— A fost un film bun, nu-i aşa, tată ? — întrebă Rebecca, mândră că este cea care face oficiile de gazdă faţă de cele două prietene, impresionate de faptul că este însoţită de profesoara ei şi de tatăl ei, atât de prezentabil.

— Mi-a plăcut — continuă Becky — mai ales, atunci când nava spaţială aterizează : parcă era aievea. Şi muzica a fost extraordinară.

— Mie, mi-a plăcut când eroul a făcut o colină dintr-un pireu de cartofi — susţinu Dawn, ronţăind alune.

— Ce moment interesant a fost când băieţelul a fost răpit de creaturile extraterestre şi închis în farfuria zburătoare. Ce spaimă am tras — exclamă Rachel, care nu vroia să fie mai prejos decât prietenele sale. Ce v-a plăcut mai mult, domnule Jarvis ?

El nu stătu pe gânduri şi-i răspunse zâmbind :

— Am admirat scena când eroul se caţără pe munte şi se ascunde de helicopterele trimise în urmărirea lor şi nu ştii, dacă vor reuşi să vadă ascunzătoarea extratereştrilor.

— Ce vi s-a părut interesant, domnişoară ? — dori să ştie Dawn.

— Nu ştiu ce scenă să aleg. Trebuie să las să treacă câtva timp şi vă voi spune luni, la şcoală. Tot filmul mi s-a părut foarte bine realizat.

— Cum îl apreciezi ? — o întrebă Nicol, cu seriozitate.

— Grozav — îl asigură ea. Ai fost foarte amabil, că m-ai invitat la cinematograf.

— Cu toţii ne-am bucurat, că ai fost cu noi, nu-i aşa, fetelor ? — se adresă el fiicei sale şi celor două prietene, care dădură din cap în semn de aprobare.

După ce le-au condus acasă pe Dawn şi pe Rachel, se îndreptară spre casa vicarului, unde Marion participă, după ce luă ceaiul, la ritualul legat de culcarea copiilor. Mai întâi fu împroşcată de stropi, de către cei doi băieţi care ţipau, de încântare că fac baie. După aceea a ascultat povestea pe care Rebecca i-a citit-o lui Jamie, cu expresivitate, accentuând pasajele mai importante, referitoare la o omidă lacomă, cartea fiind bogat ilustrată. În sfârşit, asistă la baia lui Becky, întreţinându-se cu aceasta în legătură cu impresia făcută de film. Fu impresionată de asemănarea acesteia cu tatăl ei, deoarece Rebecca se dovedi a fi la fel de inteligentă şi posesoarea aceluiaşi simţ fin al umorului.

O conduse apoi pe fetiţă în camera sa şi-i ură noapte bună, lăsându-l pe Nicol să o adoarmă. Simţindu-se obosită, Marion fu bucuroasă să stea de vorbă cu Frances şi Denham, în sufragerie.

După ce-i oferi de băut, Den o întrebă zâmbind :

— Cum a fost filmul ?

— Minunat. Am petrecut o după amiază extraordinară.

— Îmi pare rău că te-am obligat să participi la pregătirile copiilor pentru culcare — se scuză Frances cu o voce obosită, savurând lichiorul oferit de soţul ei. Ea stătea în fotoliu şi gusta singurul moment de relaxare pe care o mamă îl cunoaşte odată cu venirea nopţii, când ţâncii dorm şi nu o mai pot deranja. Ce corvoadă pe tine ! În loc să te odihneşti în vacanţă, ai trudit, ca într-o zi de şcoală. Uită-te la mânecile de la bluză, sunt încă ude !

— Mi-a făcut plăcere, să asist la baia copiilor — protestă Marion, cu hotărâre. Ce copii drăguţi aveţi. Bebeluşul, este o comoară.

— Tocmai ăsta e necazul. Se joacă cu ceilalţi, încât îl face gelos pe Jamie. Aşa se întâmplă cu cel de-al doilea copil — afirmă Den, în legătură cu băieţii săi, pe un ton înţelept.

— Dar Jamie nu pare prea afectat de iubirea pe care i-o arătaţi frăţiorului său. Este

un băieţel extraordinar de deştept, care pricepe orice-i spui — obiectă Marion, care se simţea stăpână pe ea în această privinţă, tot aşa cum se simţea ca la ea acasă, în locuinţa vicarului.

— Se vede că a moştenit mintea mamei, ca şi frumuseţea ei — o tachină Den pe soţia sa, mângâind-o cu gingăşie pe mână.

— Pot spune acelaşi lucru despre tine, în legătură cu mezinul — replică Frances cu umor, apoi se întoarse spre Marion.

— Nu crezi, că seamănă şi cu Nic ?

Întrebarea o zăpăci pe Marion, care clătină din cap şi-şi plecă privirile.

— Doar în privinţa... culorii din obraji. Şi Den şi Rebecca, au aceeaşi culoare — spuse ea cu prudenţă.

— Aşa m-am gândit şi eu, că are acelaşi farmec irezistibil al familiei — afirmă Frances cu ironie. Este un Jarvis, din cap până-n picioare. Ştie cum să atragă atenţia celor din jur, mai ales, pe a femeilor.

Marion nu ştia dacă vorbele lui Frances, erau o înţepătură prietenoasă, sau o remarcă usturătoare, aşa că, necunoscând-o prea bine pe cumnata lui Nicol, se mulţumi să-i adreseze un surâs şi-şi sorbi băutura.

— Oricum — spuse Den pe un ton meditativ — copiii te ascultă şi te iubesc foarte mult.

— Doresc ca Jamie să o asculte ca și acum pe Rebecca — spuse Marion, cu modestie.

— Bine zici. El ține mult la verișoara sa. Nu cred că vom avea vreo problemă cu el, când va trebui să intre la școală la voi, la Burnbrook.

Marion îi adresă un zâmbet plin de căldură, gazdei sale.

— Contez pe el ca viitor elev, dar va trebui să mai așteptăm câtva timp, încă.

— Nu atât de mult pe cât crezi — glumi Fran. Copiii cresc așa de repede. La anul, Jamie merge la grădiniță. Mi se pare că Becky este încă fetiță, așa mi-a rămas în minte, înainte de a pleca cu părinții în străinătate. Ce repede trece timpul !

— Nu te grăbi cu școala, Fran — o mustră în glumă soțul. Sorbindu-și băuturile, toți trei rămaseră tăcuți.

— Oh, ce scenă animată — exclamă Nicol, deschizând ușa și privind mirat la ei. Ce schimburi de amabilități ! Ce priviri ! Ce discuție aprinsă !

— Te rog, să nu ne deranjezi — îl admonestă Frances. Dacă vrei să știi, află că ne gândeam intens la o problemă de mare importanță pentru copii.

— Ei, cred că ați aranjat deja, în privința viitorului băieților — spuse el, apoi se adresă lui Marion :

— Eşti gata ?

— Gata ? — tresări ea surprinsă, punând paharul gol pe masă, cu un clinchet puternic.

— Nu-ţi aminteşti, că aveam întâlnire în seara asta ? Trebuie să... punem la punct, anumite lucruri.

Ori i se păruse, ori avea impresia că simte o anumită tensiune în aer ; chipul lui Nicol era încruntat, glasul său era grav, iar expresia de pe feţele lui Fran şi Den, era destul de posomorâtă.

— Mai doreşti să vorbim acum ?

— Desigur. Azi după amiază, am petrecut admirabil împreună. Seara asta, este cu totul altceva. Avem de rezolvat o problemă, care nu suferă amânare.

— De acord. Marion se ridică în picioare şi-şi scutură părul care se revărsă peste pulover. Eşti sigur, că Becky a adormit ? Nu se va trezi ?

— Doarme fericită. Totul este în ordine, nu-i aşa, Frances ?

— Totul este bine, Marion, nu-ţi face griji — o asigură soţia vicarului, apreciind atenţia cu care o înconjura pe nepoata sa. Ne vedem mai târziu, Nic.

— Pe curând — spuse Nicol, care se îndreptă spre ieşire. Marion surâse gazdelor şi le mulţumi pentru seara minunată pe care au petrecut-o şi-l urmă imediat.

— Ce încăpere drăguță și frumos proporționată — exclamă Nicol, care se uita de jur-împrejur. Stăteau în mijlocul camerei și ei i se părea că prezența lui este ireală — ca într-un vis — dar în același timp, era emoționată și se simțea puțin stânjenită de apropierea sa. Totul este pus în ordine. Înseamnă că ești o gospodină perfectă.

— Nu chiar așa — se apără ea cu modestie, închizând ușa de la intrare. S-a întâmplat să fiu liberă și am profitat de zilele de vacanță ca să fac curățenie în apartament, când scumpa ta fiică mi-a telefonat azi dimineață.

— Ah, da ? — zâmbi el. Scumpa mea fiică ? Vorbește frumos la telefon, nu-i așa ? Nicol se apropie de rafturile pline cu cărți. Ce selecție interesantă. Și mie îmi plac romanele lui Thomas Hardy.

— Dorești cafea ? — îl întrebă ea politicos. Ceai ? O băutură ? Nu prea am multe băuturi, dar pot să-ți ofer...

— Prefer o ceașcă de cafea — spuse el și văzând că ea este puțin speriată, adăugă : fii calmă, Marion.

Deja ea se retrăsese la bucătărie, unde respiră adânc ca să se liniștească. Puse apa în fierbător, apoi așeză pe un platou biscuiții, zahărul și laptele. Platoul era gravat cu un frumos desen floral și era un dar oferit

de Jilly şi Brian, cu ocazia ultimului Crăciun.

Când se întoarse în sufragerie, îl găsi pe Nicol uitându-se la colecţia ei de discuri.

— Se pare că avem aceleaşi gusturi muzicale remarcă el.

Marion puse tava pe măsuţă şi se duse la fereastră să tragă perdelele şi-i spuse, după ce-şi clăti gâtlejul :

— De ce nu pui un disc ?

El nu-i răspunse şi alese un disc pe care-l aşeză cu grijă pe platanul pick-up-ului.

Marion se apropie de măsuţă şi pregăti ceştile de cafea.

— Vrei lapte ?

— Da, dar te rog să nu pui zahăr — răspunse Nicol, care dădu drumul aparatului şi în curând melodia grupului folk Rumilajta din Bolivia, se răspândi în cameră.

Marion se întoarse spre Nicol şi zâmbi, întâlnind chipul său surâzător.

— „Oraşul de piatră" este cântecul meu preferat.

— Şi al meu — şopti el, pe un ton cald.

— Ai vizitat recent America de Sud, nu-i aşa ?

— Desigur, dar a fost o călătorie de studiu.

— Ai ascultat grupuri de cântăreţi, ca acesta ?

— Bineînţeles. Melodia asta, am auzit-o în Anzi.

— Naiuri, fluiere din bambus şi... cum se cheamă chitara aia ciudată... ah, da — charango, nu-i aşa ?

În timp ce vorbeau, cei doi se uitau unul la celălalt cu atenţie, iar cuvintele păreau că leagă o punte de înţelegere adâncă între ei.

— Ştii că charango, este un instrument făcut din carapacea tapirului ?

Ea zâmbi cu tristeţe.

— Sărmanul animal !

— Nu cred că este un păcat, să confecţionezi instrumente muzicale — spuse el, apropiindu-se de ea — după moartea mamiferului, deoarece sunetele minunate pe care le scoate carapacea lui, încântă atâţia oameni.

— Cred că ai dreptate — recunoscu ea, întinzându-i ceaşca de cafea.

Ei sorbiră tacticos cafeaua aburindă şi continuară să se uite unul la altul, aşezaţi confortabil în fotoliile din sufragerie. Erau foarte aproape unul de celălalt, dar nu îndrăzneau să-şi manifeste emoţiile care-i învăluiseră.

Ar fi fost foarte uşor, să dea vina pe muzica plină de inflexiuni exotice, pentru cele ce s-au întâmplat, dar când Marion analiză motivele, îşi dădu seama că lucrul acesta fusese inevitabil. Muzica putea fi doar un

stimulent, sau o cheie de rezolvare a tensiunii care exista între ei, dar în nici un caz, o cauză a atracției puternice pe care o resimțeau unul față de celălalt.

Nu, fusese mult mai mult decât acordurile unei muzici învăluitoare ; în aerul încărcat de electricitate, efluvii magnetice pluteau atâtători și dorința puternică îi îmboldea să se caute. Cum puteau să se împotrivească chemării ancestrale, când simțămintele acționează singure, fără să mai dea atenție rațiunii ?

Nicol simți același impuls ca și ea și, după ce puse ceașca pe masă, îi luă mâinile, privind-o fix în ochi.

— Prea multe piedici mentale, Marion — îi șopti el cu o voce răgușită. Ființele umane, nu se pot înțelege direct ; păcat, că trupurile noastre nu pot comunica fără intermedierea cuvintelor. Suntem deja maturi și sângele nostru fierbinte nu are nevoie de alte îndemnuri ; nu e nevoie de mijloace de comunicare, pentru a ști ce dorim acum.

La fel ca și celelalte **mamifere** — își spuse ea. Chiar în aceste momente, Marion nu se abținu să nu facă un racord cu cele învățate la școală. Nu se exterioriză, ci dădu afirmativ din cap, deoarece nici un alt răspuns nu ar fi fost corect și nu ar fi putut exprima ceea ce simțea cu adevărat.

Cu un gest delicat, ea îi luă ochelarii şi-i puse pe masă. Apoi, cu aceeaşi mişcare lentă, îi luă capul în mâini şi uitându-se în ochii lui, îl sărută cu gingăşie pe obraji, pe bărbie şi, în sfârşit, pe gură.

Semnalul străvechi fusese transmis şi cheia pasiunii se răsuci în broasca ce deschidea uşa iubirii. Nu mai puteau da înapoi. Buzele ei întâlniră gura lui senzuală şi înfometată. Sărutul dură, parcă, o veşnicie. Amândoi fuseseră cuprinşi de acecaşi senzaţie cotropitoare a dorinţei aprinse în trupurile lor.

Se aşezară strâns lipiţi, pe covor, în timp ce melodia ciudată a vechilor triburi incaşe, suna magic în încăpere. Acordurile pline de vrajă, o învăluiră pe Marion, care începu să se armonizeze cu chemările trupului lui Nicol. El începu să-i mângâie sânii, trezindu-i sfârcurile din amorţire ; buzele sale începură să o sărute cu gingăşie, răscolindu-i tot trupul. Sfârcurile deveniră două puncte fierbinţi şi tari, care păreau două pumnale înfipte în pieptul ei. Ea nu mai rezistă răscolirii simţurilor şi-i strigă numele, ţinându-i capul în strânsoarea braţelor sale, dorind ca voluptatea din corpul ei să nu se mai sfârşească.

Hainele lor zăceau împrăştiate pe covor şi toate reticenţele ei se risipiră, deşi era prima oară când asculta de impulsurile inimii. Îl dorea pe acest bărbat, tot atât de vio-

lent pe cât se părea că o dorește și el. Nu mai era momentul pentru îndoieli sau reținеri, pentru amânări sau procese de conștiință care să dureze câteva săptămâni — era vorba de un salt în lumea simțurilor pe care ea trebuia să-l facă acum, în acest loc. Orice nume i-ați găsi, orice etichetă i-ați aplica, numai acest lucru contează : momentul trăirii și plăcerea iubirii.

Mâinile, ochii și gura lui, îi descoperiră corpul splendid și ea, îndrăzni să facă același lucru, cu trupul lui, astfel că nici o părticică nu-i rămase necunoscută : se îmbătă de parfumul lui, așa cum el era extaziat de mireasma pielii sale catifelate. Nici o linie unduitoare a corpului ei nu a fost omisă sau neglijată, până când, în sfârșit, — după secunde, minute sau ore ? — el nu mai putu să-și rețină dorința înnebunitoare și-i șopti cu un glas întretăiat :

— Te vreau, Marion, te vreau !

— Și eu te doresc, Nicol !

Ea îl primi cu gemete și țipete și știu că posesia ei va fi completă și că-i va aduce revelația propriei sale ființe.

Începură să se miște la unison, cu încetineală mai întâi, dar din ce în ce mai repede, cu o putere disperată de a cunoaște agonia plăcerii, care explodă în final, în mici valuri de extaz : flăcări îi devorau trupul, din cap până-n picioare și fiecare nerv era bi-

ciuit de o voluptate pe care o resimțea și el la fel de adânc.

Posedându-i trupul minunat, Nicol o făcuse să se umple de fericirea dăruită oamenilor pe Pământ. Transportată de plăcere, ea înțelese că nu-l dorise numai ca bărbat ; voise să se pătrundă de întreaga lui ființă, de toate gândurile, emoțiile și sentimentele sale. Primindu-i trupul în ea, reușise să-i dobândească esența firii sale — tot ce admirase și-i plăcuse la el, tot ce ar fi vrut să cunoască în viitor despre el — și Nicol devenise o părticică din trupul ei, iar acest lucru îl dorise de când îl cunoscuse.

El mai rămase în ea, deja simțindu-i greutatea trupului, cu pielea fierbinte lipită de a ei. Într-un târziu, el se sprijini într-un cot și se uită în ochii ei. Privirea lui era adâncă, mai ciudată ca de obicei, dar caldă și mângâietoare.

— Marion ! — exclamă el.

— Ce e ? — surâse ea fericită.

— S-a terminat discul.

— Așa e — recunoscu ea.

Muzica se sfârșise și ea nici nu simțise acest lucru ; nici nu și-ar fi dat seama de aceasta, dacă tăcerea din încăpere nu i-ar fi confirmat spusele lui.

— Vrei să-l pun pe partea cealaltă ?

— Nu — răspunse el, sărutând-o uşor şi mângâindu-i părul negru lucios. Îţi spun îndată ce vreau — continuă el, punându-i un deget pe buze. Mai bine, îţi voi arăta.

Ea reuşi să se răsucească, astfel că se afla deasupra lui şi pletele ei negre îi acopereau obrazul.

— Cum, din nou ?

— Din nou, iar din nou. Toată noaptea.

— Nicol, asta se cheamă deja, lăcomie !

Cuvintele ei glumeţe, nu putură să ascundă dorinţa de a gusta iarăşi din plăcerile iubirii.

— Am un apetit de om sănătos, nimic altceva — îi şopti el la ureche, după ce-i îndepărta pletele în dezordine.

— Dezgustătoare poftă ! — făcu ea, clătinând din cap..

— Ce să fac, dacă eşti atât de seducătoare, domnişoară — replică el, rostogolind-o în pat.

Apelativul folosit de el îi redeşteptă conştiinţa şi-i atinse o coardă sensibilă, astfel că ea exclamă :

— Cum rămâne cu Becky ?

— Ce legătură are ea cu noi ? Vrei să obţii aprobarea ei ?

— Dacă se trezeşte şi te strigă...

— Marion — murmură el, ţinând-o strâns îmbrăţişată şi uitându-se fix în ochii ei. În curând va trebui să plec din Anglia.

Știi asta, la fel de bine ca Becky. Este cazul să se obișnuiască cu lipsa mea, atunci când se trezește.

El reușise să rămână înțelept, chiar și în aceste momente de puternică intensitate emoțională.

— În seara asta — continuă Nicol cu mai multă gingășie — voi rămâne cu tine. Acum, nimic nu contează, nici chiar Becky — șopti el, pe când reîncepu să se miște în ea. Ți-am spus doar, că avem multe afaceri de terminat.

Afaceri de terminat ; cuvintele îi aminti lui Marion ceva — exista un motiv special care justifica prezența lui Nicol aici.

Buzele lui nu-i dădură răgaz să se gândească, deoarece îi reaprinseră flacăra mistuitoare de adineauri ; mâinile lui îi readuseră senzația de plenitudine și trupul ei fu străbătut de un freamăt care o purta spre extaz... .

— Nicol — reuși ea să articuleze, în culmea fericirii.

— Ce e, scumpa mea ? — o întrebă el, îngrijorat de tonul ei grav.

— Te rog să fii prezent... când Becky se va trezi, îmi promiți ?

El se uită cu atenție la ea.

— Marion, ești o femeie uluitoare. Cum de reușești în aceste clipe divine, să te gân-

deşti numai la mâhnirea Rebeccăi când va constata la trezire, că nu sunt lângă ea ?

— Nu **numai** la asta mă gândesc, Nicol — protestă ea moale.

El nu-i dădu ocazia să mai spună ceva, deoarece începu să o facă să se mişte în acelaşi ritm, ţinându-şi promisiunea.

— Voi fi acolo, când Rebecca se va trezi. Te voi părăsi la ivirea zorilor, mă voi strecura pe străduţe lăturalnice şi mă voi lungi în patul meu, dând impresia că am fost toată noaptea lângă ea — spuse el, râzând. Până atunci, mai avem însă câteva ore şi vreau să te iubesc mereu, până când vei spune că este suficient. Spune-mi, dacă ai vreo obiecţie, Marion. Noaptea e lungă. Acesta, a fost numai începutul...

— Nu am nici o obiecţie, zise ea, fremătând în braţele lui. Marion simţea că nu putea să-l refuze, oricare i-ar fi fost dorinţele. Nicol avea un mod de comportare atât de diferit de alţii, încât tot ce dorea el, dorea şi ea. Era diferit de ea, dar reuşise să o facă să fie mult mai aproape de el decât oricare altă fiinţă... Poate că săptămâna viitoare, odată ce va fi plecat din ţară, va reuşi să se gândească la ea şi poate că revenită la şcoală, îşi va redobândi echilibrul sufletesc. Poate, poate...

Din nou, el deveni înţelept şi-i citi gândurile.

— Ca învăţătoare, faci o muncă deosebită. Acum însă, nu eşti la şcoală.

Nicol o sărută pe pielea mătăsoasă a gâtului şi-i şopti :

— Acum, eşti mai bună ca oricare altă învăţătoare.

El o sărută cu pasiune pe umeri.

Atunci, braţele ei se arcuiră în jurul gâtului său şi-l strânse cu putere la piept.

Noaptea este lungă ; da, el avusese dreptate.

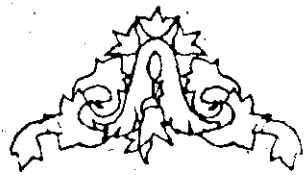

CAPITOLUL 6

Nicol se ţinu de cuvânt : se deşteptă înainte de ora şase şi se strecură în ceaţa matinală, a capitalei. Ajunse devreme în casa vicarului şi, după ce deschise încet uşa de la intrare, se furişă fără să facă zgomot în camera sa, ţinându-şi pantofii în mână.

Marion nu simţi nici sărutarea lui pe frunte, nici zgomotul făcut de uşa de la intrare. Nicol o lăsă cufundată într-un somn adânc, cu braţele sub cap ca un copil mulţumit de darul primit, cu părul răvăşit pe pernă. În timpul nopţii, ei se mutaseră în dormitor, dar ea nu mai ţinu minte, în care moment se întâmplase acest lucru.

Ea mai dormi încă cinci ceasuri. Când se trezi, se duse în sala de baie, unde rămase în cadă, mai bine de o jumătate de oră. După aceea, îşi pregăti un mic dejun copios, alcătuit din şuncă, ouă, roşii, pâine prăjită şi bău câteva cești de cafea tare. În sfârşit, odihnită şi refăcută, se duse în sufragerie şi se aşeză la birou, încercând să-şi

pună gândurile în ordine. Avea obiceiul să stea mereu în acest loc când avea ceva important de hotărât ; biroul era o mobilă veche din lemn sculptat şi aparţinuse bunicii sale. Marion avea credinţa că bunica, pe care nu o cunoscuse vreodată, exercita o influenţă binefăcătoare asupra ei.

Astăzi, totuşi, bunica ei Emily, care fusese o femeie energică, nu reuşi să o ajute. Cu cât căuta Marion să-şi limpezească gândurile, cu atât ele deveneau mai încurcate şi mai dificil de pătruns. Nu, hotărât lucru, astăzi era ziua simţămintelor, nu a raţiunii reci. Dimineaţa care urmase unei nopţi atât de zbuciumate, nu putea fi consacrată unei analize la rece ; era momentul unei depline luări la cunoştinţă, a noii ei stări de feminitate. Putea să se bucure de faptul că avusese ocazia să cunoască experienţa minunată a feminităţii şi că **ştia** ce putere imensă, stă în iubire.

Visătoare, îşi îndreptă gândurile către fiinţa care-i schimbase viaţa : Nicol Jarvis. Cu o lună în urmă, nici nu auzise de el şi acum, intrase în viaţa ei ca o furtună, răscolindu-i sufletul. Îi furase inima şi-i supusese trupul, astfel că acum, totul era nou pentru ea : prezentul îi fusese transformat, iar viitorul devenise luminos. Era convinsă,

că se potriveau foarte bine unul cu celălalt.

Desigur, că aveau nevoie de o perioadă mai mare de timp, pentru a se cunoaşte mai bine. Plecarea lui venea la ţanc ; va avea răgaz să se gândească foarte bine la relaţia lor. Astăzi însă, era fericită că stătea la biroul de lemn masiv şi că...

Brusc, fu trezită din reverie : soneria telefonului ţârâi îndelung. Clătinând din cap, se duse în hol să răspundă.

— Marion ?

Recunoscu imediat, glasul cald al soţiei vicarului.

— Bună, Fran — spuse Marion, îngrijorată de motivul care putuse să o împingă pe cumnata lui Nicol, să-i telefoneze. Să nu fi ajuns acesta, acasă ? Să fi fost altă problemă, sau un mesaj din partea lui ? Totuşi, el îşi respectase întotdeauna cuvântul.

— Cum te simţi în dimineaţa aceasta ?

— Mulţumesc, bine. Marion se întreba dacă Fran se interesa de sănătatea ei din politeţe, sau ştia ceva în legătură cu relaţia dintre ea şi Nicol.

— Mă bucur. Ţi-am telefonat, pentru a afla când poţi veni să iei masa cu noi. Nic m-a rugat să-ţi spun...

— A rămas să vorbesc cu el în seara asta. A promis că-mi va da un telefon, când se

va întoarce de la bibliotecă — o întrerupse Marion, simțind o primejdie.

— Știu acest lucru. Nicol mai are puțină vreme până la plecare și dau o masă festivă, la care ești invitată. Toată familia dorește să vii.

— Toată familia ? — se posomorî Marion.

— Nu ți-a spus ? Trebuie să plece la noapte, pentru a prinde avionul care-l va duce în America Centrală.

— Știam că va pleca la sfârșitul săptămânii, dar...

Marion regreta că nu mai avea la dispoziție încă câteva zile, pentru a forma un cuplu și a se cunoaște mai bine.

— Da, dar astăzi este deja vineri. Asta înseamnă pentru el, sfârșitul săptămânii. Cred că s-a gândit că este cazul ca Becky să se obișnuiască cu lipsa lui, înainte de reînceperea școlii.

— Desigur, este foarte bine — o aprobă Marion, cu mult tact pedagogic. În sinea ei, era tristă : de ce pleca Nicol în noaptea asta ?

— Deci, contăm pe prezența ta ? Nic știe că te-am invitat și cred că se gândește să ieșiți împreună, după ce se termină festivitatea familială.

Nici o îndoială, că el nutrea asemenea gânduri. Acum, Marion putea să-şi amintească de faptul că Nicol îi spusese de afacerile ce trebuiau terminate. Nu era sigură, dacă afacerile cu ea fuseseră încheiate noaptea trecută, dar ştia că nu mai sunt atâtea lucruri de făcut. Viaţa continua şi Marion trebuia să se preocupe de alte probleme.

— Spune-mi, poţi să vii — insistă Fran, nedumerită de tăcerea lui Marion. Becky este lângă mine şi se uită întrebător, încât nu pot decât să sper că vei accepta invitaţia mea.

Marion îşi drese vocea.

— Da, voi veni. Voi fi bucuroasă să vă revăd pe toţi. Îţi mulţumesc pentru cinstea de a mă socoti ca făcând parte din familie. Sunt mândră de asta.

— Ne faci la toţi o mare bucurie! — exclamă Fran.

— Când trebuie să vin ?

— Cred că dacă vei veni la patru, vei avea vreme să stai puţin cu Becky, înaintea sosirii lui Nic.

— Ce trebuie să aduc ? Cu ce-ţi pot fi de folos ?

— Oh, Dumnezeule, să nu aduci nimic. Den şi cu mine ne vom ocupa de toate. Dacă vii, totul va fi minunat.

— De acord. La patru, sunt la voi. Spune-i lui Becky, că mă bucur că o voi vedea.

Se auziră câteva şoapte, apoi, Fran îi spuse :

— Becky este în culmea fericirii ! Abia aşteaptă să se facă ora patru. Acum, trebuie să mă întorc la bucătărie. Pe curând, ce să-i faci, treburile înainte de toate !

Conversaţia cu Frances, îi îndepărtă starea de euforie şi în momentul când ajunse la casa vicarului, Marion putea să-şi dea seama ce simte cu adevărat. Înainte de a pătrunde în sufragerie ea ştia că este obosită după noaptea de dragoste şi aştepta temătoare, să-l revadă la lumina zilei. Era puţin stingheritä, în ciuda faptului că se iubiseră atât de intens şi că petrecuseră împreună, momente de mare fericire — ori poate tocmai din cauza lor, se temea puţin.

Rebecca o primi numai zâmbete, deşi părea mai palidă şi mai trasă la faţă decât ieri. Desigur, că plecarea tatălui, o mâhnise mult pe fetiţă. Sărmana copilă, cât de trist îi era sufletul, deşi căuta să nu-i arate învăţătoarei cât de mult suferă !

— Unchiul Den este în bucătărie şi mătuşa stă cu copiii care tocmai s-au trezit — o informă fetiţa, care după un moment de ezitare, îi propuse :

— Nu vreți să mergem în camera mea, domnișoară ? Vreau să vă... arăt ceva.

— Cu plăcere, draga mea — răspunse Marion, adresându-i un surâs clar, pentru a o liniști, simțind că fetița este conștientă de propria incertitudine sufletească. Nu dorea să-i transmită Rebeccăi, starea ei de îngrijorare.

Fetița o conduse bucuroasă în camera ei. În timp ce urcau scara, Marion îi risipi gândurile negre, întrebând-o dacă filmul a făcut-o să viseze urât.

— Oh, nu — răspunse Becky cu promtitudine. A fost numai un film. Visurile rele le am întotdeauna în legătură cu bucuriile reale, nu despre filme sau cărți.

Marion se întrebă ce lucruri reale ar fi putut să-i trezească Rebeccăi coșmaruri, în timp ce se așeză pe patul fetiței, așteptând curioasă să vadă ce dorea să-i arate Becky.

Aceasta se duse glonț la bibliotecă și scoase un album gros, pe care-l întinse lui Marion.

— Acesta este albumul în care îmi păstrez cele mai frumoase desene, precum și scrisorile trimise de tăticul meu. Am și câteva ilustrate, din toate colțurile lumii, colindate de tata.

Marion examină entuziasmată desenele fetiței, pe care le știa de la școală. Admiră,

ilustratele trimise de Nicol, care conţineau imagini superbe din New York şi Washington, Havana şi Panama, Bogota şi Caracas. Câţi kilometri străbătuse şi încă mai avea de gând să parcurgă alţii, în curând.

— Şi aici — spuse Rebecca pe un ton misterios — este locul unde păstrez amintirile mele de preţ şi-i arătă un album cu coperţi frumos colorate, înfăţişând un dragon. L-am cumpărat în Hong Kong.

— Îmi amintesc, mi-ai vorbit despre el. Aici ai pus cartea mea de vizită, nu-i aşa ?

— Aşa e — recunoscu Rebecca, deschizând filele albumului. Am colecţionat programe de teatru, meniuri, bilete şi invitaţii. Uite — arătă ea cele mai recente achiziţii — aici este cartea ta de vizită şi biletul de cinema de ieri. Iar aici, este meniul de la restaurantul Mc Donald's.

Marion era impresionată de pasiunea fetiţei de a păstra amintirile cele mai interesante din viaţa ei, într-un album aranjat metodic şi păstrat cu grijă.

— Este minunat, Becky. Ce bine ai făcut că mi l-ai arătat. Marion simţea că fetiţa mai avea ceva de arătat, dar nu dorea să o zorească. Orice ar fi dorit să îi prezinte, trebuia s-o lase pe ea înseşi să hotărască.

— Aici — continuă Becky, dând paginile albumului — am câteva fotografii.

Marion zări câteva imagini cu un bebeluș.

— Uitați-vă, sunt eu cu tăticu.

Marion nu-și mai putea desprinde ochii de la fotografie. Nicol nu se schimbase deloc în ultimii șapte ani, arătând la fel ca în momentul când o ținea pe fetița sa în brațe : mândru că este tată, calm și încrezător, îmbrăcat în pantaloni „Bermude" și o cămașă cu mâneci scurte.

— Era atât de cald ? — se interesa Marion, pentru a spune ceva, în timp ce glasul îi sună straniu. Se gândea la picioarele lui musculoase, încă și mai bronzate în fotografie decât le văzuse cu câteva ore în urmă, când fuseseră înlănțuite cu ale sale.

— M-am născut în India. Acolo este foarte cald.

— Da, așa e — o aprobă Marion, încântată de răspunsul concis și precis al fetiței.

Rebecca răsfoi albumul și-i arătă alte fotografii.

— Aceasta este mama mea — spuse ea pe un ton trist.

Marion sesiză mâhnirea copilei și fu emoționată de gestul ei de a-i arăta amintirile sale cele mai intime și mai dureroase. Era un moment încărcat de semnificații în viața copilei, dovedind curaj și inteligență ; ea considerase că numai învățătoarea ei este capabilă să-i înțeleagă drama.

Acum, Marion trebuia să dea dovadă de tact pedagogic şi de înţelegere a sufletului copiilor. Simţea din tonul fetiţei, că aceasta era înverşunată şi temătoare. Împotriva cui, se răzvrătea Becky ? Împotriva tatălui ? A învăţătoarei ? Era supărată pe ea înseşi. Pe mama ei, care o lăsase orfană ?

Totul putea fi posibil, sau plauzibil, ştia Marion din experienţa ei pedagogică. Nu avea însă timpul să pătrundă în psihologia actelor volitive ale fetiţei, deoarece trebuia să răspundă gestului generos al Rebeccăi altfel, totul însemna timp pierdut.

Mai rău, tăcerea ei, i-ar fi cauzat fetiţei o suferinţă inutilă. Era un moment de maximă importanţă în viaţa emoţională a elevei sale, care trebuia menajată.

Ea studie fotografiile, în timp ce Rebecca stătea tăcută lângă ea, aşteptându-i curioasă, reacţia. Primele imagini, înfăţişau câteva scene de familie : Nicol cu fetiţa, o femeie încântătoare cu fetiţa alături de o servitoare de origine chineză ; aceeaşi femeie, stând în picioare, îmbrăcată elegant, zveltă şi extrem de îngrijită, chiar în condiţiile climei tropicale, sau ale Extremului Orient...

O privire mai atentă, îi dezvălui câteva amănunte interesante : femeia era brunetă, cu părul negru şi lucios, tăiat scurt la spate, cu ochii căprui şi faţa smeadă. Rebecca

îl moştenise mai degrabă pe tatăl său, decât pe mama ei. Semăna leit cu Nicol, atât în privinţa feţei cât şi a caracterului...

Marion avu impresia că o cunoaşte foarte bine pe această femeie, încât nu ar fi avut nevoie să o întâlnească pentru a-şi da seama de firea ei. Avea impresia că este o veche prietenă din copilărie, pe care o revedea în fotografii. Era desigur o senzaţie falsă : Andreea Jarvis, murise de doi ani şi nu avusese prilejul să o cunoască. Cu toate acestea, ceva straniu şi adânc, o umbră... sau un ecou... îi dădeau o senzaţie ciudată, de regăsire a unei fiinţe apropiate...

Marion făcu o mişcare greşită şi scăpă albumul pe covor. Scoase un ţipăt de teamă. Rebecca se aplecă şi ridică albumul, ţinându-l strâns la piept. Expresia chipului ei palid, deveni temătoare şi neîncrezătoare.

— Rebecca ! — exclamă Marion, făcând un mare efort să-şi stăpânească emoţia puternică ce o cuprinsese. Vorbele îi ţâşniră speriate din gât, aşa cum se izbeşte un peşte de coca unui vapor, deoarece întrebarea era foarte importantă pentru ea.

— Eu... eu... ea este mama ta ?

— Rebecca dădu din cap, uitându-se fix în ochii ei.

— Ea... **ea seamănă, ca două picături de apă, cu mine** — exclamă Marion.

Numai formularea acestei fraze, îi dezvălui grozăvia în care se afla. Tâlcul vorbelor o lovi cu putere în plexul solar, încât ea se clătină şi se sprijini cu mâna de capul patului.

Rebecca dădu iarăşi din cap, deoarece nici ea nu-şi găsea cuvintele.

— Dar... de ce nu mi-a spus nimic? Vreau să zic, înainte de... De ce? — se frământă ea, căutând cu disperare răspunsul.

Marion se întinse pe pat, cutremurată de revelaţia asemănării cu mama Rebeccăi. Acesta fusese ultimul secret pe care-l deţinuse Becky şi pe care dorise să i-l spună la urmă. Nu se aşteptase la asta şi stătea acum pe pat, sprijinită de pernă, cu gândurile răvăşite, incapabilă să-şi stăpânească emoţia.

Într-un târziu, se auzi vocea fetiţei:

— Tăticu vroia să-ţi mărturisească acest lucru. Ne-a spus asta, tuturor. Cu toţii l-am rugat să facă asta — mătuşa Fran, unchiul Den şi eu însămi. Ne-a promis că-ţi va spune şi totuşi, nu a avut curajul până acum. Azi dimineaţă mi-a zis, că nu a reuşit încă, să-ţi facă această destăinuire. Ne-a interzis să-ţi vorbim despre acest subiect, susţinând că este de datoria lui, să-ţi atragă atenţia asupra asemănării. Dar... am vrut ca să fii pusă la curent, deoarece tăticu... începu Becky cu un glas mai sigur,

uitându-se în ochii lui Marion și izbucnind în hohote amare de plâns — el va pleca la noapte și încă nu știai această taină...

Marion se ridică și o luă pe copilă în brațe. Șocul prin care trecuse, fusese destul de puternic, dar suferința fetiței era mai gravă și nu mai suporta amânarea. Rebecca plânse pe umărul învățătoarei, câteva minute bune, în timp ce Marion rămase cu bărbia sprijinită de capul Rebeccăi.

Când suspinele se mai potoliră, Rebecca își înălță privirea spre ea.

— Îmi pare rău, Marion.

Era prima dată când îi spunea pe nume, dar niciuna nu-și dădu seama de asta.

— Nu am vrut să-ți spun până acum, știu că am greșit, dar... Dar mi-a fost teamă, că tăticu pleacă fără să-ți spună adevărul și chiar dacă mătușa Fran mi-a atras atenția să păstrez secretul, nu am mai putut aștepta. Regret mult, dacă a fost o surpriză neplăcută.

— Într-adevăr, a fost o surpriză — spuse Marion oftând dureros și luându-i Rebeccăi mânuțele pentru a le duce la obrazul ei. Mama ta, a fost la fel ca mine ? Arăta, așa, cum este în aceste fotografii ?

Rebecca dădu din cap, cu gravitate.

— Da, așa a fost. Și fața și părul și toată ființa, erau la fel. Numai că, nu purta aceleași haine.

— Îmi dau seama — replică Marion cu sarcasm.

— Nu-mi amintesc prea bine de mama. Cred că arăta ca tine, dar nu se comporta la fel, înțelegi, nu-i așa? Rebecca se străduia să se facă înțeleasă, dar vocea ei era nesigură, iar pe chip, i se citea frământarea.

— Înțeleg ce vrei să spui — îi zise Marion cu gingășie. Fără să vrea, se gândea la discuția avută cu două zile în urmă și nu-i venea să creadă, că privirile fetiței, atât de nevinovate, ar putea ascunde un mesaj grav.

„Ca niște umbre... ca o persoană reală, dar diferită de aceasta, ele sunt niște apariții care nu-s la fel cu ființele vii, dar te fac să te gândești la posibilitatea de a fi **reale**". Așa se exprimase Becky despre filmul văzut împreună și Marion își aduse aminte, că Nicol îi aruncase o privire îngrijorată, ca și cum i-ar fi atras atenția, să nu facă mărturisiri complete. Marion nu putuse ghici semnificația acestui semn, care dorise să ascundă un lucru extrem de nefericit și dureros.

Șocul puternic, se transformă într-o resemnare rece, plină de amărăciune. Cum de nu-și dăduse seama, că bărbații nu devin atât de sentimentali, decât dacă urmăresc un scop bine definit. Nu pe adevărata Marion Thomas, o căutase el.

Acum pricepea, că el avusese un motiv întemeiat pe care i-l ascunsese cu grijă : cum putea un bărbat cu calităţile sale, să aibă relaţii cu o femeie atât de obişnuită ca ea ? Ar fi trebuit să analizeze mai adânc, motivele care-l îndemnaseră să-i facă curte.

Marion nu era decât o întruchipare, o umbră reflectată a fostei sale soţii, pe care o divinizase ; atât şi nimic mai mult. Încă de când venise la şcoală, ştiuse de la fiica lui, că Marion seamănă cu mama ei. De aceea nu dorise să-i mărturisească totul, jucându-se cu credulitatea ei. Figura ei, declanşase în el o pasiune pe care o crezuse moartă pentru totdeauna. O pasiune reînviată. O emoţie falsă. Ce senzaţie stranie a încercat, ţinând-o în braţe, gândindu-se la altă femeie, care murise, la o nălucă, dorind să **simtă** din nou, căldura soţiei mult iubite.

Marion se înfioară. Cum putuse Nicol să facă dragoste cu o fantomă ? I se puse un nod în gât şi i se făcu greaţă.

Ce degradare umană ! Atât la călău cât şi la victimă. Nu putea să arunce vina pe fetiţă, sau pe altcineva, decât pe Nicol. Toţi membrii familiei au fost extrem de rezervaţi, faţă de ea. El le atrăsese atenţia să nu spună nimic şi toţi se supuseseră hotărârii sale, până când Rebecca nu s-a mai putut stăpâni. Fiica lui alesese această cale

dramatică de revelare a adevărului, nu din cruzime, ci din cauză că era atât de dificil să-i spui direct, cuiva, groaznica realitate care-l înconjoară.

Cât despre Den și Fran, observaseră cât de discret se purtaseră cu ea, încă de la prima vizită ; o studiaseră cu o curiozitate evidentă, îi dăduseră mai multă atenție decât presupunea persoana ei și se purtaseră cu ea, cu o ospitalitate neobișnuită față de o străină... Acum pricepea de ce o urmărise Rebecca în pauze, în curtea școlii, ca și cum ar fi dorit să se agațe de cineva drag și inaccesibil. Ea se arătase intrigată de comportarea fetiței și-i povestise acest lucru lui Nicol, la prima lor întâlnire de la școală, dar el nu fusese deloc surprins de cele relatate. Acum își dădea seama, că invitația de a lua masa împreună, părea venită din partea unui bărbat care dorea să regăsească ceva, pierdut de multă vreme.

Da, acum putea pune toate lucrurile laolaltă și toate începeau să se lege și să capete contur clar. Nu fusese acceptată în familia Jarvis cu ființa ei reală, îngăduindu-i-se să joace rolul unei încarnări, o reînviere a Andreei dispărute, nu Marion — o nouă prietenă, o nouă profesoară, o nouă iubită...

Capul îi vâjâia și o durea stomacul, dar se ridică în picioare, controlându-și vocea. Copila suferise prea mult și nu avea nici o vină.

— Ai făcut bine că mi-ai spus, Becky. Oricum aș fi aflat, mai devreme sau mai târziu. Sunt sigură de asta. **Când drăguțul de Nicol, ar fi considerat că trebuie să-mi mărturisească adevărul** — își spuse în sinea ei.

— Te rog, să mă asculți cu atenție — continuă ea, după o pauză. Nu mă simt prea bine. Nu cred că pot să mai rămân la ceai. Spune-i mătușii Fran, că m-am răzgândit și că m-am simțit rău, de aceea am luat hotărârea să mă întorc repede acasă și să nu mă expun riscului de... „de a-l revedea ?“ — se gândi ea. „De a-i face un scandal monstruos, care să risipească atmosfera de pace din casa vicarului ?“ ...„de a nu molipsi cumva, copii ei“ — își termină cu greu fraza, în gând.

— Nu e din cauza fotografiilor ? Nu e din cauza celor ce v-am relatat ?

Rebecca părea atât de speriată, încât Marion se grăbi s-o liniștească.

— Nu, nu — minți ea, disperată. Nu m-am simțit în apele mele, când m-am sculat azi dimineață. Este destul de plauzibil — își spuse Marion în sinea ei. Cred că mi

s-a făcut rău de la ceva. **„De la faptul că m-am îndrăgostit"...** Te rog să-i transmiți mătușii Fran, că-mi pare rău, de acord ?

Rebecca părea la fel de îngrijorată.

— Poate că de vină este gripa mea. Se poate s-o fi luat de la mine și acum...

— Nu, Becky — zâmbi Marion, înduioșată de grija ce i-o purta fetița, mângâind-o pe păr. Nu te îngrijora, nu e vorba de gripă. Nu este vina ta, fii sigură — afirmă ea cu tărie, sperând ca fetița să poată înțelege că mâhnirea ei nu se datorează bolii avute.

— De acord, am să-i spun mătușii, cele ce m-ai rugat — rosti Becky, cu o voce tremurândă. Îmi pare rău, că nu te simți bine, domnișoară. Sper să te simți mai bine și să vii la școală săptămâna viitoare.

— Voi veni, bineînțeles — o asigură Marion, surâzând. Unde ar putea să se ducă ? Ce-i mai rămânea de făcut, după o asemenea revelație ? Se îndreptă spre ușă.

— Să-i spun la revedere, tăticului, din partea ta ? — o întrebă fetița, pe un ton mai vesel.

Marion se întoarse spre ea și văzu că Becky ținea încă în brațe, albumul care conținea fotografiile mamei sale.

— Da, desigur, urează-i drum bun, din partea mea.

Închise apoi ușa în urma ei și coborî încet scările până ajunse în hol. Mergea fără să se gândească la ceva, absentă. Picioarele o duceau singure spre ușa de la intrare. Ea simțea că plutește în aer, că se dedublează și că este departe de realitate.

Dinspre bucătărie, se auzeau voci și un aparat de radio care transmitea muzică. Den pregătea cina. Dinspre baia a cărei ușă era pe jumătate deschisă, țipetele și scâncetele lui Michael, arătau că face iarăși baie, ajutat de James care mai mult o încurca pe mama sa.

Marion părăsi clădirea în liniște și se îndreptă ca un automat, spre casă. Se străduia să se concentreze asupra drumului, dar nu putea reține nimic. Era prea zguduită lăuntric, pentru a mai da atenție lumii exterioare. Dorea să ajungă cât mai repede în apartamentul ei, pentru a-și da frâu liber lacrimilor. Era hotărâtă să înfrunte cu curaj, destinul.

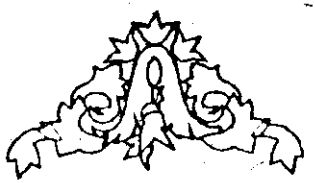

CAPITOLUL 7

Cu obrajii îmbujorați și cu fruntea sus, Marion o luă pe prima stradă la dreapta, apoi ajunse pe o arteră aglomerată, plină de magazine și sedii de firme. Oamenii forfoteau nerăbdători să-și rezolve problemele ; printre ei, colegi și elevi împreună cu părinții lor, dar mulțumită Cerului, nu recunoscu pe nimeni... Străbătu alte străzi animate, până ajunse în cartierul ei liniștit.

Sperase și în același timp se temuse, că Den și Fran or să alerge după ea și o vor ruga să revină în casă și să dea niște explicații, în legătură cu starea sănătății sale. Nu se întâmplase însă nimic și poate, că fusese mai bine așa. Nu dorea să-i înfrunte pe cei doi soți, mai ales, că nu s-ar fi putut abține și le-ar fi spus câteva cuvinte, să-i usture. Vocea conștiinței sale, îi spusese că avea nevoie de singurătate până să poată da piept cu realitatea înconjurătoare, fără să fie în pericol de a-și expune părerile cu vehemență.

Nu fusese prea elegantă plecarea ei precipitată, dar, cel puțin, îi purtase noroc,

scutind-o de a-l vedea pe Nicol în carne și oase. Rezistența ei ar fi slăbit la farmecul pe care-l degaja persoana lui și cuvintele pline de căldură ale gazdelor, i-ar fi înmuiat înverșunarea. Șocul emotiv pe care-l suportase, era prea puternic și prea profund, ca să poată fi atenuat prin simple scuze și regrete. Era imperios necesar, să aibă un timp mai mare de reflecție, pentru a-și învinge temerile și a depăși starea de dezamăgire care-i cuprinseseră sufletul.

„Timp, va avea berechet" — surâse ea cu tristețe. Ce bine, că Nicol va fi absent din Londra, câteva săptămâni. Imediat ce va ajunge acasă, va închide bine ușa, și va scoate telefonul din priză, până când va fi sigură că el părăsise țara. Nu-i va răspunde, chiar dacă el va veni să sune la ușa apartamentului ei...

Ajunse aproape de casă, uitându-se la mașinile care treceau pe stradă și observă că traficul nu era intens. Cu toate acestea, remarcă o mașină care mergea încet în urma ei. Oh, Doamne ! numai să nu fie un tip pus pe agățat. Toți bărbații care agresau femeile pe stradă, îi produceau o furie irepresibilă, iar în acest moment, nu avea chef să îndure insultele grosolane ale șoferului.

Se grăbi să scape de urmăritor, dar mașina continua să se țină după ea. Dădu col-

ţul străzii şi observă că maşina este de mic litraj şi că are culoare roşie.

Începu să fugă şi în aceeaşi clipă, şoferul sări din maşină şi-i bară calea. Deoarece el sărise de pe locul pasagerului, îşi dădu seama că maşina are volanul pe stânga şi că era condusă de un stângaci.

— Marion !

Ea tresări surprinsă şi rămase fără glas. Nicol ! Era el, într-adevăr şi expresia feţei sale era încruntată, dar fără urmă de ruşine sau vinovăţie. Furia ei, atinse imediat cota de alarmă.

— Mulţumesc Cerului, că te-am prins înainte să nimereşti sub roţile unei maşini ! — spuse el cu ironie. Cât de bine îi intuise gândurile, chiar dacă o cunoştea de atât de puţină vreme ! Trebuia să recunoască însă, faptul că nu mai era o noutate pentru el şi nu mai reprezenta o taină nedezlegată. Ea constituia materialul din care Nicol refăcea imaginea unei femei foarte apropiate lui ; o femeie cu care se obişnuise să trăiască. Se poate ca asemănarea cu fosta soţie, să nu se rezume numai la trup — se gândi în sinea ei.

— Marion ! — repetă el şi se apropie, uitându-se cu atenţie în ochii ei. Nu o atinse, dar apropierea lui fizică, îi provocă o violentă senzaţie de teamă şi mânie.

— Te rog, Marion !

Ea continua să se uite tăcută la el, furioasă şi tulburată. „Te rog", ce ? Ce vrea să o **roage.** Îşi înfipse unghiile în palmă şi-i aruncă o privire rece, păstrând o tăcere ameninţătoare.

— Trebuie să vorbim. Îmi dau seama ce-ai simţit... spuse el, aşteptând zadarnic un răspuns din partea ei. Marion se gândea, că nu poate să mai scape de el, în mijlocul drumului.

— Te rog, Marion, să intrăm în maşină.

El îşi păstrase siguranţa de sine şi-i cerea cu hotărâre un răspuns.

Ea dădu negativ din cap.

— Marion, îmi pare rău. Regret, că ai aflat totul pe această cale. Nu am avut această intenţie, dar nu e vina Rebeccăi, ci numai a mea. Am vrut să-ţi spun mai demult, dar nu am reuşit să-ţi cer scuze. Îmi pare rău, de tot ce s-a întâmplat.

„De tot" ? Privirea ei se întunecă şi durerea din suflet deveni şi mai puternică. Asista neputincioasă, la remarca lui cinică despre regretul pe care-l încerca despre **tot** ce s-a întâmplat !

Nici o remuşcare, nici o justificare pentru satisfacţia de a o fi făcut femeie...

Nicol observă amărăciunea care se oglindea pe chipul ei şi simţi că privirile ei îi ard sufletul. Îşi schimbă tactica, dându-şi

seama că ea este în stare de şoc şi că el însăşi, trebuie să depăşească un moment dificil. Era timpul să acţioneze rapid, fără menajamente.

Fără să mai ezite, o apucă de braţ şi o trase cu putere spre el. Cu cealaltă mână, o apucă de bărbie şi se uită ţintă la ea, implorând-o cu privirea, să-l asculte.

— Ascultă-mă, Marion. Rebecca mi-a spus ce s-a întâmplat, imediat ce am venit acasă. Fetiţa era îngrozită, dar nu am mai avut timp să o liniştesc. Am lăsat-o în grija lui Fran şi am venit într-un suflet spre casa ta, deoarece ştiu ce groaznic te simţi acum.

Vorbele sale reuşiră să-şi atingă scopul şi limba ei se dezlegă, în sfârşit. Nu-i mai era teamă de faptul că el o cuprinsese de braţ, dar se apără de remarcile lui impertinente.

— Aşadar, ştii foarte bine ce simt, nu-i aşa ? Ce deştept eşti ! Nu eşti masculul musculos şi fără minte — explodă ea, scuturându-şi braţul — dar te consideri un super-inteligent ! Cu toţii ştim însă, că nu eşti atât de perfect pe cât pari la prima vedere, nu-i aşa ?

El nu dădu atenţie sarcasmului ei şi continuă pe acelaşi ton autoritar.

— Îmi dau seama, prin ce clipe groaznice treci, Marion, dar tu nu accepţi posibi-

litatea ca eu, să fiu înțeles. Rebecca este o fată — îi aminti el — foarte cuminte, foarte înțeleaptă, dar se și **înverșunează** repede, împotriva a aceea ce nu-i convine. Noi suntem niște adulți și judecăm mai adânc. Dă-mi voie să merg acasă la tine și acordă-mi șansa să mă explic. La început, am vrut să-ți mărturisesc adevărul, căci mi-am dat seama, de...

— De asemănarea cu sărmana ta soție ? Pun pariu, că ai vrut ! — replică ea pe un ton cinic care, masca durerea sufletească profundă.

El nu se lăsă și adăugă cu convingere :

— Nu-ți amintești, că te-am prevenit că vreau să-ți spun un lucru important ? — o zgâlțâi el. Nu-ți amintești, Marion ?

— Oh, de când tot îmi spuneai, că vrei să-mi vorbești și nu te-ai ținut de cuvânt — clătină ea din cap, cu tristețe. Nici chiar, atunci când... hohoti ea.

— Atunci, când ?

— Atunci când te-ai culcat cu mine — rosti ea apăsat, pentru ca lucrurile să fie clare, pentru amândoi.

Strada nu era aglomerată și Nicol făcu un pas înapoi, trăgând-o pe Marion în direcția mașinii.

— Cred — spus el cu precauție — că este cazul să mergem la tine acasă și să discutăm cu calm, situația noastră.

— Ţi-ar plăcea, nu-i aşa ? — ţipă ea, zbătându-se. Sigur că ţi-ar plăcea să repeţi distracţia din noaptea trecută, înainte de a-ţi lua zborul spre locuri exotice ! Încă o victimă pe altarul satisfacţiei tale masculine ! Încă una...

El îi prinse la timp mâna dreaptă care se îndrepta ameninţător spre faţa lui, cu intenţia vădită de a-l pălmui.

— Marion ! — strigă el, să o calmeze.

Ea era prea aprinsă, pentru a fi domolită atât de uşor.

— Cum te-ai simţit, Nic, când ai făcut dragoste cu o fantomă ? Cu o nălucă, în locul adevăratei tale iubite ? Am corespuns aşteptărilor ? Te-am dezamăgit ? Te-am făcut să o uiţi pe Andreea, sau acum este şi mai adânc înfiptă în memoria ta ?

— **Marion !** Opreşte-te ! — o scutură el cu putere.

— Ce s-a întâmplat ? — îl luă ea în răspăr. Nu mai corespund cerinţelor tale ? Nu ţi-a părut rău de noaptea trecută, nu-i aşa ? Nici chiar, atunci când...

— Încetează ! — urlă el, înfuriat. Încetează, femeie ! O conduse hotărât la maşină şi deschise portiera, ordonându-i pe un ton ferm :

— Urcă ! .

Marion nu-l ascultă şi făcu câţiva paşi înapoi, reuşind să-şi stăpânească mânia a-

troce. Trase aer în piept și-i spuse, pe un ton mai blând :

— Nu vreau să merg cu tine, Nicol. Nu am nimic de spus și nu vreau să aud nimic de la tine. Te rog, lasă-mă în pace. Ea își întoarse capul într-o parte și vocea de-abia i se mai auzea.

Nicol nu avea intenția să plece, înainte de a-i oferi o explicație rezonabilă. În măsura în care se domolea furia ei, îl cuprindea mânia pe Nicol.

— Ba ai să mă asculți, pentru Dumnezeu ! Chiar de-ar fi să stau toată noaptea în fața ușii tale, tot ai să mă asculți, Marion !

Ea își aduse aminte de plecarea lui și îi șopti :

— Nu uita, că trebuie să iei avionul peste câteva ceasuri. Nicol, nu crezi, că amândoi avem nevoie de o despărțire ? Am nevoie de timp, ca să reflectez la tot ce s-a întâmplat. Numai suport acum alte discuții... Vreau numai... Nu știu — oftă ea, disperată.

Cuvintele ei, pline de înțelepciune, îl calmară pe Nicol care citi în privirile ei, speranță, teamă, angoasă și reproșuri. Un amalgam de simțăminte contradictorii, proprii ființelor nobile și sensibile.

El păru că stă un moment în cumpănă, apoi se îndepărtă de ea, cu un pas liniștit

şi cu mâinile în buzunare, având acelaşi inevitabil surâs cuceritor.

Se transformase cu atâta rapiditate, încât Marion nu-l mai recunoştea. Şi ea se simţi un pic mai relaxată şi un strop de speranţă îi încălzi inima. Întinse chiar o mână mică spre Nicol, spunându-i :

— Poate, că dacă noi...

El avu avantajul de a se fi calmat primul şi o întrerupse :

— Nu, ai perfectă dreptate. Nu trebuie să te mai chinui, cu prezenţa mea. Avem amândoi nevoie de timp, ca să ne punem în ordine, gândurile şi simţămintele. Ai aflat adevărul şi va trece o perioadă lungă, până să-ţi revii în fire. Va trebui să reflectezi cu grijă, la care soluţie te vei opri. Cât despre mine, am mult de lucru. Amândoi avem mult de lucru — se corectă el — profesia ta, este la fel de importantă, ca şi a mea. — continúă el gânditor — deoarece implică grija faţă de fetiţa **mea.** Nicol accentuă ultimul cuvând, pentru a-i atrage atenţia. Ai tot dreptul să fii supărată pentru ceea ce ai descoperit şi cred că eşti traumatizată sufleteşte. Este normal să fii mânioasă pe mine. Acum însă, cunoşti tot adevărul şi... sper, să nu te depărtezi de Becky. Ştiu că de fapt, nu-ţi vei schimba atitudinea faţă

de ea. Înțelegi foarte bine că are nevoie de tine acum, mai mult ca oricând, mai ales, că voi fi plecat.

— Știu foarte bine asta — recunoscu ea cu o mândră resemnare. El putea să se bizuie pe integritatea ei profesională și pe tactul ei pedagogic, care nu depindeau de situația familială a elevilor săi, între care nu făcea nici o deosebire.

După o scurtă pauză, Nicol adăugă cu blândețe :

— Plec chiar acum, dacă asta dorești cu adevărat. Nu mai insist să discutăm. Când mă întorc din călătorie, trebuie să avem o întrevedere clarificatoare: Vreau să-ți spun, ce s-a întâmplat cu mine. Sunt unele lucruri pe care nu le cunoști și țin neapărat, să ți le explic. Atunci vom fi calmi și fără resentimente sau... cuprinși de pasiune. Vom fi două ființe raționale, într-un dialog civilizat. El făcu doi pași înapoi și-i spuse, văzând că ea nu zice nimic :

— Îmi promiți, că vom avea o discuție serioasă.

Ea dădu afirmativ din cap, deși simțea că o cuprinde disperarea. Cuvintele lui păreau atât de dureroase și categorice, ca și cum ar fi fost vorba de o despărțire definitivă. O aventură pe care el o considera încheiată.

O scurtă întâlnire acum terminată, între două ființe care nu mai aveau nimic în comun.

— Nu am nici un regret și sper din toată inima că și tu gândești la fel ca mine — spuse el coborând tonul vocii. Nicol îi luă mâna și o mângâie încetișor. Atingerea asta ușoară avu un efect mai puternic asupra ei decât strângerea brațului.

— Îmi dau seama — continuă el — că nu dorești să mă mai vezi vreodată. Ceea ce mi-ai dăruit noaptea trecută, a fost din toată inima și fără nici o constrângere. Mulțumesc Domnului, că nu mai poți lua înapoi ceea ce mi-ai dat de bună voie, orice s-ar întâmpla cu noi. El făcu o pauză, apoi adăugă aproape în șoaptă :

— Ceea ce contează, este să crezi sincer în acest lucru, domnișoară Thomas. Tot timpul am fost conștient cine ești, chiar și după aceea. Nu sunt obișnuit să trăiesc în trecut. Nu ești și nu ai fost o sosie a altei persoane — spusè el apăsat, zâmbind sardonic. Fii sigură, că nu am făcut dragoste cu o fantomă, ci cu o făptură în carne și oase.

Ea nu putu rezista farmecului său și-i zâmbi la rândul ei. El se destinse și mai mult și-i mângâie bărbia cu degetul arătător. Apoi îi atinse ușor buzele cu gura o dată, de două ori... Îi aduse aminte de mo-

mentele de mare tandreţe care o mişcaseră profund noaptea trecută.

Fără să-i mai spună ceva, se îndreptă în grabă spre maşină, deschise portiera, se sui la volan şi porni motorul, după ce-şi fixă centura de siguranţă. Era un bărbat care trăia în prezent, nu în trecut. Sau mai mult decât atât, în viitor ; poate că gândurile lui erau deja departe de Londra, în cine ştie ce loc de pe planetă.

— La revedere, Marion — îi strigă el prin geamul lăsat în jos. Ai grijă de tine şi de Becky.

— Ai grijă de tine — murmură ea, ieşind din starea de năuceală. Cuvintele ei fură acoperite de zgomotul motorului şi de scrâşnetul roţilor. El dispăru în noapte, făcându-i cu mâna, pe fereastră. Ea rămase pironită pe trotuar, cufundată în gândurile sale.

Se întoarse şi merse în direcţie opusă. De ce se simţea atât de sfârşită şi dezamăgită ? Putea să se întâmple şi mai rău ; cel puţin, el evitase declanşarea unei crize de mânie oarbă.

Ea se posomorî, clătinând din cap cu mâhnire. Starea ei se datora firii sale blânde suportând discuţia cu Nicol. El profitase de bunătatea inimii ei şi reuşise să-şi impună punctul de vedere. Dusese o intensă campa-

nie încununată de succes, profitând de asemănarea ei cu fosta soție și își asigurase sprijinul Rebeccăi. Folosindu-se de decepția ei sentimentală, o încurajase să se implice și mai mult ; nu numai cu copilul, ci chiar cu întreaga familie, iar la urmă să se preocupe în special de el. Reușise chiar să obțină un fel de iertare din partea ei... și apoi plecase.

Nici o îndoială, că era un bărbat extrem de inteligent ! Un psiholog strălucit, așa cum sunt bărbații sensibili. Cuprinsă de panică, fugise din casa vicarului pentru a fi departe de el, dar Nicol reușise și de data asta să o prindă în mrejele sale, folosind acel amestec tulburător de farmec și putere.

Acum plecase și o lăsase în aceeași stare de confuzie, doar cu certitudinea următoarelor săptămâni, pline de frământare și nemulțumire.

Marion ajunse acasă și urcă gânditoare treptele care duceau la apartamentul ei. Încăperile păreau la fel, dar simțămintele sale se schimbaseră profund. Privirea ei căzu pe biroul din sufragerie. El spusese un adevăr când afirmase că amândoi aveau de lucru. Trebuia să termine planificarea materiei pe următorul trimestru și să citească un vraf de cărți, rămase neatinse pe birou, din cauza absenței ei din câmpul realității.

Sau, poate că tocmai aventura ei era mai importantă şi mai reală, decât alte lucruri cotidiene ? Avea senzaţia că plutise undeva deasupra norilor şi că de-abia acum revine cu picioarele pe pământ. Marion tresări. Nu trebuia să-şi mai facă sânge rău de pomană. Trebuia să se reîntoarcă la o viaţă normală. Se aşeză hotărâtă la birou şi-şi spuse că va fi pregătită să înceapă orele luni dimineaţa, cu aceeaşi conştiinciozitate dintotdeauna.

— După amiezile sunt din ce în ce mai întunecoase — exclamă Jilly, răscolind cu piciorul frunzele moarte de pe aleea parcului. Încă o lună şi ne întoarcem acasă pe întuneric. Urăsc luna asta de noiembrie !

— Mie mi se pare că se potriveşte cu starea mea sufletească — spuse Marion, rămasă pe gânduri.

Jilly se uita spre lac, admirând clipocitul monoton al apei lovindu-se de mal.

— Ai o stare mohorâtă ?

— Ei, nici chiar aşa ! — căută Marion să se exchiveze de la adevăr. Nu ştiu cum să-ţi spun, mă simt abătută şi fără chef. Nu-mi vine să fac nimic.

— Abătută şi fără chef ? — repetă prietena ei, oprindu-se şi uitându-se la ea. Chipul ei rotund murea de curiozitate. Observase că Marion se schimbase mult în ultima

săptămână ; nu era atât de frământată, cât manifesta o seriozitate accentuată și o lipsă de preocupare evidentă.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Marion ? Ce te frământă ?

— Ce s-a întâmplat ? repetă Marion, făcând pe mirata. Nimic — minți ea. Mă cunoști, doar. Când se apropie sărbătorile de iarnă, mă simt puțin schimbată, asta e tot. Mă gândesc, că timpul trece atât de repede !

— Hm. Da, îmi dau seama — rosti Jilly, fără convingere. Căută să abată discuția spre alt subiect, pentru a nu o mai chinui pe colega ei.

— Să știi, că și alții au observat schimbarea petrecută cu eleva ta Rebecca. Acum, este o altă fată. În trimestrul acesta, zâmbește și sporovăiește, ca și celelalte colege. Cum ai reușit, această minune ?

Marion tresări și aruncă o privire rapidă prietenei sale, apoi se liniști și se lumină la față :

— Într-adevăr, a rupt cu tăcerea apăsătoare în care se ferecase. Acum este un copil vioi și plin de energie. Sunt extrem de mulțumită de ea. — adăugă după o pauză, exprimându-și satisfacția personală de a fi reușit să o schimbe pe micuța ei favorită.

Zâmbetul ei nu-i scăpă lui Jill, care replică :

— Se vede că ai lucrat mult cu ea. Situația ei familială s-a schimbat, nu-i așa ?

— Da, acum relațiile ei familiale sunt mai bune, dar...

— Vrei să spui că după ce ai discutat cu tatăl ei, totul s-a schimbat în bine ? — insinuă Jilly.

Marion care era o fire circumspectă, nu mai dădu atenție cuvintelor lui Jilly și-i mărturisi, adevărul.

— După ce s-a întors acasă, tatăl a avut o influență binefăcătoare asupra stării psihice a fiicei sale — îi destăinui ea lui Jilly. Numai că acum a plecat din nou — spuse ea, după o pauză.

Jilly fu dezamăgită de revelația prietenei sale, așteptându-se să afle mai multe amănunte.

— Fetița acceptă această situație, chiar dacă tatăl a părăsit-o atât de curând ?

— Se pare că s-a împăcat cu plecarea lui. Rebecca are un caracter puternic și știu că are un sprijin important din partea unchiului și a mătușii. Marion se gândi cu groază, că după ce Nicol plecase, Rebecca ar fi putut recădea în starea de prostrație de dinainte și că fondul ei sufletesc bun, a primit și această încercare.

— Trebuie să-ți mărturisesc, Jilly, că o admir pe Rebecca. Acum, este o încântare,

să o ai în clasă. Sunt tare mulţumită, de această elevă.

— Deşi l-am zărit doar câteva momente, atunci la şcoală, îmi dau seama că puterea de caracter, este o trăsătură a familiei — spuse Jilly.

„Aşa este tatăl ei, aşa este şi unchiul ei" — îşi spuse Marion în sinea ei, ferindu-se să-i spună prietenei sale, ce credea despre membrii familiei Jarvis. Chiar şi însemnările din caietul de consultaţii cu părinţii, erau obişnuite, fără prea multe detalii.

— Bine ai spus, tărie de caracter — o aprobă Marion. Pot să adaug, că Rebecca este hotărâtă să-şi croiască propriul drum în viaţă şi...

— Mă bucur, că munca ta pedagogică a dat roade — o felicită Jilly, potrivindu-şi poşeta pe umăr. Toţi colegii ştiu cât suflet pui la catedră. Reuşita cu Rebecca, este o răsplată a talentului tău de dascăl. Toţi te admiră pentru transformarea elevei, dintr-un copil retras şi închis în sine, într-o fată dezgheţată şi ageră.

— Mulţumesc, Jilly !

„**Ah, dacă ai şti, ce înseamnă Rebecca pentru mine**" — se gândi ea.

— Te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă întâlnesc cu Brian în biroul lui.

— Foarte bine. Ne vedem luni. Week-end plăcut !

— Îţi mulţumesc. Îţi doresc acelaşi lucru şi ţie. Te duci undeva ?

— Mă duc la sora mea, în Sussex.

— Cea care are doi copii ?

— Aşa e, Diana şi Joey — spuse ea cu entuziasm, deoarece aştepta cu nerăbdare, o schimbare în programul ei rutinier. Atmosfera din apartament i se păruse apăsătoare în ultimele zile. Dorea să schimbe decorul, pentru a-şi mai reveni puţin. Era bună prietenă cu sora ei, dar nu putea aştepta din partea acesteia un reconfort moral, deoarece numai Den şi Frances puteau să-i dea veşti despre Nicol. Ideea de a-i suna o paraliza şi nu mai vorbise cu ei, de la plecarea tatălui Rebeccăi. Aceasta se purtase foarte cald cu ea şi Marion fusese fericită. Singura ei consolare era fetiţa, deoarece în forul ei interior suferea enorm, simţindu-se golită de sentimente şi pustiită sufleteşte.

— Mă bucur pentru tine — zise Jilly, strângându-i mâna. Nu uita, când te simţi singură şi tristă, vino la mine să discutăm.

— Îţi mulţumesc, Jilly, voi ţine minte, dar nu vreau să te stânjenesc cu problemele mele.

„Cum aş putea să-i mărturisesc, ce calvar îndur ?“ îşi spuse Marion, în sinea ei.

— Ei, nu fii atât de ruşinoasă ! Eu şi cu Brian suntem bucuroşi să te vedem. Iartă-mă, trebuie să fug. Distracţie plăcută şi nu dispera. Nimic nu poate să fie rău pe lume !

— La revedere şi transmite-i salutări lui...

Jilly o rupse la fugă şi nu mai auzi ultimele cuvinte ale lui Marion. Alerga spre alesul inimii sale, spre casa lor, având pe cineva cu care să-şi împartă viaţa. Marion rămase locului, cu privirea pierdută. Gândurile sale obsedante, nu-i dădeau pace : zi şi noapte, era chinuită de aceleaşi idei dureroase.

Va trece şi acest week-end şi o altă săptămână va începe. Apoi un alt week-end şi aşa mereu, va trece timpul. Toate zilele vor fi asemănătoare, rutina cotidiană o va copleşi şi viaţa ei interioară va rămâne neschimbată.

Oh, Nicol va reapare pentru o clipă în viaţa ei, dar după aceea ? După plecarea lui se simţise deznădăjduită, ca o fetiţă sedusă şi abandonată. Mai mult, iubirea ei nu ţinuse decât o noapte. Acum putea să-şi dea seama de răspunderea ce revenea îndrăgostiţilor care trebuiau să-şi împartă vina. Între ea şi Nicol, totul se desfăşurase fulgerător şi oricare ar fi fost motivele pe care el le-ar fi avut să o seducă, ea avea responsabilitatea actelor sale, deoarece era o femeie ma-

tură. Regreta acum, mânia oarbă care o încercase după ce văzuse fotografia din albumul fetiței, dar nu putea să arunce toată vina numai asupra ei. Altcineva în locul ei, ar fi putut reacționa în alt mod ? Oare cum ar fi trebuit să se comporte ?

În noaptea plecării lui Nicol, se chinuise o bună bucată de vreme, dar cel puțin, avusese o revelație care pusese capăt neliniștii sale adânci : era ca un început de drum nou și ea simțise o emoție ciudată, la gândul că speranța îi ghida din nou pașii în viață. Faptul că-i va purta de grijă copilului lui Nicol, era ridicol și reconfortant în același timp. În situația ei, aceasta era singura posibilitate de a se bucura de viață. Rebecca era o școlăriță sensibilă și ageră la minte, care-i aducea liniștea în suflet. Da, se îndrăgostise nebunește de Nicol, dar cutremurătoarea veste a asemănării cu fosta lui soție, o determinase să urască iubirea. De acum înainte, va fi mult mai prudentă și va pune rațiunea înaintea sentimentelor. În cazul ei, amestecase emoțiile cu dorința. Instinctul fusese mai puternic în acea noapte și tot din cauza acestuia se simțea acum vinovată.

În prezent, nu vedea nici o ieșire plauzibilă din starea în care se afla. Nu rămăsese însărcinată, deși ar fi putut foarte bine

să fie pedepsită, pentru actul ei instinctiv. Trecea printr-o perioadă dificilă, care necesita multă cumpănire ,timp, liniște și curaj pentru a găsi o rezolvare chinurilor sufletești. Când Nicol se va întoarce din călătorie, va fi el în stare să o scoată din această incertitudine sfâșietoare ? Va încerca măcar, acest lucru ? Marion era împărțită, între chinul de a rezolva odată chinul ei interior și hotărârea de a nu-l mai vedea niciodată pe Nicol, în fața ochilor ei.

Marion nu va uita niciodată când sosise scrisoarea, deoarece era ziua ei de naștere. Era joi, 19 noiembrie. O dimineață ca oricare alta, cu scrisorile strecurate pe sub ușă, pe care le răsfoia grăbită la micul dejun frugal, înainte de a se duce la școală.

De data asta se duse la cutia poștală de pe holul de la intrare în clădire, căci primise numeroase scrisori de felicitare și mici pachete cu daruri de la prietene și din partea rudelor... Marion surâse, plăcut surprinsă. Era o bucurie aparte, să primești urări de la cei dragi, deși împlinise deja vârsta de douăzeci și șase de ani. Între toate scrisorile, descoperi una care nu purta numele persoanei care o trimisese.

Era o scrisoare mare, cu un plic albastru-închis, aproape acoperit cu ștampile. Data

francării, arăta că fusese expediată cu o săptămână în urmă, din Mexico City.

Scrisul era acelaşi de pe cărţile poştale primite de Rebecca şi trăda un caracter puternic : literele erau aplecate spre dreapta şi rotunjite, fără nici o schimbare de direcţie sau mărime.

Marion se uita la plic uimită, lăsând celelalte scrisori pe măsuţă. Toată atenţia ei, fu acordată acestei scrisori neaşteptate. Tăie plicul cu ajutorul unui cuţit de scrisori, având grijă să nu deterioreze timbrele pentru colecţia nepoţelului ei, desfăcu scrisoarea şi începu să citească.

O citi o dată, o citi de două ori, de trei ori. Prima oară văzu numai cuvinte-rânduri, scrise de Nicol. Apoi, începu să priceapă puţin câte puţin, ce semnifică ele, sau mai bine-zis, citi printre rânduri.

„Dragă Marion,

Nu este timpul şi cazul să bat câmpii, spunându-ţi că aş dori să fii lângă mine, că am călătorit bine, etc. Sunt cu ochii, când în actele din arhivă, când la vestigiile descoperite pe şantierele arheologice. Am acces la ultimele săpături făcute în Mexico, în legătură cu civilizaţia aztecă. Totul este minunat !"

Cuvintele lui o făcură să zâmbească, deşi căuta să-şi stăpânească un tremur nervos, neaşteptat, al mâinilor.

„Am două lucruri importante, să-ţi spun. Primul, îţi sunt recunoscător pentru ajutorul pe care l-ai dat fetiţei mele. Te consideram înţeleaptă, dar în lumina ultimelor întâmplări, eşti absolut generoasă. Am aflat acest lucru în urma convorbirilor telefonice cu Frances, care mi-a relatat, cât de mult ai muncit cu Becky şi câtă grijă ai avut de ea."

Rebecca îi povestise cu multă bucurie despre telefonul de la tatăl ei : era o ocazie rară, să vorbească cu familia, când era plecat în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii. Fusese în săptămâna aceea, evenimentul cel mai fericit pentru Rebecca şi Marion primise cu zâmbete, relatarea plină de emoţie a fetiţei.

„R. şi-a regăsit echilibrul interior şi, după spusele lui Fran, este foarte sigură pe ea. Cum te simţi tu, victimă a unei întâmplări şi mai nefericite ? Presupun, că arăţi la suprafaţă o anumită tărie, dar în sufletul tău, eşti distrusă. Te rog, să nu te laşi copleşită de tensiunea interioară, căci vei suferi enorm. Caută să te exteriorizezi : scoate tot chinul la suprafaţă. Crede-mă, te vei chi-

nui și mai mult, dacă nu te confesezi cuiva ; știu despre ce vorbesc, altfel nu aș fi îndrăznit să-ți dau acest sfat. De ce nu ai da ascultare sfatului venit de la un bărbat, cu toate că de obicei, femeile se lasă conduse de sfaturile altei femei ?"

Marion începu să respire mai greu și-și strânse degetele de la mâna care ținea scrisoarea. Cuvintele lui aveau acuratețea articolelor din ziare.

„Al doilea lucru și cel mai important. Nu am răgazul unei meditații adânci, dar pot să te anunț, că vineri, 20 noiembrie, voi sosi în Anglia. Nu vin la Londra, de aceea te rog să nu le spui lui D., F, sau R. despre vizita mea. Va fi o întâlnire între noi doi. Nu vreau s-o văd pe Becky supărată sau posomorâtă, când se simte atât de bine în momentul de față."

Nu, bineînțeles, că Nicol nu dorea să-i pricinuiască o depresiune nervoasă Rebeccăi. Dar atunci, care era scopul vizitei sale ? Și unde anume ? Ce legătură are ea, cu venirea lui ? Marion închise ochii de emoție, apoi, curioasă, continuă lectura scrisorii.

„Mă duc direct la hotelul Lebăda, în apropiere de Banbridge, care este un sat nu departe de Henley-on-Thames. Este un local

liniştit, discret, izolat de lume şi este situat lângă râu. Mâncarea este excelentă !"

Marion îşi permise un zâmbet ironic la faptul că el considerase că lucrul care-i apropia cel mai mult, erau preparatele de la restaurante !

„Aşa cum îţi închipui, va fi o călătorie obositoare, de la aeroportul internaţional Heathrow, la hotel. Vreau să fim trecuţi în registrul de la recepţie, cu propriile nume şi am reţinut două camere separate, pentru trei nopţi. Trebuie să mă întorc în Mexico, luni dimineaţă.

După cum vezi, Marion, nu vei fi deloc compromisă. Te rog, să nu te răzgândeşti şi să nu vii la hotel. Oricum, voi fi acolo. Am nevoie urgentă să te văd, să te mângâi, să vorbesc cu tine. Am multe să-ţi spun, nu pot să le aştern pe hârtie şi nu pot să amân discuţia până la Crăciun, când toţi se bucură şi petrec şi nu mai au timp să-şi clarifice problemele personale.

Profită de ocazie şi fă această călătorie, mai ales, că nu prea ai ieşit din Londra. Este un prilej să verifici fiabilitatea sistemului public de transport. Este timpul să laşi toate lucrurile de-o parte şi să uiţi de toţi, înafara mea, bineînţeles. Nu pot să te forţez să accepţi invitaţia mea, dar te rog să te

gândești mult, draga mea și să vii, dacă simți că dorești acest lucru cu adevărat. Nu-ți voi telefona, ci pur și simplu, voi aștepta ca tu să apari. Dacă nu te voi vedea, voi pleca trist spre Mexico.

Vreau să am un răgaz scurt de liniște englezească, un loc unde să găsesc pace și armonie sufletească".

Descrierea localului și a atmosferei calme de acolo, ca și a dorinței lui de a fi singuri și neînconjurați de cunoscuți, o umplu de emoție, deși tremurul mâinii se accentuă.

„Înainte de a încheia, vreau să-ți reproduc un citat care să-ți dea de gândit. Den l-a folosit în predica sa (merită să asiști la slujbele oficiate de el și dacă n-ai făcut-o până acum, nu scăpa ocazia. Știu că nu ești o credincioasă prea zeloasă, ca și mine de altfel, dar trebuie să-ți spun că fratele meu, face slujbe minunate). Am uitat din ce lucrare face parte, dar am să-l întreb pe Den. Aparține oricum, unui prelat cu harul credinței literare, care a trăit cu o sută de ani în urmă. Fratele meu a considerat că-mi poate fi de ajutor, acum câțiva ani. Acum, te sfatuiesc pe tine să-l analizezi, poate-ți va fi de folos și-ți va alina durerea.

„Fiecare mâhnire sufletească este înconjurată de alte douăzeci de necazuri și multe

din acestea, sunt datorate propriei noastre nesăbuințe".

Ai grijă de tine, Marion, ca și de fiica mea. Amintește-ți, că Den și Frances sunt în apropierea ta, gata să te încurajeze. Gândește-te la mine, privind înapoi și nu înainte, conform gândirii maya. Sper să te văd curând, cât de curând.

Cu drag, Nic".

Marion citi printre rânduri scrisoarea de atâtea ori, încât întârzie la școală, ea, care sosea de regulă înaintea celorlalți colegi. O purtă în poșetă toată ziua, ca pe un secret arzător. Seara, deîndată ce se întoarse acasă, o reciti cu nerăbdare.

Aproape toată noaptea se gândi la semnificația rândurilor trimise de Nicol. I se părea, că aude vocea lui caldă și convingătoare, pronunțând cuvintele pe care le știa acum pe dinafară. Ele o îndemnau și îi porunceau să se ducă peste două zile, să petreacă un week-end romantic într-un hotel situat lângă Tamisa, la vest de Londra.

Era cu siguranță, un îndemn viclean ! Oare ce se ascundea în spatele invitației ? Venea oare Nicol cu argumente puternice pentru a-i înlătura incertitudinea în care se afla ? Sau simțise nevoia de a fi sigur că

învățătoarea fetei sale se va ocupa în continuare de aceasta, putând astfel să se întoarcă liniștit la munca lui ? Dacă se gândea mai bine, a doua variantă i se părea mai aproape de realitate.

De trei săptămâni, Nic aduna materialele necesare articolului științific, cerut de publicația internațională. Deodată, i se năzare să o vadă neapărat, pe ea. Lasă totul baltă și zboară din America Centrală, să petreacă două zile — ca să nu uităm cele trei nopți — cu Marion, într-un colț retras din Oxfordshire. Ce dorea el, să realizeze cu asta ?

Chiar dacă el ar avea intenția să-și respecte promisiunile de cuminţenie, ar fi nebună. să se joace cu focul. Ar fi o fraieră, să se ducă acolo. Chiar dacă avea ceva important să-i spună, nu putea amâna întrevederea ? Promisese că se va întoarce acasă de Crăciun și o asigurase pe Rebecca de faptul că vor serba împreună, Naşterea lui Iisus Cristos. Toate aceste încercări de a o revedea mai repede, nu justificau o nevoie acută de a lămuri relațiile dintre ei. În partea a doua a nopţii, îşi aminti că este o învățătoare cu capul pe umeri şi cu picioarele solid înfipte în pământ şi că are alte lucruri mai importante de făcut, decât să se deplaseze într-un ţinut liniştit, acum, la mijlocul

lunii noiembrie, irosindu-şi week-end-ul, cu o întâlnire care nu se arăta a fi fructuoasă.

Întâlnirea prezenta multe pericole, dacă el reuşea să-şi îndeplinească unele dorinţe, neexprimate în scrisoare...

Nu, invitaţia nu putea fi onorată. Ar fi mai bine, să nu-i dea nici o atenţie.

CAPITOLUL 8

Ca să ajungă la hotelul Lebăda din Banbridge, trebuia să schimbe mai multe mijloace de transport în comun. Un autobuz până la Paddington, apoi două trenuri și, în sfârșit, un taxi. Ajunsă pe înserate la gară și așezată pe scaunul de lângă șofer, Marion se uita curioasă la clădirile din piatră, înconjurate de grădini. Întunericul care începuse să se lase, transforma verdele pomilor și al câmpurilor, într-un cenușiu misterios ; grădinile despărțite de Tamisa, aduceau un aer de calm, de pace și de bunăstare.

Luminile se aprinseră la ferestre și felinarele de la ușile de la intrări, aruncau reflexe stranii. Marion trase cu putere aer în piept : acum ori niciodată, trebuia să înfrune cu curaj întâlnirea cu Nic. Nu mai putea da înapoi. Se sculase de la șapte dimineața, ca să-și facă bagajul, apoi alergase imediat ce se sfârșise școala pentru a prinde autobuzul și acum, nu mai putea face cale întoarsă.

Invitația lui Nic, fusese ca o provocare, pe care o primise cu curaj. Venise să-l în-

frunte, aşteptându-se şi la bine şi la rău.

Deschise uşa de la hotel şi pătrunse într-un hol mare, unde domnea o atmosferă de pace şi de linişte. Era aşa cum scrisese Nicol, care avea darul descrierii, în scris sau oral, surprinzând aspectele cele mai insolite ale realităţii.

— Bună seara. Cu ce vă pot fi de folos ?

Tânăra blondă de la recepţie, era numai zâmbete.

— Am reţinut o cameră cu un pat, pe numele Marion Thomas.

Tânăra verifică diagrama camerelor ocupate, cu rapiditate şi ridică privirea, arborând acelaşi zâmbet larg.

— Desigur, domnişoară Thomas. Camera 12.

Marion îşi puse jos valiza şi se apropie de recepţioneră, curioasă să afle, care este camera lui Nicol.

— Mă întâlnesc cu un prieten. Şi el a reţinut o cameră. Privirile ei nu trădară nici o emoţie, deşi simţea o durere atroce în coşul pieptului. Tânăra continuă să-i zâmbească, fiind obişnuită cu astfel de oaspeţi, care îşi dădeau întâlnire în acest colţ de ţară, liniştit şi discret.

— Înseamnă că este domnul Jarvis, care a făcut rezervările prin telefon, din străinătate. Se auzea atât de slab, îmi amintesc foarte bine acum, — adăugă ea, încruntân-

du-şi sprâncenele. De unde a telefonat ? Am uitat... de undeva de departe. Cred că e vorba de...

— America Centrală — o informă Marion.

— Ah, da, îmi amintesc, Mexico City. Ce minunat este să vizitezi astfel de locuri exotice ! — exclamă fata visătoare. Nu putea avea, mai mult de douăzeci de ani. Aţi fost acolo, domnişoară Thomas ?

— Mă tem, că nu. Nu prea călătoresc. **Însăşi venirea mea aici, este o călătorie înconjurată de mister** — îşi spuse ea în sinea ei.

— Aţi lăsat plăcerea călătoriilor, domnului Jarvis — spuse fata, înţelegătoare. Prietenul dumneavoastră, este extrem de eficient. Tot personalul a fost impresionat, de faptul că şi-a amintit de hotelul nostru, deşi a stat aici cu mult timp în urmă, cu... când eu nu lucram aici.

Fata se corectă imediat, dar Marion sesiză greşeala pe care recepţionera o comisese. Era firesc, ca Nicol să fi fost aici înainte, altfel nu ar fi putut să aleagă acest hotel, considerat liniştit şi discret. Cu cine şi când, Marion nu va putea şti, niciodată. Acum era nevoită să locuiască aici şi neliniştea ei sporea cu fiecare clipă. Să fie vorba de aceeaşi tentativă a lui Nicol, de a-şi regăsi trecutul ? Dar el îi scrisese că vrea să discute

ceva important cu ea. Se poate ca acest hotel, să fie singurul loc din lume, unde el ar putea vorbi în liniște. Nu trebuia să se grăbească să tragă o concluzie pripită. Poate...

— Domnișoară Thomas ? Recepționerul, un tip plin de distincție și răbdare, apăru pe nevăzute și-i atrase atenția.

— Da, despre ce este vorba ?

— Așa cum v-a spus și colega mea, suntem încântați, că domnul Jarvis și-a amintit de hotelul nostru.

— Domnului Jarvis îi plac lucrurile bine făcute — afirmă ea cu convingere, deși îi ardeau obrajii.

— Sunt sigur, de asta. Recepționerul găsi repede numele ei, pe lista de rezervări de camere și-i întinse un stilou, invitând-o să semneze.

— Cu plăcere — spuse Marion.

Cu aceasta, formalitățile luară sfârșit și ea începu să se uite în hol, căutându-l pe Nicol printre oaspeții care discutau sau stăteau la mese și beau un pahar, în așteptarea cinei.

Privirile ei se îndreptară din nou asupra diagramei care conținea numele celor ce locuiau în hotel. Care era camera lui ?

— Vă pot informa, că domnul Jarvis nu a sosit încă — se auzi vocea recepționerului.

Marion ezită un moment, apoi notă adresa ei în registrul de la recepție. Când termină,

își ridică privirile spre recepționer și-i înapoie stiloul.

— Este normal să vină mai târziu, doar sosește direct de la aeroport. Are tot timpul să sosească.

— Așa e, are tot timpul. Seara, încă nu s-a terminat. Marion își ridică valiza, spunându-i recepționerului :

— Aș vrea să mă duc în camera mea, dacă totul este în regulă. Va avea timpul să facă un duș și va putea să-l întâmpine odihnită, pe Nicol.

— Totul este în regulă — o asigură recepționerul, care luă cheia din căsuța de pe perete și i-o întinse. Camera se află la etajul întâi. Dacă aveți un moment răbdare, domnul Deacon vă va conduce sus și vă va cără valiza.

— Oh, n-am nevoie de ajutorul nimănui ! Am cărat valiza de la Londra și nu cântărește cine știe ce. Sunt sigură, că voi putea să o duc până la etaj !

— Cum doriți, domnișoară Thomas — îi spuse recepționera. Veți găsi în cameră, tot ce vă trebuie. Dacă aveți nevoie de ceva, sunați la recepție. Cina, este servită acum, până la miezul nopții. Să vă sun, când sosește domnul Jarvis ? Camera lui, este lângă a dumneavoastră, la numărul 10.

Marion se întoarse, intrigată de suavitatea tonului și ironia din vorbele fetei. Pentru prima dată, își permise un zâmbet.

— Cum să nu ? Nu este o idee rea.

— Vă voi anunța, cu siguranță. Aveți apă caldă și nimeni nu vă va deranja, fără să fiți avertizată.

— Mulțumesc — spuse Marion, îndreptându-se spre scara interioară, din hol. Urcă repede treptele și deschise ușa ce avea numărul 12 (observă camera alăturată, cu numărul 10) și intră într-o încăpere confortabilă și aranjată cu mult bun gust. Avea timp să facă baie. Așa cum îi spusese și recepționera, va putea să se relaxeze puțin, înainte de întâlnirea cu Nicol.

Se făcu ora zece fără un sfert și Marion stătea așezată confortabil într-un fotoliu, citind un ziar, dar cu urechea atentă la soneria telefonului. Fereastra camerei dădea în spatele hotelului și nu putea observa sosirea mașinilor.

Era puțin îngrijorată, dar știa că el trebuise să zboare peste jumătate de planetă, pentru a ajunge aici. De la aeroportul internațional, mai avea de străbătut o cale destul de lungă.

La zece și treizeci, era pe jumătate adormită și telefonul tot nu suna. Marion se simți puțin intrigată, de întârzierea lui. Mâncase frugal în cursul zilei și se hotărî, să nu-l mai

aştepte pe Nicol. Nu ştia ce să facă : să comande un sandviş, sau să se ducă la restaurant singură ? Nu era obişnuită să fie singură, într-un local public. Îşi mai acordă câteva minute, pentru deliberare.

În ultimele două zile, se frământase îndeajuns, în legătură cu Nicol şi întorsese pe toate feţele, viitoarea lor întrevedere. Posibilitatea ca el să nu apară sau să întârzie, nu-i trecuse prin minte. Ştia că el se ţine de cuvânt şi că-şi va face apariţia fără întârziere, aşa cum îi promisese.

La unsprezece fără douăzeci de minute, începu să se plimbe neliniştită prin cameră, abandonând răbdarea resemnată. Tremura din tot corpul şi tâmplele îi zvâcneau dureros. Tocmai când nu mai avea nici o speranţă, soneria ţârâi strident şi Marion ridică repede receptorul.

— Aici camera 12.

— Ah, domnişoară Thomas. Îmi pare rău să vă anunţ că domnul Jarvis nu a sosit încă.

— Bine. Aş vrea...

— Imediat ce primesc vreo veste, vă sun din nou.

— Ştiu că pot conta pe amabilitatea dumneavoastră. Cu un efort, reuşi să adauge :

— Aş vrea, să vă rog ceva. Vreau să mănânc.

— Cred că sunteţi moartă de foame ! — se auzi glasul aproape prietenos, al recepţionerei. De ce nu coborâţi, să luaţi o gustare ? Nu trebuie să luaţi cina. Avem bar cu gustări rapide. Foarte-bune gustări.

— N-aş putea mânca în cameră ?

— Desigur. Dar... fata ezită un moment, apoi spuse cu hotărâre : probabil, vă plictisiţi singură în cameră. Voi ieşi în curând din tura mea de serviciu. Nu vreţi, să mâncăm împreună şi să bem un pahar de vin ? Între timp, poate soseşte şi domnul Jarvis. Cred că avionul său, a avut o întârziere datorită timpului nefavorabil. Nu poate avea pretenţia să vă lase flămândă, numai pentru că a întârziat.

— Nu... Bine... Invitaţia fetei era generoasă şi fără fasoane. Marion ezită o clipă apoi se hotărî.

— Da, voi veni. Mulţumesc de invitaţie. Simt nevoia să mănânc ceva şi pot să beau un pahar de vin — acceptă ea, lăsând de-o parte orice reţinere. Era doar o femeie cu scaun la cap, care se afla într-o situaţie tensionată şi nu putea îndura mult timp, incertitudinea şi singurătatea. De ce să refuze gestul amabil, al fetei ?

— Voi veni peste cinci minute, e bine ?

— Da. Este foarte bine. Vă mulţumesc.

— Pentru puțin. Voi fi schimbată la ora unsprezece și voi fi încântată, să vă țin companie. Nu intru în serviciu decât mâine seară și pot să fac o excepție de la regula hotelului, de a nu întreține relații prea amicale cu clienții noștri — chicoti ea. Dacă prietenul dumneavoastră va întârzia prea mult, vom comanda o cină completă ! Ce spuneți ?

Marion îi fu recunoscătoare și izbucni în râs.

— De acord.

Se spălă cu apă rece pe obrajii în flăcări, își aranjă puțin părul, își încălță pantofii eleganți și după ce închise ușa camerei, se îndreptă spre recepție. Fata avusese dreptate. Parcă fusese vocea conștiinței lui Marion. Trebuie să parcurgi viața etapă cu etapă și să profiți de fiecare clipă care trece ca un fulger. Era o prostie să se pedepsească și să nu mănânce, deși în sufletul ei urla disperarea. Trebuia să se afle într-o condiție psihică adecvată, la întâlnirea cu Nicol.

Trecuse mai bine de o jumătate de oră după miezul nopții, când ea coborî de pe taburetul înalt de la bar, ușor amețită. Cel de-al patrulea pahar de băutură, fusese prea mult pentru ea, mai ales, că nu ronțăise decât un sandviș de pui. Un sandviș gustos, cu pâine de casă și maioneză și o frunză de salată verde, urmat de o ceașcă de cafea și

două cești de ciocolată, iată ce consumase ea la bar.

Cu toate acestea, îngrijorarea nu-i dispăruse și chinul din interor, rămăsese la fel de puternic.

— Mai bine, mă odihnesc — îi spuse ea, fetei de la recepție. Cuvintele erau puțin bâlbâite, dar cel puțin dorea să se relaxeze și să scape de presiunea realității. Am avut o zi grea — îi explică ea. Am predat la școală, apoi am călătorit și pe urmă...

— Pe urmă, ați așteptat, știu. Mergeți să vă culcați, domnișoară Thomas. Domnul Jarvis, va sosi târziu noaptea asta și-l veți întâlni mâine dimineață.

— Marion, spune-mi Marion. Era o situație ridicolă : știa totul despre familia fetei din Epsom, despre prietenul ei care urma cursurile unei strălucite școli pentru a deveni expert în calculatoare, despre școala pe care o urma fata înseși, și ea nici nu-i știa măcar numele.

— Numele meu este Henry.

— Ai spus, Henry ? — o întrebă Marion, uimită.

— Exact cum ai auzit. Îngrozitor, nu-i așa ? Dar numele meu adevărat, este și mai rău : Henrietta — făcu fata, strâmbându-se. La urma urmei, prefer numele de Henry. Crede-mă, când eram mai mică, mă com-

portam ca un băieţoi : mă căţăram în copac, călăream cai şi făceam alte lucruri specifice băieţilor.

— Îmi place numele tău... Hen... Henri... Henrietta. Făcu o pauză şi reuşi să spună :

— Pardon, Henry. Îţi mulţumesc pentru băutură şi... şi...

— Marion, a fost plăcerea mea. Ţi-am mai spus că-mi place să întârzii la bar, înainte de a merge la culcare. Mi s-a părut o prostie, să stai singură şi flămândă şi eu să mănânc, mai ales, că majoritatea clienţilor au urcat în camerele lor, ori s-au dus acasă.

— Mmm — dădu Marion din cap, fiind incapabilă să mai vorbească. Era într-adevăr, extenuată.

Henry o apucă de braţ.

— Te duc până la camera ta, să mă asigur că nu nimereşti în altă parte. Se poate ca unii clienţi să comită asemenea greşeli, dar hotelul nostru, ţine mult la prestigiul său.

Marion zâmbi, în timp ce traversau holul, îndreptându-se spre scară.

— Unde dormi tu, Henry ? — rosti Marion, cu claritate.

— Am o cameră, în aripa de vest a hotelului. Aripa aceasta, este rezervată personalului care lucrează aici.

În faţa uşii, Marion se opri şi-şi căută cheia în poşetă.

— Vei fi aici, mâine dimineaţă ?

— De obicei, nu mă scol înainte de prânz, dar dacă vrei, voi veni să te văd, mai devreme — o asigură Henry, mângâindu-i pielea fină a mâinii. Cu câteva ore în urmă, acest gest ar fi fost socotit o jignire, dar acum, era încărcat de blândeţe şi înţelegere. Uluitor, câte se pot întâmpla în câteva ore (sau nu se pot întâmpla).

— Culcă-te fără grijă. Dacă domnul Jarvis vine mai devreme, va fi condus imediat în camera lui. Cine ştie, poate că avionul a trebuit să aştepte câteva ore până să primească semnalul de decolare şi, îşi petrece noaptea într-o sală de aeroport.

— Aşa cred şi eu. Bine, mă duc să mă odihnesc.

— Este foarte bine, că dormi. Nu se ştie când va sosi domnul Jarvis.

Chiar în starea ei de oboseală, Marion recunoştea uşor intenţia fetei, de a o consola.

— Noapte bună. Îţi mulţumesc pentru tot, Henry.

Fata îi făcu cu mâna, îşi aruncă părul pe spate şi se îndepărtă pe coridor, spre camera ei.

Marion se spălă pe dinţi, îşi puse cămaşa de noapte din bumbac de culoare galben-pai şi se strecură în pat.

Se gândi, că Henrietta avea dreptate. Nicol se îndrepta spre ea şi dintr-un moment sau altul, va sosi. Gândul acesta o mulţumi şi adormi fericită.

Se trezi peste şapte ore, uşor ameţită şi cu o uşoară durere de cap, stări datorate băuturilor consumate la bar. Simţămintele ei, erau împărtăşite între speranţă şi teamă, realizare şi dezamăgire. Încă era învăluită de visurile intense de peste noapte.

Se uită spre fereastră şi văzu că se făcuse lumină. Auzi zgomote în camera de alături şi se gândi că Nicol sosise deja şi se odihnise ca şi ea. Sau poate zgomotele slabe pe care le percepuse, nu fuseseră decât în închipuirea ei, doritoare de speranţă ?

Închise din nou ochii, căutând să-şi liniştească inima, care-i bătea cu putere. Nu mai auzi alte zgomote şi se gândi, că este timpul să se scoale şi să coboare la micul dejun.

Se duse la recepţie, unde-l găsi pe domnul Deacon, proprietarul localului. Acesta, o primi cu un zâmbet curtenitor.

— Bună dimineaţa. Sper, că aţi dormit bine, domnişoară...

— Thomas. Camera 12. Da, am dormit foarte bine, mulţumesc. Aş vrea să ştiu, dacă a sosit prietenul meu, domnul Jarvis.

— Ah, da, domnul Jarvis, care a rezervat camerele din Mexico.

Marion constată din nou, că această rezervare constituise un eveniment important în viaţa hotelului, dar afişă o detaşare imperială, uitându-se la cheile care erau agăţate pe perete şi apoi, la registrul de la recepţie.

— Îmi pare rău, dar nu am primit nici un mesaj din partea domnului Jarvis — o anunţă patronul hotelului. Este ciudat, dar am aflat că zborurile au fost amânate din cauza unei furtuni puternice. Doriţi să telefonez la aeroport, ca să verific, domnişoară Thomas ?

— Dacă sunteţi amabil — spuse ea mâhnită şi dezamăgită. Simţea că iluziile sale luaseră sfârşit. Mă duc, să iau micul dejun. Vă rog, să mă anunţaţi ce aţi aflat de la aeroport.

Se duse în sala elegantă a restaurantului şi luă un suc de portocale, omletă, pâine prăjită, marmelală şi o cană mare de ceai. După ce servi masa, se întoarse la recepţie. Domnul Deacon îşi ridică privirile spre ea şi clătină din cap.

— Ambele curse de ieri, din Mexico City, au ajuns la timp. Nu au fost probleme meteorologice. Domnul Jarvis a fost pe lista pasagerilor pentru cursa de aseară, dar nu s-a suit în avion. Atât am putut afla de la aeroport.

Marion simţi că nu mai are aer şi i se puse un nod în gât.

— Vă mulţumesc pentru deranj. Dacă aflaţi ceva, vă rog să mă anunţaţi.

— Domnul Jarvis ştie, că sunteţi aici nu-i aşa ? — spuse domnul Deacon cu solicitudine. Ne va suna, fără îndoială şi ne va explica ce l-a împiedicat să vină.

— Sper şi eu — remarcă ea, descurajată.

Se întoarse în cameră abătută. Cum să scape de senzaţia acută, de amărăciune ? Avea nevoie de un stimulent moral, care să-i aline chinul sufletesc. Orele treceau apăsătoare şi ea întorcea pe toate feţele întâmplările din ultimele zile, rugându-se ca el să sosească. Labilitatea stării sufleteşti o îndemna să nu mai vrea să-l întâlnească. Cu cât trecea timpul, cu atât Marion era mai dezamăgită şi mai tulburată.

Într-un târziu, se hotărî să facă ceva, decât să stea cu nervii încordaţi, în această cameră de hotel : ieşi să se plimbe prin împrejurimi. Nu o zări pe Henry şi-i dădu cheia de la cameră, domnului Deacon, după care ieşi pe uşa de la intrare, uitându-se încântată la câmpiile care se întindeau de-a lungul râului. În zare, se vedeau câteva coline acoperite de păduri.

Era o dimineaţă liniştită şi luminoasă, de toamnă. O regiune fermecătoare, aşa cum îi scrisese Nicol. O aşezare discretă, departe de alte regiuni, străbătută de Tamisa. Ar fi fost atât de plăcut, să se bucure împreună

cu Nicol de ziua aceasta superbă. Ce minunat s-ar fi simțit și el, în compania ei. Își reaminti cuvintele lui : **„Simt nevoia urgentă de a te vedea, de a te mângâia".**

Marion se opri pe malul râului, uitându-se fascinată la apa care curgea liniștită. Cuvintele lui de îmbărbătare, îi sunau din nou în urechi ; trebuia să treacă peste orice obstacol. Trebuia să aibă încredere în ea ; va avea timp să rezolve toate problemele. Azi... mâine... el va veni, cu siguranță... Nu este decât o amânare, asta e tot.

Se întoarse repede la hotel, Era totuși răcoare, deși era senin și se gândea s-o întâlnească pe Henry. Dorea să bea o ceașcă de cafea la bar și spera să afle vești noi...

Din păcate, nu era nici un mesaj de la Nicol, dar o revăzu cu plăcere pe Henry, care intrase de serviciu.

— Nu-ți face prea multe griji — o consolă aceasta zâmbindu-i și întinzându-i cheia camerei. Ai tot timpul, să te întâlnești cu el.

— Ce pot să fac, decât să am răbdare ? — replică Marion, care dorea să stea mai mult de vorbă cu Henry. Din păcate, recepționera a fost foarte ocupată, așa că Marion a fost nevoită să frunzărească toată după amiaza, niște reviste. Urechea era atentă la sunetul telefonului, dar aparatul rămase mut. Nimeni nu o sună și nu primi nici un mesaj.

Începu să se simtă din ce în ce mai stânjenită. Îi era frică să nu intre în panică : stătea într-o cameră de hotel izolată de restul lumii și nimeni nu știa că locuiește aici, cu excepția lui Nicol. Personalul era destul de amabil, iar Henry, chiar prietenoasă, dar nimeni nu putea să-i diminueze îngrijorarea din inimă. Era considerată o clientă a hotelului, cu probleme mai deosebite, dar nimeni nu putea să o ajute. Pentru personalul hotelului, ea reprezenta o eroină dintr-un scenariu clasic : o întâlnire romantică de dragoste, la un hotel de la țară. Mai bine zis, o întâlnire romantică de dragoste, **ratată.**

Ea se uită curioasă la câteva anunțuri publicitare, dar se plictisi repede. Era hotărâtă să nu o mai deranjeze pe Henry cu problemele ei personale. Trebuia să-și asume singură povara dragostei, chiar dacă Nicol, se va ivi sau nu.

Sâmbătă seara, localul se umplu de lume. Clienții veniră să ia cina în acest splendid hotel și cuplurile de îndrăgostiți așezați la mese, îi sporiră chinurile. Orchestra începu să atace melodii romantice, iar în baruri, șlagărele ritmate se auzeau până în hol.

Marion stătea pe un scaun înalt la bar și mânca un sandviș, fără să ridice ochii din farfurie. Era o lecție pentru ea, de cum poate să se simtă un om singur, în mijlocul unei mulțimi vesele. De fapt, cu cât ceilalți se

simţeau mai bine, cu atât sporea mâhnirea ei. Mai ales, când era în aşteptarea altcuiva.

În seara asta, hotărî să nu mai bea vin, dorind să-şi păstreze mintea limpede. Dorea să-şi înfrunte destinul amar cu luciditate, fără să-şi înece durerea în alcool.

Se duse în cameră fără să mai discute cu Henry, care era ocupată cu înregistrările noilor clienţi. Vroia să se odihnească puţin, după ce se frământase toată ziua, dacă Nicol va veni sau nu. Şansele erau egale. Această incertitudine, îi măcinase sufletul, mai mult ca orice pe lume.

Duminica, de obicei, orice activitate începe mai târziu, deoarece majoritatea oamenilor se odihnesc după petrecerile organizate sâmbăta. Pentru Nicol, nu se punea problema aceasta şi nici nu vedea vreo speranţă de realizare.

Nu putu să stea mult timp în cameră şi ieşi să facă o plimbare. Se lăsase răcoare şi vântul îi răvăşea părul. Pe cer se adunaseră nori ameninţători de ploaie. Cu toate acestea, peisajul rural era încântător. Era un loc ideal al îndrăgostiţilor care doresc să fie împreună.

Străbătând câmpurile cu iarbă încă verde, având mâinile în buzunare şi obrajii înroşiţi de vânt, Marion reuşi să-şi stăpânească zbuciumul inimii. O emoţie adâncă ce mocnise

în sufletul ei, explodase brusc şi scoase la iveală neîncrederea, dezamăgirea şi, în cele din urmă resemnarea.

Simţi că o cuprindea o mânie oarbă. Furia pe care o resimţise încă din copilărie, ajutând-o să depăşească momentele de chin şi suferinţă, o îmboldi să se întoarcă la hotel ; o conduse degrabă în cameră şi-i îndreptă mâna spre valiză în care începu să-şi adune lucrurile. Aceeaşi mânie rece o conduse la recepţie şi o făcu să-i ceară lui Henry, nota de plată, reuşind chiar să zâmbească. Semnă un cec şi-l întinse recepţionerei, fără nici un cuvânt.

— Nu rămâi să mănânci ceva ? — o întrebă Henry politicoasă, deşi când era de serviciu, nu se prea interesa de problemele clienţilor.

Ah — se gândi Marion — **ce ticălos ! Cum de mai poate trăi un asemenea om ? Afurisiţi fie, toţi bărbaţii !**

Marion era prea aprinsă, ca să mai poată accepta invitaţia fetei. Îşi ridică valiza cu hotărâre şi cu obrajii în flăcări, îi răspunse cu calm :

— Nu mulţumesc, plec chiar acum. Vreau să prind trenul de seară. Nu mai pot rămâne încă o zi de pomană, trebuie să fiu luni de dimineaţă la şcoală. Aş fi rămas noaptea asta dacă... dar...

— Dar el poate să sosească dintr-un moment într-altul. Pe neașteptate, Henry se aplecă spre ea peste birou și-i spuse, pe un ton confidențial : ce să-i spun, dacă telefonează ?

— Spune-i că am fost aici, nimic mai mult. Știe foarte bine unde locuiesc.

— Nici un alt mesaj ? — exclamă Henry, intrigată. Era obișnuită cu încurcăturile amoroase ale clienților hotelului, dar acum, nu-i găsea lui Marion nici o vină, în această așteptare zadarnică.

— Nu, nici un alt mesaj — rosti clar, Marion. Îți mulțumesc, pentru ajutorul pe care mi l-ai dat aseară. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Henry, mai ales aici... înțelegi...

— M-au bucurat, momentele petrecute cu tine. Îmi pare rău, că speranțele tale nu s-au împlinit, Marion.

Marion se uită la ea cu amabilitate și-i spuse pe un ton neutru :

— Mi se pare mai corect să plec. Mă duc până la Banbridge. De acolo, autobuzul pleacă peste o jumătate de oră spre Twyford, așa cum este menționat în orarul pe care-l aveți atârnat aici, pe perete. Sper să ajung la timp, să iau autobuzul pentru Londra.

— Ai grijă de tine — îi spuse Henry, ținând în mână cecul completat de Marion, uitându-se cu simpatie și înțelegere la aceas-

tă cunoştinţă care suferise atât de mult în aşteptarea iubitului, ca într-o melodramă văzută la televizor. Cu deosebirea, că acum, totul se petrecea în realitate.

— Mulţumesc, Henry. Ai grijă de tine !

— Îmi pare rău, Marion — exclamă Henry cu compasiune, ca şi cum ar fi fost vina ei.

Marion îi zâmbi recunoscătoare. Ah, cât de rău îi părea, ei înşişi ! Nici pe jumătate, nu regreta pe cât suferise ea ! Fusese o fraieră că se lăsase târâtă într-o asemenea aventură nefericită. Week-end-ul, care se anunţase a fi unul dintre cele mai fermecătoare din viaţa ei — plin de surprize şi de trăiri neaşteptate — se dovedise a fi cel mai nefericit.

Se poate, ca Nic să fi dorit să vină. Se poate, să nu fi fost decât o invitaţie fără rost. Dacă ar fi dorit să vină — chiar dacă ar fi fost reţinut de o împrejurare potrivnică — ar fi trebuit să aibă decenţa să o anunţe. Se zbătuse să reţină camerele, îi scrisese să vină şi apoi — nimic.

Marion îşi pironi privirile pe marginea şoselei. Cu lacrimi în ochi şi cu sufletul în pioneze, stătea lângă şofer, absentă la farmecul peisajului. Nu-i putea ierta lui Nicol, lipsa de menajamente, faţă de strădania ei de a-l întâlni. Acum vedea, care este adevăratul lui caracter : schimbător, neparolist, ascuns şi orgolios. Un caracter infect.

Îi părea rău că se lăsase sedusă de farmecul lui de intelectual rasat, cu ochelarii de rigoare, dar care mascau o fire egoistă. Ah, cum de se lăsase vrăjită de vorbele lui și-i cedase...

Căindu-se, simți că puterile îi revin și că trebuia să ia o hotărâre definitivă în legătură cu relația dintre ei. Fusese orbită de pasiune în timp ce el profitase de nevinovăția sufletului ei.

Furia care-i răscolea inima, se transformă într-un adânc sentiment de rușine. Cea mai periculoasă mânie : autoacuzarea. În timpul călătoriei spre casă, sentimentul de vinovăție se accenută, încât ajunse în apartamenul său, slăbită și obosită, pustiită și nefericită. Casa goală, îi făcu și mai mult rău. Telefonul era pe hol și soneria, tăcută.

Nici o scrisoare sau telegramă, în cutia poștală. Totul se sfârșise. Un episod romantic, care nu avusese niciodată loc.

CAPITOLUL 9

Dacă întrebi copiii care este semnificaţia lunii decembrie, afli că pentru ei, un singur eveniment contează : Crăciunul. Cu câteva zile înainte de sărbătoare, fiecare clasă a fost aranjată pentru cinstirea Naşterii lui Iisus Cristos. Pomul de Crăciun ornat cu steluţe, globuri, ghirlande şi beteală, trona în mijlocul sălii şi toată suflarea şcolii — de la director până la asistenta medicală — era într-o permanentă agitaţie.

Pe Marion, toate aceste pregătiri, o iritau. Era le fel de indiferentă, dacă participă sau nu, la serbarea organizată în cinstea Crăciunului. Anul acesta, elevii clasei sale nu jucau în scenete care evocau Naşterea lui Iisus, dar unii dintre ei cântau câteva colinde, aşa că se strădui să-i pregătească foarte bine pentru a cânta din tot sufletul lor şi a bucura asistenţa. Dacă avea momente când starea ei posomorâtă se accentua, nu-şi putea neglija îndatoririle profesionale : era prea legată de şcoală şi-i iubea prea mult pe elevi, ca să nu-i ajute să înveţe bine colindele.

În pauza de prânz, de miercuri, fu chemată la secretariatul școlii. Sosise un mesaj urgent din partea unei personalități politice și Marion se duse repede la secretariat, dorind să nu întârzie la lecțiile de după amiază.

— Joan, ai trimis după mine ? — o întrebă ea pe secretară.

— Oh, da, Marion, intră te rog — răspunse Joan, invitând-o să ia loc pe scaun. Un telefon urgent și foarte important pentru tine. Am promis să te anunț imediat — îi spuse secretara, cotrobăind printre hârtiile care erau pe masă.

— Un telefon pentru mine ? — se miră Marion. Cine a putut să mă caute aici și de ce ?

— Da. Ridicând privirea, Joan observă neliniștea de pe chipul lui Marion. Totul este în ordine, nu este nimic personal. Este vorba de unul din îngerașii tăi de elevi... stai, să văd... unde am putut pune nota de telefon ?...

— Ah ! — se liniști Marion. Era vorba de un elev, deci nu trebuia să se îngrijoreze. Se întâmpla, ca un părinte preocupat de evoluția copilului său, dar neavând timp să treacă pe la școală, să sune la secretariat pentru a afla cum învață odrasla sa.

— Care din ei ?

— Uită-te aici, am găsit ! — exclamă Joan, înmânându-i cu satisfacție o coală de hâr-

tie, cu numele elevului. Rebecca Jarvis, despre ea este vorba.

— Rebeccca ? — tresări Marion, de parcă ar fi fost lovită în obraz.

— Nu face mutra asta ! — spuse Joan, văzând că Marion se schimbase la față. Ce s-a întâmplat, Marion ? Ai muncit prea mult în ultimul timp ? Sau din cauza vremii ? Revino-ți în fire, draga mea.

— Scuză-mă, te rog — îi zise Marion secretarei, zâmbindu-i. Nu mă așteptam la Rebecca, deoarece s-a comportat foarte bine în ultima lună și azi este deosebit de fericită, căci repetă cu asiduitate partitura din colindul „Trei păstori".

— Mă bucur că fetița se simte atât de bine. Pun pariu, că este doar o criză neînsemnată și unchiul ei — reverendul Jarvis... încercă secretara să descifreze mesajul.

— Denham Jarvis — o informă Marion, care-și adunase toate forțele pentru a-și domina starea de neliniște ce o cuprinsese.

— Așa îl cheamă, mulțumesc. Parcă este vicar la catedrala Sfântul Petru, nu-i așa ? Oricum, vrea să te vadă, asta e tot. Cât de curând posibil, înainte de a vorbi cu fetița. Dorește să te informeze ce s-a întâmplat, știind cât ai muncit cu Rebecca. Nu cred că este vorba de ceva rău. Spune-mi —

adăugă Joan — nu cumva, are un tată care călătorește mult prin lume ?

— Exact. Oare de ce m-a sunat Den ? — se întrebă Marion. Ce vrea să-mi comunice ?

— Mi-a spus că vrea să treacă azi pe la școală. I-am comunicat că plec la ora patru și că poate aștepta aici. N-o să vă deranjeze nimeni. Poți să-i acorzi câteva minute ? Sunt sigură, că nu va dura prea mult timp.

— Bineînțeles — acceptă Marion, ridicându-se. Voi veni la ora patru. Dacă ajunge mai devreme, roagă-l să mă aștepte — îi propuse secretarei, gândindu-se că mai avea de pus la punct unele amănunte în privința armonizării vocilor copiilor.

— Cu plăcere — zise Joan. Am să las pe masă dosarul Rebeccăi. Te rog să-l pui înapoi în sertar, când termini discuția cu vicarul. Închide ușa și dă cheia, domnului Russel.

— N-ai nici o grijă, cheia va ajunge în mâinile directorului. Îți mulțumesc pentru mesajul trimis. Se aude clopoțelul, scuză-mă, dar mă grăbesc să intru în clasă, altfel copiii vor face scandal.

— Scandal, în sala de clasă a domnișoarei Thomas ? Niciodată !

Marion nu mai auzise cuvintele secretarei, căci o zbughise spre elevii săi, dornică să-i învețe să cânte cât mai bine, colindele.

Den era deja în cameră când Marion sosi imediat după ora patru. Cum o văzu, vicarul își ridică mâna și exclamă :

— Marion, mă bucur că te văd din nou. Cum te simți ?

— Mulțumesc, bine, Dar ce mai face soția ?

— Toată familia este sănătoasă, mulțumită Domnului.

El ezită o clipă, apoi adăugă :

— Eu și Fran, îți mulțumim pentru miracolul pe care l-ai realizat cu Becky.

— Miracol ? — zâmbi Marion. Cred că în privința transformării fetiței, tu și Fran aveți o contribuție mai importantă decât a mea. Cred că și...

— Și Nicol, așa e. După ce s-a întors acasă, fetița a început să fie și mai expresivă. De aceea, mă aflu aici — adăugă el, pe un ton confidențial.

Tocmai din cauza asta fugise ea din biroul secretarei, cu două ore în urmă : dorise să uite complet trecutul trist și să nu mai aibă de-a face cu amintirile dureroase care ar fi chinuit-o din nou. Revederea cu Den, îi aduse aminte de tot zbuciumul ei sufletesc de acum câteva săptămâni în urmă. Numele lui Nicol, îi spori îngrijorarea.

Până acum, Marion evitase privirile lui Den, de teamă să nu i se citească toată fră-

mântarea ei. Se uită fix în ochii lui şi observă o anumită tensiune pe chipul vicarului.

— Ce vrei să spui ?

— Am câteva veşti, să-ţi transmit.

— În legătură cu tatăl ei ?

— Da, este vorba de Nic — rosti vicarul, uitându-se mirat la Marion, care evita să pronunţe numele fratelui său.

Ea nu ştia cât de bine cunoaşte Den, care sunt relaţiile dintre ea şi Nicol. Din cauza emoţiei, ea avea palmele umede.

— Ce ai aflat despre el ?

— Dacă pot vorbi deschis, aş vrea să te întreb, ce ştii despre el.

— Am primit o scrisoare de la el.

— Pot să ştiu, când ai primit-o ? — rosti el cu gravitate.

— Nu mai ţin minte data când a scris-o, dar am primit-o chiar în ziua mea de naştere. A fost pe 19 noiembrie.

— Şi de atunci, nimic ? — se interesă Den, a cărui expresie deveni şi mai întunecată.

Marion se simţi la fel de tulburată ca atunci când auzise că Den doreşte să-i vorbească.

— Nu, nici un cuvânt — clătină ea din cap.

— Aşadar, nici o veste — făcu vicarul, respirând puternic, în timp ce-şi încrucişă

mâinile la piept. Ca preot, era obișnuit cu nenumărate discuții, dar se vedea clar că este tulburat de discuția cu Marion. Sensibilitatea, o făcu pe Marion să intuiască faptul că Den nu se simțea în largul său și că-i ascundea ceva grav, care cu greu poate fi spus.

— Am primit un telefon, ieri — zise el într-un târziu.

— Da ? — exclamă ea îngrijorată. Din Mexico ?

— Nu direct. Nu de la el. Despre el. Este internat în spital adăugă el cu o voce tristă, foindu-se pe scaun.

— În spital ? — repetă Marion uluită, în timp ce se întuneca la față. Închise ochii de spaimă. Ce... de ce ? — articulă cu greu, îndreptând mâinile spre Den, ca și cum ar fi vrut să se sprijine de el.

Preotul nu păru surprins de reacția ei violentă și adoptă un ton liniștitor, în timp ce-i furniză amănuntele cu privire la Nicol.

— A suferit un accident îngrozitor, Marion. Am aflat acest lucru, de la editorii lui din Londra care au fost informați de către colegii lor de la New York. Aceștia auziseră de accident, de la compania mexicană, cu care se află în relații strânse. Când au fost informați, trecuseră deja două săptămâni de

la accident. Numai Dumnezeu poate şti, cum se simte Nicol acum, dar...

— Ce accident ? — întrebă Marion îngrozită, fără să-i pese că nu mai afişa o atitudine demnă şi respectabilă. Te rog, spune-mi !

Den se uită la ea cu atenţie, dând din cap şi părând calm.

— Conducea o maşină... nu ştiu ce marcă... un fel de Land Rower... îndreptându-se prin deşert, sau pe un teren nisipos, spre şantierul arheologic.

— Da, dorea să cerceteze ultimele descoperiri ale săpăturilor arheologice legate de civilizaţia maya — spuse Marion pe nerăsuflate, dorind să afle cât mai multe despre accident.

— Aşa e. Şantierul se afla undeva, în apropiere de lacul Chapala. Oricum, era singur în maşină şi a intrat într-o groapă ascunsă în solul nisipos. Nic a fost aruncat afară, prin parbriz şi... Den făcu o pauză pentru a vedea ce efect au vorbele sale asupra ei. S-a tăiat grav, la faţă. Şi-a fracturat craniul şi a suferit un şoc puternic.

— Oh, nu ! oftă ea, înspăimântată de imaginea lui Nic cu capul spart, plin de sânge şi tăiat de cioburile parbrizului... fără cunoştinţă, cu ochii stinşi.

Marion se lăsă pe speteaza scaunului şi închise ochii ; era palidă la faţă şi tremura din tot corpul.

Den era un ins plin de înţelegere faţă de durerile omeneşti. Deveni şi mai afectuos cu ea, dar mai avea încă multe de spus.

— A intrat în comă. Încă nu-şi revenise, când am primit telefonul. Nici nu se ştie la ce spital este internat, undeva într-o regiune izolată, dar sunt sigur, că este bine îngrijit... facem tot ce putem, pentru a afla unde se găseşte.

— Dar... o să-şi revină ? Se va însănătoşi, nu-i aşa ? — spuse ea cu o voce rugătoare, ca şi cum Nicol s-ar fi înzdrăvenit, dacă Den ar fi spus „da".

— Aş vrea să ştiu şi eu, în ce stare se află. Poate că este atins creierul, poate nu. Dacă este într-adevăr o fractură de craniu, şansele lui de supravieţuire, sunt minime. Să sperăm, că nu este chiar aşa de grav, dar... există o şansă...

— Ce şansă ? — întrebă ea, înmărmurită, ştiind că Den, este la fel de îngrijorat de viaţa fratelui său.

El dădu din umeri.

— Una din două. Totul depinde, de cât de repede iese din comă. Dacă poate să-şi revină. Am consultat toţi doctorii pe care-i cunosc şi toţi mi-au dat acelaşi răspuns. Se

află... făcu el o pauză, ridicând mâinile împreunate — în mâinile lui Dumnezeu. Ultima sa speranță ! — adăugă preotul, mâhnit.

— Îmi dau seama — spuse încet Marion, simțind că sufletul ei este cuprins de teamă. Când a avut loc accidentul ?

— În jurul datei de 20 noiembrie. De abia după o săptămână, a fost anunțat accidentul la Mexico City. Nic se afla într-o regiune îndepărtată și izolată și mijloacele de comunicație funcționează prost, din cauza cutremurelor de pământ și a altor calamități. Au mai trecut câteva zile, până ce știrea a ajuns la New York și apoi la Londra. De aceea am aflat ieri, de accident.

Marion își duse mâinile tremurânde la cap și nu mai fu în stare să zică vreun cuvânt. Den se așteptase să fie șocată de soarta tristă a fratelui său, dar vestea o copleși pur și simplu.

Se întâmplase, chiar a doua zi după ce primise scrisoarea lui Nic ; peste două zile trebuia să zboare spre Londra și să o întâlnească. În momentul când el nu sosise, Marion analizase toate posibilitățile și se chinuise, imaginându-și cele mai neașteptate motive, numai adevărata cauză a întârzierii, nu-i trecuse prin minte. Fusese atât de iritată de absența lui care i se păruse lipsită

de respect şi se simţise atât de părăsită şi dezamăgită, încât un accident tragic, nici nu intrase în supoziţiile ei.

Totul se întâmplase altfel decât gândise ea. El nu o abandonase ca pe o haină veche, aşa cum spune proverbul. Nu-şi bătuse joc de ea şi nici nu se răzgândise să o întâlnească. Dacă unii bărbaţi se comportă de o asemenea manieră, nu înseamnă că toţi sunt la fel.

Acum s-ar fi aflat la Londra, dar zace într-un pat de spital din regiunile sălbatice ale Americii Centrale, cu capul spart şi cine ştie ce alte răni o mai avea. Cum se poate, ca un om plin de viaţă şi energie ca el, să ajungă în halul ăsta ?... El, un bărbat viguros şi călit în expediţii în cele mai dificile colţuri ale planetei...

Îşi aducea aminte de căldura vorbelor sale, de gesturile lui tandre şi de întâmplările pe care i le povestise... Şi acum, ce rămăsese din el ?... Câteva amintiri...

Marion suferea îngrozitor şi totuşi, trebuia să reziste. Trebuia să-şi ridice privirile către Den fără să şovăie şi să-i spună cât de mult regretă accidentarea fratelui său.

— Îmi pare tare rău, Den. Este groaznic. Ai venit să-mi ceri ajutorul, pentru a-i explica Rebeccăi ce i s-a întâmplat tatălui ei, nu-i aşa ?

El dădu din cap, afirmativ.

— Am ştiut eu, că mă vei înţelege. Fran s-a temut că vei fi prea impresionată, dar eu, i-am asigurat că...

— În primul rând trebuie să ne gândim la Becky. Problema ei este prioritară. Ai avut dreptate.

— Marion, faci cinste profesiei tale — afirmă el, uimit şi încântat de harul ei. Dacă nu avem ştiri bune despre Nic, nici nu ştiu ce să-i spun Rebeccăi. Cât timp avem la dispoziţie, până să-i spunem adevărul?

Îi cerea sfatul, nu numai pentru că era interesat de rezolvarea cazului, ci şi pentru că îi aprecia maturitatea profesională şi talentul pedagogic. Ea stătea pe gânduri pentru a găsi soluţia ideală şi, după ce analiză problema pe toate feţele, îi spuse :

— Ea îl aşteaptă să se întoarcă, de Crăciun, nu-i aşa ?

— Da, ai dreptate.

— Nu aşteaptă veşti de la el, înainte de Sărbătoare ?

— Are obiceiul să-i trimită cărţi poştale şi uneori, dă un telefon, dar numai când are posibilitatea. Ea nu se va îngrijora, dacă el nu dă nici un semn de viaţă până la Crăciun. Atâta timp cât vom continua să-i zâmbim, nu va crede că i s-a întâmplat ceva grav, lui Nicol.

— Foarte bine — îl aprobă ea, știind că este o încercare foarte grea, pentru toți membrii familiei. Să dai impresia că ești fericit, atunci când sufletul tău este mohorât, nu stă la îndemâna oricui. Cred că nu trebuie să-i spunem nimic — continuă Marion, cu autoritate. Să încercăm să ne comportăm cât se poate de normal, până când vom afla care este starea sănătății lui și, atunci vom hotărî să-i spunem adevărul. Dacă nu se întâmplă, nimic de Crăciun, vom vedea apoi...

Ea avea un caracter puternic, mai tare decât visase că ar putea fi, și de dragul lui Nicol, al lui Becky și al liniștii sale interioare, era în stare să joace această comedie tristă.

Era imperios necesar, să aibă grijă ca fetița să nu fie tulburată și să recadă în starea de depresiune nervoasă, de acum câteva luni.

Dar și acest mod de comportare avea limitele sale și ea își sprijini capul în mâini, în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obrajii îmbujorați, ca o ușurare a presiunii la care fusese supusă.

Den se ridică de îndată în picioare și veni lângă ea. Îi puse o mână pe umăr și-și apropie fața de chipul ei scăldat de lacrimi. Slăbiciunea ei momentană, îi întărise lui curajul și stăpânirea de sine.

— Ai perfectă dreptate ! Vom face cum ai spus. Vom acționa față de ea, ca și cum nu s-a schimbat nimic. Ești foarte înțeleaptă, Marion, eu și Fran ne-am dat seama de asta și Nicol a spus...

Ea își șterse lacrimile și se uită în ochii lui, cu speranța de a auzi părerea lui Nic despre ea.

— Ce a spus ? Ce a afirmat despre mine ?

Den se dădu un pas înapoi, sprijinindu-se de perete. Părea că stă în cumpănă, înainte de a-i răspunde.

— Știi, nu-i așa, că semeni extraordinar cu fosta lui soție ? Cea care...

— Știu, Andreea, care a murit înecată — replică ea, așteptând ca el să continuie.

— Mulțumită lui Becky. Sărmana fată, ce drame trebuie să suporte — remarcă Den, cu compasiune. Oricum, nu doream să-ți spun acest lucru astăzi, dar având în vedere... toate cele întâmplate... poate că este mai bine să afli ce ne-a spus Nic despre tine...

— Vreau să știu — îl asigură ea.

— Se poate ca asemănarea să se oprească numai la aspectul fizic. Cu toții am fost frapați de faptul că păreți surori gemene. Dar aceasta este numai o asemănare exterioară. Este doar un tipar ieșit din matca naturii, reprodus de două ori. O umbră, nimic mai mult. O iluzie a luminii.

Den își alese cuvintele cu grijă, înainte de a adăuga :

— Dacă la început, Nic a fost fascinat de acest înveliș identic, s-a apropiat de tine tocmai în ciuda aparenței, nu din cauza ei. Vicarul vorbi mai departe, accentuând ultimele fraze, bucuros că putea să se facă înțeles.

— Dacă i-a plăcut de tine, nu a făcut-o din cauza aparenței. Nu pot să-ți explic prea bine acum, Marion și nu este problema mea, dar poate că într-o zi, Nic va reuși să-ți spună mai multe.

Poate că da, poate că nu.

— Mă bucur, că am aflat acest lucru de la tine. Îți mulțumesc, că ai fost cinstit în privința lui Nicol. Trebuie să recunosc, că atunci când am aflat că semăn cu Andreea, am fost teribil de mâhnită.

— Becky ți-a arătat fotografiile, pentru a fi bine la toți. Nicol ți-a spus asta, când se simțea bine... spuse Den încruntându-se și ștergându-și nasul cu o imensă batistă, pentru a-și ascunde emoția. Nu m-am gândit să-ți spun acum, dar trebuie să-ți mărturisesc, că am fost uimiți de personalitatea ta. Nu ne-am văzut decât de două ori, dar...

— Copilării — îl întrerupse ea, fără să aibă însă intenția, de a-i spune că-și face pur și simplu, meseria. Nu ar fi spus adevărul.

— Știi că sunt destul de implicată în problemele Rebeccăi și ale lui Nicol — îi mărturisi, uitându-se în ochii lui. Nu pot să afirm, că nu-mi pasă ce se întâmplă cu ei. M-am îndrăgostit de fratele tău, aproape la prima vedere. Nu voi mai fi aceeași, orice... orice... vocea i se frânse.

Den îi puse din nou, mâna pe umăr.

— Niciunul dintre noi, nu va mai fi același — o întrerupse el, încet. Iată rezultatul farmecului său. Dar nu trebuie să ne lăsăm bătuți, nu-i așa ? Mâine, poate vom afla știri mai bune, cine știe ?

El o mângâie pe braț și ea reuși să-și revină și să-i zâmbească cu căldură, deși se simțea la capătul puterilor.

— Cine știe ? Să mă suni, imediat ce afli ceva despre el ! Nu voi sufla o vorbă lui Becky, deși îmi va veni extrem de greu. Mă voi comporta normal. Te rog...

— Imediat ce aflăm știri despre Nic, îți vom telefona. Promit să ne ținem de cuvânt.

Se uitau unul la altul cu multă înțelegere, amândoi suferind, din cauză că țineau foarte tare la Nic.

Den încercă să risipească atmosfera tristă și să o încurajeze pe Marion, având o experiență îndelungată cu cei nefericiți. Știa foarte bine, că tensiunea interioară poate declanșa numeroase complicații fizice și psihice.

— Pot să-ți arăt ceva, ce ar putea să te amuze, înainte de a ne despărți ?

Ea îi fu recunoscătoare pentru tactul de care dăduse dovadă, dorind să o reconforteze, pentru a înfrunta realitatea.

— Este în legătură cu Nic ?

— Da, cu el. Pun pariu, că nu ți-a vorbit despre asta. Știi, că atunci când era puști, se bâlbâia îngrozitor ?

— **Nicol ?**

— Da, el. Până la vârsta de zece ani, dacă-mi aduc aminte bine. Nu reușea să lege nici două vorbe, ca lumea.

— Oh, Doamne ! El, care este un orator de marcă și vorbește cu atâta ușurință... capra sparge piatra, crăpa-i-aș caprei capul, cum i-a spart...

— Știu și eu șarada.

Chiar și în aceste momente, Den reușea să o uimească.

— Știi, că Nic este stângaci.

— Da — confirmă ea. Ca Rebecca. Dar de ce ?

— Dacă îl obligi pe un stângaci să folosească mâna dreaptă, așa cum greșit s-a încercat de către generația mea, se poate ajunge la dificultăți de pronunție și la alte inhibiții. Noi am copilărit într-o regiune izolată din Scoția, unde învățătorul l-a obligat să scrie cu dreapta. Când ne-am mutat la Londra, noul învățător l-a sfătuit să utili-

zeze mâna stângă, așa cum dorea și el în mod instinctiv și, minune ! — ridică Den brațul, făcând o mișcare de scamator.

Marion zâmbi, deși destul de tulburată, amuzată de gestul comic al vicarului, care era un om destul de serios.

— Și ?

— Abracadabra, bâlbâiala-i gata ! Treptat, s-a lecuit de pronunția defectuoasă. Cu cât folosea, mai mult mâna stângă, cu atât mai mult progresa la vorbire. Din fericire, în cazul său, a avut timp să se corecteze.

Marion era încântată.

— Acest fapt, poate explica multe lucruri despre el.

— Cu siguranță. S-a născut cu darul oratoriei. A început să vorbească mai mult după aceea, ca și cum ar fi vrut să exprime tot ce voise și fusese împiedicat să o facă. Vroia să dovedească tuturor, că avusese tot timpul în mintea sa, ideile pe care putea să le expună acum, cu atâta fluență.

Marion dădu din cap că înțelege mecanismul deblocării psihice prin armonizarea tuturor organelor dintr-o ființă aflată într-o stare inhibitorie. Fusese captivată de istorisirea lui Den.

Cuvintele și ideile sunt ca niște fire de ață, care pot țese legături trainice între oameni. Căldura cu care Nicol i se adresase,

o fascinase şi acum, că el era departe, aceste fire o ţineau strâns legată de Nic, chiar dacă nu-l va mai vedea vreodată.

Îşi îndepărtă părul care-i acoperise faţa şi-i spuse :

— Nu am ştiut acest lucru, pentru că nu am avut timp să-l cunosc mai bine pe Nic.

— M-am gândit, că ar fi interesant să afli aceste amănunte despre el — zise Den, punându-şi raglanul. Cred că putem pleca. Ce zici, nu vrei să facem câţiva paşi împreună ?

— Cu plăcere. Numai o clipă, te rog. Trebuie să pun dosarul acesta în sertar.

Dosarul Rebeccăi Jarvis, în care nu scrisese nimic. În aceste momente, nu ar fi fost în stare să aştearnă vreun cuvânt ; cu timpul, ar fi posibil să facă câteva însemnări profesionale, fără să menţioneze implicarea ei în acest caz.

Merseră împreună până la prima intersecţie.

— Transmite salutările mele soţiei tale şi sărută-i pe băieţi, din partea mea. Nu uita, Den, să-mi telefonezi.

— Nici o grijă, draga mea. Avem nevoie să ştim cum se comportă Becky la şcoală.

— Poţi avea încredere în mine. Nu o voi lăsa să sufere.

— Aşa să faci. Eu şi Fran, îţi mulţumim pentru ceea ce faci şi acelaşi lucru l-ar spu-

ne şi Nicol. Mâine voi căuta să aflu cât mai multe amănunte în legătură cu starea sănătăţii sale, deşi se află la capătul pământului.

Cu toţii ne străduim să dăm tot ce avem mai bun în noi — afirmă Marion. Veniţi să o ascultaţi pe Becky cântând ?

— Negreşit ! Este o îndatorire de onoare. În ultima zi a trimestrului, nu-i aşa ?

— Vineri, la orele douăzeci.

— Sper să te văd, înainte. Ştii că eşti binevenită în casa noastră, Marion. Fran a insistat să-ţi comunic că te aşteaptă oricând.

— Am să ţin minte. Mulţumesc — făcu ea, ştiind că de data asta, mândria nu o va mai împiedica să accepte invitaţia.

— De fapt, de ce nu vii la prânz, duminică ? Eşti liberă ?

— Da, sunt liberă.

— Atunci, te rog să vii — îi spuse Den, aruncându-i o privire caldă. Ea zâmbi.

— Foarte bine, voi veni. Îmi va face o mare plăcere, să-i revăd pe ceilalţi membri ai familiei Jarvis şi poate... poate voi avea ocazia să văd din nou, albumul Rebeccăi. Data trecută, nu am avut timp să mă uit cu atenţie la el.

— Cred că este o idee excelentă — se grăbi Denham să spună. O voi ruga pe Fran, să-ţi telefoneze. Acum, trebuie să te las. Te descurci singură, până acasă ?

— Cum să nu ? Mulţumesc, Den.

— La revedere, Marion. Dumnezeu, să te binecuvânteze !

Vicarul o coti la stânga, lăsând-o pe Marion, care-şi continuă drumul spre casă. Ea se gândea că vicarul este un om şi jumătate ; un membru remarcabil, al unei familii distinse. Era mândră, că putuse cunoaşte o asemeneă familie.

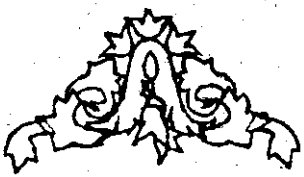

CAPITOLUL 10

Concertul cu colinde de Crăciun, a avut un succes extraordinar. Sala de festivităţi era ornată cu gust, copiii au cântat cu pasiune, iar orchestra a cântat cu avânt. Elevii erau mândri că părinţii îi ascultă şi că prietenii îi aplaudă cu căldură.

Rebecca a cântat în cor şi a avut câteva solo-uri care au umplut inima lui Den de bucurie. Fran avea lacrimi în ochi. Fetiţa era fericită, că unchiul şi mătuşa veniseră să o asculte. Cei doi băieţi erau cuminţi şi asistau şi ei la performanţele artistice ale verişoarei lor, care acum, era un copil complet schimbat.

Se bucura cu atât mai mult, cu cât tatăl ei va veni peste puţină vreme, să fie împreună cu ea. Crăciunul se apropia cu repeziciune şi aşteptarea avea să se sfârşească. În fiecare zi, socotea cât mai rămăsese până la sosirea lui Nic. Toţi din familie, se purtau cu multă căldură cu ea, încurajând-o cu dragoste.

Încă două, cel mult trei zile şi Rebecca va trebui să fie alături de tatăl ei. Când se va împlini sorocul şi nu-l va vedea, va fi necesar să i se explice cu multe precauţii, ce s-a întâmplat cu el. Cine ştie, dacă nu va primi o veste şi mai rea ?

Acum, Rebecca sporovăia veselă, ca şi ceilalţi colegi din clasă, cu Fran şi Den şi cu prietenele sale. Cu toţii, o felicitară pentru felul cum a cântat colindele „Trei magi se porniră" şi „Steaua sus răsare", care au emoţionat mult întreaga asistenţă. Corul interpretase un potpuriu de colinde din toată lumea, printre care „ O noapte sfântă", „Colindul cowboy-ului" şi „S-a născut Iisus". Rebecca a strălucit prin vocea ei cristalină, mai ales în colindele favorite „Primul Crăciun" şi „Trei păstori", cu care stârnise lacrimi în ochii publicului.

Marion participase la emoţia colectivă, dar avea inima strânsă, gândindu-se că Nicol zăcea într-un pat de spital, grav rănit, la mii de kilometri depărtare. Trecuseră aproape două săptămâni şi nu avea nici o veste îmbucurătoare de la el. Prin amabilitatea editorilor americani, Den reuşise să obţină mai multe detalii privind zona arheologică cercetată, cât şi posibila situare a spitalului. Dar, nici un nume precis, sau confirmarea ştirilor anterioare.

Mijloacele de comunicare, erau mai rele decât sperase, din cauza unui uragan care se abătuse asupra coastelor din Golful Mexic.

Într-o regiune devastată de efectele taifunului, informațiile privitoare la un singur om, se dovedeau a fi neînsemnate, sau neluate în seamă.

Den deveni extrem de îngrijorat. Dacă lucrurile continuau mai multă vreme, avea de gând să zboare el însăşi în Mexico, să se intereseze de fratele său şi să ajungă la spitalul unde acesta era internat. Avea însă mult de lucru la catedrală, iar Fran nu îmbrățişa de fel această idee. Nu dorea să-l pună în pericol pe soțul său : ajungea un accident în familie.

Poate că îngrijorarea ei de femeie, era de înțeles, dar toată familia stătea într-o tensiune de nesuportat.

Den avea grijă să-i telefoneze aproape zilnic, lui Marion, informând-o de ceea ce aflase. De multe ori seara, după ce Rebecca adormea, el sau Fran, îi telefonau pentru a-i ridica moralul şi pentru a putea să-i împărtăşească propria durere. Marion se simțea reconfortată, deşi, până la urmă, fiecare suferea în felul său. Nopțile mai ales, nu putea dormi şi-l vedea mereu pe Nicol în fața ochilor, dorind să-i audă vocea şi să-l strângă în brațe... să-i umple clipele pline de frământare şi chin.

Timp. Avea nevoie de multe săptămâni pentru a-şi linişti inima şi acum, parcă timpul se oprise în loc. După câte auzise, era probabil ca Nic să fi murit. Mai erau unele speranţe, dar în ultimele zile, o cuprinsese deznădejdea.

Tresări din gândurile ei întunecate şi sporovăi cu elevii săi, care-şi luau rămas bun.

— La revedere, domnişoară ! Sărbători fericite, domnişoară ! Ne vedem, după vacanţă... La mulţi ani, domnişoară !

Marion mai rămase puţin să-şi adune lucrurile şi se duse la cancelarie, unde-şi luă rămas bun, de la colegi.

— Ai grijă de tine, Marion ! Distracţie plăcută, vezi să nu bei prea mult, să nu faci ceva rău ! Sărbători fericite ! La mulţi ani !

Se îndreptă apoi spre casă, cu braţele pline de cărţi, caiete şi multe felicitări, scrise cu emoţie de către elevi. Noroc cu copiii ; ce s-ar fi făcut, fără ei ?

Marion se străduia să-şi păstreze optimismul. Mai avea de aşteptat încă două zile, dintre care una, o va petrece la casa vicarului. Apoi va pleca la Shropshire, pentru a fi alături de familie, de Crăciun. Nu le spusese părinţilor că va veni acasă, dar era foarte bine că pleca din Londra... pentru a se linişti. Poate va reuşi acest lucru : dacă îşi va spune de mai multe ori, că trebuie să

se calmeze, cine știe, până la urmă poate chiar se va relaxa.

Se gândea că în apartament este cald și dorea să facă o baie, apoi să pregătească o cină ușoară, pentru a nu pierde programul de la televizor.

Se apropie de casă și-și căută cheile în poșetă. Urcă treptele care duceau la apartament și când să introducă cheia în broască, tresări speriată, deoarece o umbră se strecură din coridor și se apropie de ea.

Un răufăcător ! Un hoț, care stătea în întuneric, așteptându-și victima în momentul când aceasta se întorcea acasă ! Niște ticăloși, care aparțin străzii — se gândi ea, cu spaimă. Nu avea drept scut decât poșeta, pe care o ridică în dreptul feței, pentru a se apăra de eventualul atac al agresorului. Nu dorea să fie rănită și spera să fie furată cât mai repede, deoarece știa că borfașii obișnuiesc să fugă imediat cu prada. Nădăjduia, să facă față agresorului...

Acesta se dovedi a fi mult mai rapid decât ea și-i prinse încheieturile mâinilor, trăgând-o cu putere spre el, încât ea scăpă poșeta și cărțile pe jos.

— Puteți să-mi acordați, următorul dans ? Vocea pungașului, era plină de umor, dar joasă și amenințătoare. Nu cred că trebuia să ne întâlnim, în felul acesta — alăugă el.

Marion își ridică privirile și deschise gura, fără să poată rosti vreun cuvânt. Ochii îi ieșiră din orbite și fu apucată de un tremur isteric.

— Nicol ! Oh, Nicol !

— Bună, Marion.

Spaima o paralizase și junghiul din inimă îi tăiase respirația dar, recunoscându-l pe Nic, se întâmplă un miracol : ea își regăsise glasul.

— Ce... cum... când ? — spuse ea, pe un ton precipitat.

Încă o ținea strâns de încheieturi. O trase încet spre el și ea observă o cicatrice mare care-i brăzda obrazul drept. Deasupra ochiului drept, avea o umflătură vineție, ca și la tâmple și în frunte. Părul îi fusese tuns cu grijă și craniul îi rămăsese aproape chel, doar în părți și la spate mai putându-se vedea, șuvițele sale blonde. Toată fața era tumefiată și avea tăieturi mai mici. Ochelarii aveau o lentilă spartă și erau legați cu leucoplast.

El îi dădu drumul la mâini. Imediat ea își ridică degetele, mângâindu-i obrajii, fruntea, nasul și bărbia... apoi, cu multă gingășie, vânătăile de pe chipul său. Uitându-se îngrijorată la rănile sale, ea nu se putu abține să nu-i admire pielea catifelată și construcția lui viguroasă, deși părea mult mai

slăbit. Din punct de vedere fizic, suferise mult, dar cel puțin era în viață și mergea pe propriile-i picioare, iar privirea ochilor albaștri era la fel de intensă. Slavă Domnului, se întorsese !

El o lăsă să-l dezmierde în liniște, apoi nerăbdarea îl cuprinse și o îmbrățișă strâns. Barba sa de două zile, se frecă de pielea ei catifelată de pe obraji și de pe frunte. Cuvintele, nu mai aveau nici o importanță. Lacrimile șiroiră pe obrajii ei. Mai târziu, vor avea timp să discute.

Ea nu-și mai amintea prea bine, ce se mai întâmplase apoi. Pesemne, că au ridicat poșeta și cărțile și valiza lui și au intrat în apartament. După ce încuie ușa, se așeză lângă el pe canapea. Nici nu-i venea să creadă, că el este acolo. Trebuia să se uite cu luare aminte la el, ca să se convingă că nu este o fantomă. Arăta palid la față și avea riduri în jurul ochilor și a gurii, din cauza tensiunii, a durerii și a oboselii. Fusese în stare de șoc, dar reușise să treacă peste orice obstacol. Puterea trupului său viguros, îl ajutase și de data asta.

Marion nu se mai sătura uitându-se la el, amintindu-și trăsăturile din trecut și obișnuindu-se cu noua lui înfățișare. În acest timp, el o privea de asemenea cu multă dragoste pe Marion, simțindu-se, în sfârșit, acasă.

Mâinile lui îi cuprinseră capul și-i ridicară bărbia.

— Pari schimbată. Tot atât de minunată, dar schimbată — se îngrijoră el, încruntându-se. Ai fost extrem de chinuită. Din cauza mea ? Îmi cer scuze.

Fusese atât de emoționată de apariția lui, încât tot trecutul chinuitor dispăruse și frământarea ei interioară, luase sfârșit.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze. Fii fericit, că te afli aici. Numai asta contează. Dacă ești aici, sunt mai bucuroasă ca oricând.

Marion recunoscu zâmbetul lui cald, pe care-l visase de atâtea ori în nopțile pustii, petrecute fără el. Chiar nebărbierit, Nicol avea o gingășie plină de farmec, când surâdea.

— Sunt aici. Numai de dragul tău, am insistat să ies din spital. Încă ținându-i capul în mâini, el se apropie și o sărută ușor pe obraji, nas și buze. Ea nu mai sperase, să fie astfel mângâiată de el ; acum, sărutările lui păreau niște flăcări, care-i dădeau fiori de plăcere. Închise ochii, simțind o căldură interioară, binefăcătoare.

Când el se retrase puțin, ea văzu că îi zâmbește din nou.

— Ai primit telegrama mea ?

Revenind cu picioarele pe pământ, Marion se străduí să-și amintească, dacă poșta

i-a adus vreun mesaj de la el. Cuvintele lui sunau, puțin plauzibile, dar ea îl întrebă mirată :

— Ce telegramă ?

— Ți-am trimis-o pentru a te preveni că sunt rănit, dar în afară de orice pericol și că mă întorc acasă, cât pot de repede.

— N-am primit nimic — spuse ea, privindu-l uluită. Nici o telegramă. Tot ce am aflat despre accident, este că...

— Că, ce anume ? — întrebă el nerăbdător.

— Că ești în comă. La spital. Rănit foarte grav.

Fu rândul lui, să se arate surprins.

— Ai aflat asta ? Când ?

Ea clătină din cap.

— Nu știu, nu-mi amintesc, cu mult timp în urmă.

Marion făcu un efort și-i spuse :

— Are vreo importanță ? La începutul lunii. Den a primit un telefon de la editorii tăi.

— Vrei să spui, că voi toți ați știut, că eu sunt făcut zob, dar nu ați aflat că m-am restabilit ? — o întrebă el, încruntându-și sprâncenele. Doamne, Dumnezeule, ce regiune nenorocită ! De câte ori **nu am vrut** să trimit un mesaj, funcționarii din Mexic l-au expediat de urgență și de câte ori am

dorit să fac să parvină ştiri de la mine, nici nu s-au deranjat din siesta lor prelungită ! Oh, ce oameni ! — mormăi el, supărat.

— Când... când ai trimis, al doilea mesaj ?

— După câte îmi aduc aminte, este **singurul** mesaj de la mine — o corectă el, mânios. Stai, să-mi amintesc : sunt zece zile de atunci. Cum mi-am revenit în simţire, am şi expediat telegrama. Spune-mi din nou, în ce stare, ştiaţi că mă aflu ? — adăugă el, cu un râs sardonic.

— Dar nu ai fost în comă ?

— Ba da, trei zile. După ce mi-am recăpătat cunoştinţa, am vrut să iau legătura cu tine. Nu-mi aminteam prea bine, ce se întâmplase cu mine şi doream să scriu celor dragi şi, în special ţie, Marion. Ceilalţi, nu aşteptau veşti atât de devreme, dar tu... Nic se opri, muşcându-şi buzele. Marion, ai primit scrisoarea mea ?

— Da — răspunse ea, înfruntându-i privirile. Am fost la Banbridge.

— Aşadar, ai fost acolo — repetă el, încet. Bineînţeles că te-ai dus. Scumpa mea ! Cât de mult ai suferit, sărmana mea iubită ! Trebuie să fi petrecut, unul din cele mai nenorocite week-end-uri, din viaţa ta. Cred, că m-ai trimis la toţi dracii.

Marion îi surâse cu duioşie.

— Nu a fost prea plăcut pentru mine să te aştept, singură. Dar totul a trecut. De fapt, deşi pare straniu, aşteptarea a fost binefăcătoare. La sfârşit... nu pot să-ţi explic...

— Am încercat să vin la hotel. Aranjasem totul, îţi aminteşti, Marion ? El îi luă capul în mâini şi repetă :

— Ştii, Marion, nu-i aşa ?

— Acum, ştiu.

Nicol se uită la ea, cu o privire plină de admiraţie.

— Nu e un local obişnuit, nu-i aşa ? Cum ţi s-a părut, hotelul „Lebăda" ?

— Este un loc minunat, aşa cum mi-ai scris. De asemenea, personalul este extrem de amabil.

— Aşa e. Mi-am dorit mereu să revin acolo, când se iveşte vreo ocazie deosebită.

Ar fi putut să jure, că el o tachinase.

— Şi s-a ivit, cu mine.

— Chiar aşa. La tine m-am gândit, Marion.

— Nic... ? El continua să-i mângâie mâna.

— Ce e, Marion ?

— Cu cine ai fost acolo, ultima oară ?

— Oh, asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Am fost cu o prietenă.

— Numai prietenă ? — nu putu ea să nu-l întrebe, căci voia să fie sigură de comportamentul lui.

— Păi... se gândi el — poate cuvântul prietenă, nu este adecvat.. Ea a fost mai mult decât o prietenă, dar nu am avut alte relații decât de prietenie. A fost o aventură trecătoare.

— Înțeleg — spuse ea, cu curiozitatea stârnită. Întotdeauna, obișnuiești să te afișezi cu cuceririle tale, la hotelul „Lebăda" ?

— Întotdeauna — glumi el. Nu — spuse el pe un ton serios — am fost acolo, numai o singură dată. Așa cum ți-am spus, asta s-a înâtmplat cu mult timp în urmă, dar am păstrat amintiri minunate de acolo, așa că m-am gândit, că ar fi locul ideal pentru...

— Mă întreb, dacă... spuse ea cu hotărâre — ai fost acolo, cu Andreea ?

— Andreea ? — se miră el. Nici măcar nu a știut, că am fost acolo.

Ea rămase înmărmurită.

— Vrei să spui, că erai căsătorit, când ai făcut o escapadă la hotel ?

— Bineînțeles, dacă-ți place acest cuvânt — replică el, uitându-se fix în ochii ei. Ascultă, am să-ți spun tot adevărul, simt nevoia să mă destăinuiesc cuiva. Vroiam să-ți relatez mai întâi, despre accidentul suferit. Am crezut că vrei să afli împrejurările în care am căpătat astea — își arătă el rănile și tăieturile de pe față. Bine, dar mai întâi, vreau să-ți cer o favoare.

— Orice. Știi, că sunt ascultătoare — spuse ea, uitându-se neliniștită la el.

— Fă-mi, te rog, o ceașcă de cafea tare și fierbinte. Mai bine, două. Te rog și un sandviș. Am venit la tine, direct de la aeroport. Ultima oară, am mâncat acum zece ore. Mi-e o foame de lup.

— Oh, Nic, te rog să mă ierți. Știu că ești extrem de obosit, cum am putut să te chinui cu întrebările mele ? Oh, Doamne, scuză-mă !

Marion se ridică imediat în picioare și-și acoperi cu mâinile, obrajii îmbujorați de atâtea emoții puternice, de fericire și, nu în ultimul rând, din cauza pasiunii.

El se sprijini cu capul de marginea de sus a canapelei, zâmbind amuzat de zăpăceala ei.

— Cât de mult am dorit, să fiu din nou cu tine ! Mi-ai lipsit foarte mult ! Ce dor mi-a fost de tine ! Cât de mult mi-am dorit, să fiu îngrijit de o femeie bună ca tine ! Infirmierele din Mexico erau foarte bune, dar nu aveau pasiunea ta, Marion.

— Niciuna ?

— Nici o femeie din lume, nu se poate compara cu tine — o asigură el.

— Așteaptă aici, câteva momente. Fă-te comod. Fă-ți un duș, sau o baie. Odihnește-te. Fă ce dorești, revin îndată.

Dorea să-i poarte de grijă, să-i panseze rănile şi să-l apere, ca niciodată să nu mai aibă vreun accident. În acelaşi timp, avea nevoie de el, cu disperare ; fără el, se simţea neajutorată. Această dorinţă neaşteptată, o zăpăcise complet.

— Să le fac pe toate odată, sau pe rând ? — o întrebă el, uitându-se la ea, ţinându-şi coatele pe genunchi şi sprijinindu-şi bărbia în mâini.

— Oh, înţelegi ce vreau să spun. Nu voi lipsi prea mult — se înroşi ea şi mai tare, din cauza vorbelor fără sens şi a ironiei tandre a lui Nicol. Fără să mai zică ceva, o zbughi în bucătărie.

O oră mai târziu, Nicol era îmbăiat şi înviorat şi lua masa împreună cu Marion : serviră supă, pizza, chek, fructe şi cafea. El se relaxase şi se uita la ea cu o privire plină de pasiune.

— Unde rămăsesem ? Acum, mă simt mai bine şi pot să-ţi răspund la întrebările tale iscoditoare.

— Mai bine, mi-ai istorisi cum a avut loc accidentul — îl îndeamnă ea, încrucişându-şi braţele la piept.

El începu direct, fără introducere.

— Accidentul a fost periculos, deoarece eram singur, într-o maşină cu care străbăteam o regiune pustie. Mulţumesc Domnu-

lui, că s-a întâmplat să fie în apropierea unui drum şi m-a zărit şoferul unui camion, care trecea întâmplător pe acolo, altfel, nu se ştie dacă mai scăpam cu viaţă, zăcând singur într-o câmpie nisipoasă — clătină el din cap şi Marion îl imită. Îi reveniseră culorile în obraji şi după ce se ospătase, putea să-şi continuie povestirea.

Ea ridică un deget, atenţionându-l.

— Nu trebuie să-mi povesteşti totul, acum. Poate este mai bine să te duci să te culci şi să renunţi la discuţie.

— Să mă culc ? — se încruntă el. Draga mea, îţi mulţumesc pentru invitaţie, dar nu pot să garantez, că voi sta cuminte...

Ea se înroşi în obraji, stânjenită.

Să fi fost de vină interpretarea ei, sau a lui Freud ? Sau ambele ?

— Nu asta am vrut să-ţi spun şi ştii, acest lucru — afirmă ea.

— Îţi cer iertare. A fost vina mea.

— Dacă vrei, poţi continua cu relatarea accidentului.

— Da, domnişoară. Cum poruncţi ! Aşa cum am spus, rănile nu erau prea grave, în schimb, problema cea mai urgentă era să ies din comă. Nu ştiu cât am stat aşa. Este o experienţă extraordinară, dar nu ţi-aş dori să treci prin aşa ceva.

— Dar unde te aflai ? Unde era situat spitalul ?

— Oh, un spital într-un orăşel pierdut în acea regiune întinsă şi pustie. Doctorii şi asistentele au făcut tot ce a fost posibil, pentru a-mi reveni în fire — adăugă el, privind departe, ca şi cum ar fi putut revedea scenele de la spitalul mexican.

— Te-au îngrijit bine ? Tratamentul a fost corect ?

— Mai mult bazat pe medicina tradiţională, transmisă de la civilizaţiile indiene. Atâta timp cât nu au apărut complicaţii, tratamentul a fost eficient. Cred, că au recurs mai mult la un vraci, care a apelat la incantaţii magice, decât la metodele moderne chirurgicale. Majoritatea personalului era alcătuit din călugăriţe, care s-au rugat la Dumnezeu pentru sănătatea mea. În urma efortului lor, conjugat cu măiestria vraciului, mi-am revenit în simţiri, mai repede decât se aşteptau toţi.

Relatarea lui avea ceva fascinant şi misterios, încât Marion îl urmărea cu sufletul la gură, uluită de tratamentul primitiv dar eficace, al indienilor din America. Ar fi vrut să-i spună acest lucru, dar îşi dădea seama că l-ar fi abătut pe Nicol de la firul povestirii.

— Oh, Doamne, da, acum îmi amintesc — zise el — ştiu cum aţi aflat de acciden-

tul meu. Călugărițele au crezut că-mi fac o mare favoare, dacă anunță accidentul editorilor din Mexico City ! Aveam în mașină adresa lor și ele au crezut că nu-mi voi mai reveni din starea de comă. El clătină din cap și o întrebă :

— Ce ați aflat despre mine ?

— Că ai avut o fractură de craniu și că ești în comă.

— Oh, Doamne ! Cred că ați rămas înmărmuriți !

— Cam așa ceva.

— A fost o exagerare din partea celor care au trimis mesajul ! Impactul m-a aruncat prin parbriz și a trecut aproape o săptămână, până mi-a revenit luciditatea. Când mi-am dat seama unde mă aflu și ce se întâmplase cu mine, am rugat-o pe asistenta medicală, să te anunțe imediat, pentru a nu fi îngrijorată de absența mea de la hotelul „Lebăda". Nic clătină din cap, nemulțumit. S-a jurat, că așa va face. Dar tot a amânat, până nu a mai transmis nimic.

— N-ai avut alte traumatisme, interne ?

— Nu. Păream mort, dar nici un organ intern nu fusese lezat. Am fost șocat, zguduit și burdușit bine. Când m-am putut ține pe picioare, am zbughit-o spre cel mai apropiat aeroport. Știam, că mă aștepți. Nu puteam să-mi bat joc de tine... sau de toți ceilalți... inclusiv de Becky, bineînțeles...

Brusc, el se lovi cu mâna peste frunte. Oh, de-abia acum mi-a trecut prin minte ! Sunt un tâmpit şi jumătate ! De ce nu... dacă Becky ştie că am fost rănit şi nu ai primit telegrama mea, înseamnă că suferă îngrozitor ! Trebuie să mă duc de-ndată la ea, sau să-i dau un telefon şi să-i spun că sunt bine sănătos.

— Cred că e o idee bună. Nu-ţi face griji pentru Becky — se grăbi ea să-l liniştească. Nu i-am spus nimic fetiţei, Nic. Am hotărât împreună cu Den, să aşteptăm... până la Crăciun, apoi aveam de gând să-i spunem ceva, ca să o pregătim pentru a o anunţa de starea ta gravă — îi mărturisi ea, pe un ton mai calm. Mulţumesc Cerului, că nu a fost necesar ! — adăugă ea, oftând uşurată.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru ea, draga mea. Nicol se întunecă la faţă. Când mă gândesc că tu cu Den şi Fran, ştiind că sunt pe moarte... dar Becky — suspină el, luându-i mâna, pe care i-o mângâie îndelung. Îţi mulţumesc, Marion. Nu voi uita vreodată acest lucru, îţi promit. Încă o dată, îţi mulţumesc.

— Dar nu numai eu am avut această iniţiativă — îi reaminti ea — Den şi Fran, au fost la fel de îngrijoraţi şi au avut...

— Au avut aceeaşi comportare ca a ta, dar nu au stat pe jăratec, ca tine, nu-i aşa ?

— De fapt, nu pot să le reproşez nimic. Au fost atât de buni cu mine, Nic. Sunt nişte oameni minunaţi. Îi iubesc foarte mult.

— Pot să te asigur, că şi eu ţin foarte mult, la tine.

Se uitau unul la celălalt, studiindu-se cu atenţie. Marion încercă, fără succes, să-şi îndepărteze privirile de la el.

— Crezi, că este de datoria ta, să te duci la fratele tău, acum ? — şopti ea, căci simţul datoriei era mai puternic decât dorinţa ei de a-l reţine lângă ea.

— Sunt convins, că aşa trebuie să fac — spuse el, trăgând-o spre pieptul său şi sărutând-o cu multă tandreţe. După câteva momente, el murmură : cred că ai dreptate. Trebuie, cel puţin, să le telefonez.

Dar nu făcu nici o mişcare de a se ridica şi o sărută din nou, de data asta mai apăsat.

Ea simţi că o căldură binefăcătoare se ridică în tot trupul şi era fericită, că el se întorsese întreg şi se afla în braţele ei ; amărăciunea şi temerile, i se topiră ca prin farmec, în acea clipă.

Mâinile lui o mângâiară pe obraz, apoi pe gât, pe umeri, pe braţe ; se strecurară apoi sub bluza ei, dezmierdându-i sânii tari, pântecele, coapsele şi şoldurile. La rândul ei, începu să-i mângâie pieptul musculos şi umerii laţi, cu aceeaşi dorinţă puternică.

Îmbrățișările nu mai conteneau și se simțeau atrași irezistibil, unul de celălalt. Marion, avu prezența de spirit să-l întrebe :

— Cum stai, cu oboseala drumului ?

— Am impresia, că de când suntem împreună, am căpătat puteri noi — replică el, mângâindu-i spatele, până când valuri de plăcere o asaltară.

O ținu apoi strâns îmbrățișată câteva minute, care părură o veșnicie. Cu o mișcare ușoară, ea se răsuci și ajunse deasupra lui, uitându-se la chipul lui tot atât de aprins ca și al ei.

Cu o infinită grație, îi mângâie umflăturile de pe obraji, tăieturile și cucuiele. Nicol deschise ochii și-i zâmbi emoționat.

— Te doare ? — îl întrebă ea.

— Nu, draga mea. Acum, nu mă mai dor atât de tare. Mângâierile tale îmi fac bine. Mă simt, ca și cum altcineva ar fi condus mașina și eu priveam numai cum s-a produs accidentul. Niște senzații ciudate.

— Spune-mi, dacă te simți bine, acum. Cum de mai poți rezista, după atâta suferință ?

El făcu o mutră lungă.

— Ce crezi ? Vrei să-ți demonstrez ?

— Oh, Nicol ! — exclamă ea, ghemuindu-se la pieptul lui, părul său negru acoperindu-i umerii și cu brațele înlănțuite de

gâtul lui strângându-l cu putere, dorind să uite nopțile sale bântuite de coșmaruri, când nu putuse deloc să se odihnească.

— Ți-am dus dorul... Oh, Nicol... Mi-a fost frică... dacă nu te mai vedeam niciodată ?

El se depărtă puțin și o privi țintă în ochi. Privirea sa, era sinceră și gravă.

— Spune-mi, mă ierți pentru ezitarea mea ? Pentru faptul, că nu ți-am spus adevărul de la început.

— Oh, nu-ți face griji. Te-am iertat aproape imediat. Îmi dau seama, cât de dificil a fost pentru tine să-mi mărturisești, că semăn atât de mult cu soția ta. Sensibilitatea lui o emoționă profund și consideră că scuzele lui erau superflue.

— Am fost un prost, că nu ți-am spus mai devreme. De obicei, îmi găsesc foarte ușor cuvintele, Marion. De data asta, mi-a venit foarte greu să găsesc momentul adecvat unei destăinuiri sincere. De aceea, Becky mi-a luat-o înainte. Sărmana fată era disperată, că tu nu știai cu cine semeni, mai ales că i-am interzis să-ți spună, iar eu nu mă hotăram, să-ți vorbesc despre asta... dar ea a avut dreptate. Era convinsă, că trebuie să cunoști adevărul, cât mai curând posibil. Ea

a avut curaj şi s-a dovedit, că bine a făcut.

El se întunecă la faţă, simţindu-se vinovat şi Marion se grăbi să-l liniştească, pentru a readuce armonia între ei.

— Nu te mai frământa, totul a trecut. Totul este în regulă. Eu mă simt bine, la fel şi Becky. Totul e bine, când se termină cu bine. Nu te mai gândi la asta. Ai şi aşa, alte probleme mai importante de rezolvat — adăugă ea, cu înţelegere.

El continuă s-o mângâie cu gingăşie, ca şi cum ar fi vrut să îndrepte greşeala făcută.

— Marion, trebuie să-ţi spun mai multe despre asta. Chiar acum. Ca să putem merge înainte, trebuie să punem la punct aspectele din trecut. Eşti pregătită, să mă asculţi ?

— Dacă tu eşti în stare să mărturiseşti ce te apasă pe suflet — îl încurajă ea, stând lipită de trupul lui fierbinte, simţind nevoia să rămână aşa, îmbrăţişaţi, pentru totdeauna.

— Ţi-am spus că mi-am revenit complet în formă. Ai fost, cea mai bună metodă de tratament şi acum mă simt revigorat. Nic făcu o pauză, apoi îi spuse : este vorba despre Andreea. Aşa cum ştii, semănaţi foarte bine una cu alta.

— Mai mult decât își poate imagina cineva, mai ales, că fotografiile pe care le-am văzut, au fost convingătoare.

— Tot ce se poate. Vreau să-ți spun însă, că nu contest asemănarea voastră fizică. În același timp, există o deosebire importantă între voi.

— Te referi, că semănăm numai la chip ?— îl ajută ea, să-și formuleze aprecierea. Era atât de rar prilejul de a-l vedea că își caută cuvintele.

— Exact asta am vrut să spun. Am știut eu, că vei înțelege foarte bine despre ce este vorba.

— Nu este dificil, Nicol. Den mi-a vorbit despre asta deja și...

— Den ți-a vorbit despre deosebirea dintre tine și Andreea ? — se arată el mirat, dar fără să fie supărat.

— În treacăt. Nu mi-a spus prea multe, dar a accentuat, că asemănarea este doar la suprafață. Mi-a zis, că restul îl voi auzi de la tine.

Nicol se răsuci pe o parte, astfel că stăteau amândoi în aceeași poziție, cu capetele foarte apropiate.

— Fratele meu este un om serios. Nici nu știi, ce șoc emoțional a avut, când te-a

văzut prima oară. Când am început să te cunosc mai bine, mi-am dat seama că ai cu totul alt caracter, decât al Andreei. Oricum, asemănarea fizică nu putea fi negată. Becky a suferit acelaşi şoc, când te-a văzut la şcoală...

— Ştiu asta. Tot timpul se ţinea după mine, ca scaiul.

— Dorea să te vadă, deoarece avea impresia că stă lângă mama ei. Acum, cred că se uită la tine, ştiind, cine eşti. Nu te mai confundă cu Andreea. Becky a dorit să-şi clarifice sentimentele faţă de tine şi eu, a trebuit să fac acelaşi lucru, dar... Nicol făcu o pauză şi respiră adânc. Vezi, Marion, de la început, nici eu, nici Becky, nu ne-am putut acomoda cu firea ta, complet opusă Andreei. Căsnicia mea cu Andreea, nu a fost prea fericită. Ea a avut un caracter uşuratic. Mi-am dat seama, imediat după nuntă. Era plină de viaţă şi drăguţă şi iubea distracţiile ; într-un fel, era chiar inteligentă. Dar grosolană şi extrem de schimbătoare. Şi, lucrul cel mai grav este, că umbla din bărbat în bărbat.

El continuă să-şi aducă aminte de suferinţele îndurate din cauza soţiei şi-l cuprinse mâhnirea. Oftă şi-i spuse :

— Fidelitatea, era o noţiune necunoscută de Andreea. Ignora înţelesul acestui cuvânt.

Dacă doi oameni ar putea avea o simplă aventură și apoi să se despartă fără nici un regret, aceștia ar fi putut fi Andreea și cu mine — clătină el din cap. Oriunde mergeam, punea ochii pe câte un bărbat și nu se lăsa până nu trăia cu el. Obișnuia să-mi spună, că astfel poate să suporte căsnicia — aventurile extraconjugale îi alimentau imaginația erotică — și invoca alte argumente de același gen.

— Îmi pare rău, Nic. Acum își amintea de reacția lui violentă, când ea îi relatase despre aventura nefericită cu John Wood, care voise a se folosi de ea, fără să se despartă de nevasta lui. Când avusese loc conversația ? Acum o lună, sau parcă acum două luni ? Sau de când lumea ? Vechile obiceiuri ale speciei umane vor dăinui atâta timp cât vor exista oameni pe acest Pământ.

— Eu am crezut în jurământul pe care l-am făcut în fața preotului, dar ea nici nu s-a sinchisit de asta. Pe scurt, aceasta a fost căsnicia mea, Marion. Știu că a trebuit să lupți din greu pentru a menține intacte relațiile cu prietenele tale. Eu, a trebuit să lupt cu firea soției, fără rezultat. Ce n-am încercat ! Mângâieri și alintări, bunătate și iertare, furie și scandal. Nimic. Am sperat, că nașterea lui Becky o va schimba... dar lu-

crurile s-au înrăutățit. O vedeam din ce în ce mai rar pe acasă. Nici nu se uita la fetiță. Când sosea, ne spunea că ne iubește nespus, pe amândoi și că nu trebuie să luăm în seamă, micile ei absențe. Eram în pragul nebuniei.

— Te înțeleg — spuse Marion, neplăcut impresionată, sorbindu-i fiecare cuvânt, deși știa că spovedania îi face mult rău. Totuși, el simțea nevoia să-și descarce tot amarul; era absolut necesar, ca ea să fie la curent cu tot ce pătimise de la fosta soție.

— Când eram la Hong Kong — continuă el — atunci când ea s-a înecat... Nicol făcu o pauză. Ea făcea o excursie, cu unul din numeroșii ei amanți. Cred că era un om de afaceri, german, foarte bogat. Erau pe iahtul lui și făceau o plimbare pe mare, de-a lungul coastei, **numai ei doi.** Din păcate, călătoria aceasta, a fost ultima.

— Oh, Nicol — îl mângâie ea, observând cât de mult se schimbase la față. Cred că te-ai învinovățit tot pe tine pentru naufragiul în care ea și-a găsit moartea.

— Chiar așa! După ce am aflat trista veste, m-am acuzat amarnic, că Becky și-a pierdut mama.

— Nu ai avut nici o vină. Nu a fost greșeala ta. Poți să tragi linie și să începi viața

din nou — îi spuse cu convingere Marion, afișând un aer hotărât. Amintește-ți, ce mi-ai scris, Nic ! „**Multe necazuri sunt datorate propriei noastre nesăbuințe**". Știu — adăuga ea cu un zâmbet amar — ce se spune despre bărbații care sunt atrași, numai de un anume gen de femeie. Pot să te asigur, că deși semăn la chip cu Andreea, sunt o altă fire. Din cele ce mi-ai povestit despre ea, știi și tu că sunt cu totul opusă ei, în orice privință.

— Aș fi vrut, să nu mă îndoiesc vreodată de acest lucru. Ai observat totuși, că la început, atitudinea mea față de tine, a fost reticentă ? Oscilam între speranță și teamă.

— Acum îmi dau seama. Când am aflat de asemănarea cu Andreea am crezut — nu știu — că mă consideri o înlocuitoare a ei. Eram întruchiparea a ceea ce ai pierdut cândva și care acum, căpătase contur real.

— Tocmai de aceea, ar fi trebuit să abordez mai devreme acest subiect. **Mea culpa** *. Eram derutat și ezitam să comit aceeași greșeală și să mă îndrăgostesc din nou, de o femeie ca Andreea... apoi, când mi-am dat seama că ești departe de a avea același caracter, ei bine, a fost prea târziu : nu am mai avut posibilitatea să fiu eu primul care

* **Mea culpa** = e vina mea (lb. latină).

să-ţi mărturisească faptul că asemănarea se opreşte la aspectul fizic.

— Nu este prea târziu, Nic — îi spuse ea mângâindu-l pe obraji şi apoi, pe părul scurt de pe capul său proaspăt tuns. Îi plăcea părul lung, dar acum avea o senzaţie tactilă deosebită, de parcă ar fi fost o atingere erotică ; părul scurt, îi dădea fiori în tot trupul.

— Nic — murmură ea.

— Da, scumpa mea, ce doreşti ? — o întrebă el, uşurat şi relaxat în urma spovedaniei făcute.

— Te-ai îndrăgostit cu adevărat, de mine ?

— Da, este adevărat, te iubesc, draga mea. Tot timpul cât am fost departe de tine, ţi-am dus dorul şi te-am visat în fiecare noapte. Chiar şi când am fost inconştient, sunt sigur, că erai undeva în mintea mea şi îmi spuneai să mă întorc cât mai repede acasă.

— Crezi că jurămintele făcute în faţa preotului, trebuie respectate ?

— Sunt absolut sigur. Tot timpul am crezut în ele. Văzând expresia ei îngrijorată, îi zâmbi cu căldură. Te gândeşti la părerea mea despre o aventură pasageră, nu-i aşa ?

— Desigur.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, atunci când relațiile mele cu Andreea, erau din ce în ce mai proaste. A fost un gest de disperare și furie. Fata pe care am dus-o la hotel, nu însemna nimic pentru mine și același lucru se poate spune despre sentimentele pe care le trezisem în sufletul ei. Pot să-ți jur asta, Marion. Sunt și eu o ființă omenească, iar căsnicia mea, era numai cu numele.

Andreea își făcea de cap cu amanții săi fără a se sinchisi de faptul că este o femeie măritată. Deîndată ce se aprindea după un tip, dispărea câte o săptămână de acasă. După aceea, revenea ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Aventura mea, a avut loc exact după prima săptămână de la nuntă. Am rămas blocat, nu mă așteptasem ca Andreeea să fugă cu un alt bărbat, mai ales, că eram în luna de miere. Nu știam ce să fac și atunci am zis că dacă mă înșală, de ce să nu-i servesc o lecție dură, poate se va căi. Nu uita, că eram îndrăgostit nebunește de ea și nu știam cum să procedez, ca să salvez căsnicia. Însă ei, nici pomeneală să-i pară rău de faptul că m-a înșelat. Așa era ea : libertină.

— Mă bucur, că mi-ai spus tot adevărul. Nu-ți face griji pentru escapada de la hotelul „Lebăda". Sunt o femeie înțeleaptă, cu capul pe umeri și pot să înțeleg ce te-a determinat să te duci acolo, cu acea fată.

— Înseamnă, că mă ierți, dacă mai fac vreo escapadă în viitor ?

Ea încercă să analizeze situația, cu sânge rece, deși simțea că viermele geloziei îi roade inima.

— Dacă încerci măcar o singură dată să ai o aventură cu o altă femeie, atâta timp cât ești cu mine, nu voi mai vorbi niciodată cu tine — îl anunță ea, pe un ton tăios. Dar— adăugă ea, amenințându-l cu degetul — sunt sigură, că nu vei încerca vreodată acest lucru.

— Și dacă ți-aș cere să te măriți cu mine, nu vei găsi cererea mea, plictisitoare ? Nu o vei respinge ?

— **Plictisită ?** Cu Nicol Jarvis ? Niciodată ! Nici dacă am trăi o sută de ani împreună !

Numai că Marion nu era o femeie obișnuită și se uită la el pe sub gene, provocându-l :

— Nu pot să-ți fac o promisiune pripită ; va trebui să încerci din nou și ai să vezi care va fi răspunsul meu.

— De abia aştept, să fac o nouă încercare. Vrei, să mă vezi în genunchi, la picioarele tale ? — arătă Nicol spre covor. Vrei să mă încovoi acum, după atâtea dureri pe care le-am avut de la rănile mele ?

— Ai ghicit perfect, ce doresc.

El rămase pe gânduri, dar nu făcu nici o mişcare.

— Am să-ţi spun ce voi face, Marion. Ascultă-mă cu grijă.

— Te rog.

— Am de gând să rămân la Londra, pentru multă vreme de acum înainte. Voi scrie cartea mea despre Mexico şi sunt sigur, că va fi un best-seller. Voi accepta, în sfârşit, postul de lector la universitate, post care mă aşteaptă de câţiva ani. Rectoratul va fi bucuros, că mă voi număra printre cei care predau la această instituţie de prestigiu — zise el, fără falsă modestie.

— Nu mai ai de gând, să călătoreşti ca înainte ? Ce motiv ai, să renunţi la pasiunea cercetării la faţa locului, a civilizaţiilor de pe glob ?

— Am obosit, tot cutreierând lumea în lung şi-n lat. Simt nevoia, să mă stabilesc într-un singur loc. Dacă va mai fi cazul să pornesc în altă călătorie, dar numai după câţiva ani de şedere acasă, o voi face doar cu acordul lui Becky şi al soţiei.

— Unde ai de gând să locuiești ?

— Am pus ochii pe o reședință din epoca victoriană, nu departe de reședința fratelui meu și care este de vânzare. O casă cu terasă și cu încăperi cu ferestrele spre stradă. Știi, la ce mă refer. Am vizitat-o, înainte de a pleca în Mexico.

— Oh, Nic ! Becky ar fi atât de fericită !

Răspunsul ei sună cam ciudat, deoarece nu exprimase propriul sentiment, dar amândoi înțeleseseră că sugera mai mult decât lăsau cuvintele să se înțeleagă.

— Și eu sper, ca ea să fie mulțumită. Voi face tot ce-mi stă în putință, ca Den și Fran, să fie de partea mea. Sunt sigur, că Fran îmi va da o mână de ajutor, în această privință. Tu ce spui, Marion ?

— La ce te referi ?

— Te bucuri, de hotărârea mea ? Îți place ideea ?

Parcă se pogorâse cerul asupra ei ; ochii ei scânteiară de fericire, înainte de a răspunde :

— Nu mă împotrivesc planurilor tale. Aș putea spune, că sunt un pic, doar un pic, încântată de proiectele tale.

El îi spuse pe un ton glumeț :

— Și în momentul când voi reuși să fac tot ce mi-am propus, adică să am o casă și o slujbă permanentă și sigură...

— Dar tu nu ai nevoie de un loc de muncă, sigur ! — îl întrerupse ea, cu prefăcută indignare. **Am eu** o slujbă stabilă! — adăugă ea și se înroși, deoarece își trădase sentimentele.

Nicol zâmbi încântat.

— Știu asta, domnișoară. Ce-ai spune, dacă ai lua un concediu mai lung ? Meriți o binevenită odihnă, sau... clipi el din ochi — un concediu de maternitate !

— Poți să-ți asumi responsabilitatea socială a paternității ?

El își atinsese însă scopul și, satisfăcut de răspunsul ei, îi aruncă o privire plină de iubire.

— Desigur, că pot. Nu uita, că mi-am făcut deja mâna, cu Becky. Îmi place postul de tată. Îmi plac copii, la fel de mult ca și ție. Cel mai bine, este să îmbin slujba de la catedră, cu serviciile de acasă. Ca profesoară, ce sfat îmi dai ?

— Nu pot decât să fiu de acord cu proiectul tău — exclamă Marion, care nu se referise deloc la ea ; acum, îl aproba din tot sufletul.

— Așadar — prinse el momentul — voi amâna cererea mea, în genunchi, pe altă dată. Mai întâi, voi avea de aranjat câteva lucruri : voi face demersurile necesare încadrării mele la Universitate și voi cumpă-

ra casa şi mă voi consulta cu fata mea, pe care o ador ca şi pe tine. Acum, că te-am pus la curent cu intenţiile mele, ce-ai de spus, domnişoară Thomas ?

Ei nu-i plăcu faptul că el se depărtase puţin de ea, pentru a-i istorisi cele întâmplate în Mexico şi a-i destăinui planurile sale de viitor şi făcu o mişcare nerăbdătoare, încolăcindu-i lui Nicol gâtul cu braţele şi lipindu-se strâns de trupul lui.

— Ce ai de spus, Marion — şopti el la ureche. Crezi în jurămintele făcute de către viitorii soţi, în faţa preotului ? Sau, ai concepţii moderne şi-ţi pasă mai mult de cariera ta şi vrei să-ţi păstrezi independenţa ?

— Cea mai mare valoare, pentru mine, este fidelitatea şi pot să-ţi mărturisesc, că te iubesc, Nic. Poţi să te laşi în genunchi, pentru ritualul cererii în căsătorie, fără nici o teamă. Ai grijă însă, de încheieturile tale înţepenite în urma accidentului. Răspunsul meu va fi : da. Da, Nicol, pentru toate propunerile tale.

— Este o mare bucurie, să te aud vorbind aşa. Nu cred, că aş fi putut îndura să stau în incertitudine.

Câteva momente, păstrară tăcere, deoarece efectul propunerii lui şi al acordului ei,

era destul de puternic. Fiecare, se simțea în al nouălea cer.

Într-un târziu, ea suspină fericită și murmură :

— Crezi că Becky va fi de acord ?

— Becky ? — făcu el mirat, uitându-se fericit la ea.

— Rebecca, fata ta, știi foarte bine cine e, eleva care...

— Presupun, că va rămâne fără respirație, de bucurie. Știi foarte bine, cât de mult te iubește. Cred, că hotărârea noastră va constitui cel mai frumos dar de Crăciun, pe care am putea să i-l facem. Nu uita, că a trecut deja multă vreme de când îți spune pe nume și nu ți se mai adresează cu „domnișoară".

Ei zâmbiră încântați și se sărutară îndelung.

— Apropo de cadourile de Crăciun, voiam să te rog ceva. Va trebui să-mi dai răspunsul pe loc și să-mi promiți, că te ții de cuvânt fără nici o amânare.

— Da ? Fără amânare ? Și cam ce vrei să mă rogi ? — îl ironiză ea, pentru tonul oratoric al frazei.

— Îmi închipui, că amândoi am hotărât să petrecem Crăciunul, în sânul familiilor noastre. Ce planuri ai însă, pentru Revelion ?

— Așa e... cred că este mai bine, să mă duc să le spun alor mei, ce am hotărât împreună... dar de Revelion, sunt liberă. De ce ? Ce ai de gând ?

— Ce am în minte, este o dorință de a depăși frustrările pe care și tu și eu, le-am încercat în ultimul timp. Vreau să începem o perioadă fericită de viață, dar pentru asta, trebuie să dăm pagina peste o întâmplare nefericită ; mai bine zis, doresc să repar o invitație neonorată.

— Ce vrei să spui ? — îl întrebă ea, zăpăcită.

— Vreau să-ți propun, să întâmpinăm împreună Anul Nou, la hotelul „Lebăda", la Banbridge. Numai noi doi. O săptămână de pace și de fericire. Ce spui, Marion ?

Ea nu avea nevoie de nici o rugăminte, absolut de niciuna. Nici o altă invitație nu ar fi fost mai adecvată, în acest moment.

— Sunt perfect de acord, cu tine. Voi merge acolo, numai cu condiția să călătorim împreună. Nu vreau să stau la hotel și să te aștept să vii !

— Am înțeles. Voi asigura transportul.

— Cu siguranță, vei conduce pe partea stângă.

— Nu sunt sigur, de acest lucru. Îmi voi cumpăra propria mașină și cred, că este mai bine să fiu mai convențional. Mă gândesc, că poate vrei să iei și tu lecții, pentru a obține permisul de conducere.

Ea izbucni în râs.

— Văd, că te gândești serios la viitor. Abia aștept să șofez.

— Casă, mașină, familie, am aranjat o mulțime de lucruri. Ce am uitat, oare ? — făcu Nicol, clătinând din cap. Brusc, își aduse aminte și, luându-i mâinile cu gingășie, o ridică în capul oaselor și îi spuse :

— Nu este suficient ceea ce am hotărât. Mă simt puțin vinovat. Apropo de familie, trebuie să mă gândesc și la cei care așteaptă cu înfrigurare, vești de la mine. Nici nu au idee, ce bucurie le voi face. I-am ignorat complet și ei habar n-au, că am sosit în țară.

— Nici măcar nu bănuiesc că ești în viață și că ești restabilit — îi reaminti ea cu blândețe, împreunându-și mâinile, a rugă fierbinte.

— În afară de Becky. Trebuie să mă duc neapărat la ea și să o văd.

— Bineînțeles, că trebuie să te duci.

— Vii cu mine, Marion, nu-i așa ?

— Dacă dorești să te însoțesc, cu plăcere, Nic.

— Întotdeauna am vrut acest lucru — spuse el, sărutând-o tandru și adăugând apoi :

— Întotdeauna te-am dorit. **Pe tine,** nu o fantomă sau o umbră.

— Știu asta, dragul meu. Întotdeauna te-am dorit și eu —îl asigură ea, sărutându-l la rândul ei, cu atâta ardoare, încât aproape că nu mai simțeau unde sunt. Într-un târziu, el se desprinse din îmbrățișare și murmură :

— Să mergem, iubita mea. Avem timp, pentru toate. Toată viața.

— Sfârșit —

Hotărâtă să uite eşecul iubirii cu un coleg, Marion se dedică trup şi suflet muncii educative, căutând să rezolve cazul ciudat al noii sale eleve Rebecca, o fată ce refuză să vorbească în clasă şi nu este sociabilă. Chemat la şcoală, tatăl Rebeccăi devine brusc interesat de Marion. Nicol a fost o surpriză, din toate punctele de vedere şi Marion se văzu implicată în viaţa familiei acestuia, până în momentul când află că seamănă ca două picături de apă cu fosta lui soţie

Cheia pasiuni se răsuci în broasca ce deschidea uşa pasiunii. Nu mai putea da înapoi. Amândoi fuseseră prinşi de aceeaşi dorinţă cotropitoare... Îmbrăţişaţi pe covor, începură să-şi armonizeze mişcările trupurilor arse de dor...

ISBN 973 - 9170 - 24 - 2

LEI 1800

THE BEST